

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang -
Charity 11 - Přepadení Skytownu.pdb

PDB Name: Hohlbein - Charity 11 - Prepade
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.1.2004
Modification Date: 13.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 11

Přepadení Skytownu

1

Moronská stíhačka se hloubkovým letem hnala nad rozbořeným městem. Zprava i zleva ze země vystřelovaly proti plochému, diskovitému letounu ohnivé sloupy. Oslnivé záblesky výbuchů drtily trosky na ještě menší drobné zlomky. Neviditelné laserové paprsky tavily zdivo a země se na několik vteřin proměnila ve žlutou, tekutou lávu. Superrychlé vibrace ve zlomku vteřiny drtily železobeton na drobný prach. Za letounem hořela půda, a i kdyby tlaková vlna téměř trojnásobně nadzvukové stíhačky nedrtila zbořeníště jako neviditelná obrovská pěst, dala by se její dráha zpětně sledovat podle linky matematicky přesně umístěných výstřelů, táhnoucích se celé míle.

Charity byla víc než nespokojená.

Kontrolní pult před ní rudě a žlutě blikal jako neovladatelný elektronický vánoční stromeček, zatímco rovnoměrné bzučení motorů bylo stále víc přehlušováno pípáním, vytím, kvilením a ječením nejrůznějších poplašných systémů, které se jí každý po svém snažily dát najevo, že houževnatý malý letoun beznadějně přetížila. Stíhačka byla konstruována pro létání nejvyšší rychlostí v extrémních podmínkách; ne však pro takovou rychlost a pro takto extrémní podmínky.

K rudým blikajícím světýlkům na řídicím pultu přibýlo další a znervózňující elektronický hlas, klidný až k vzteku, jí perfektní novoangličtinou sdělil, že za deset vteřin se stroje nouzově vypnou.

"To si jen myslíš, zlatíčko," zavrčela nevraživě Charity.

Rychlým, třebaže téměř nevědomým pohybem levé ruky natukala na klávesnici palubního počítače anulující kód, zatímco druhou rukou rychle za sebou stiskla na tučt různých páček a tlačítek. Dvě nebo tři další poplašné sirény se připojily k ječivému sboru, avšak letoun prudkým skokem zrychlil ještě víc.

Indikátor rychlosti se už přibližoval k hodnotě čtyř machů, zatímco pohledem na zpětný monitor se Charity přesvědčila, že použití palubních zbraní není pravděpodobně vůbec nutné: Stíhačka vyvolávala takovou tlakovou a žárovou vlnu, že za ní zůstával sto metrů široký pás dokonalé zkázy.

Charitina nespokojenost se vystupňovala v pocit, který podezřele hraničil se zuřivostí. Její destruktivní city ovšem nebyly adresovány letounu. Nevěnovala nejmenší pozornost tomu, co se jí snažil sdělit palubní počítač a překřikující se poplašné sirény - létala na těchto strojích bezmála osm let a zřejmě už věděla lépe než jejich konstruktéři, co všechno dokážou.

Problémem nebyla stíhačka. Problémem byla ona sama.

Tento malý, avšak nepředstavitelně efektivní bojový letoun nejenže byl konstruován naprosto jinými bytostmi, nýbrž byl také určen k řízení někým, kdo má čtyři paže, zorný úhel větší než dvě stě stupňů a jehož reakce jsou třikrát rychlejší než lidské. Hartmannovi inženýři udělali, co bylo v jejich silách, aby stroj přebudovali podle potřeb lidského pilota, avšak už ono 'co bylo v jejich silách' obsahovalo přiznání, že výsledek není perfektní - mírně řečeno.

Charity posunula rychlostní páku ještě o kus dopředu, pak jí ale brutálně trhla k sobě a stiskla zuby, když se stíhačka s protestujícím vriskotem vzepjala a okamžitě vystřelila do výšky deseti či dvanácti metrů, kde s chvěním zůstala stát.

Charity se ještě chvíli houpal žaludek; v tu chvíli se jí udělalo skutečně zle. Přesto však byla alespoň s touto částí letové zkoušky spokojena. Zabrzdila stíhačku na necelých dvou mílích z rychlosti přibližně pěti tisíc kilometrů za hodinu na nulu. V jakémkoli lidském technickém výtvaru by v tuto chvíli už musela být mrtvá; bezpečnostními pásy rozřezaná na kusy a roztržštěná o stěnu kabiny. Avšak tlumiče setrvačnosti, jimiž byla stíhačka vybavena, ji ušetřily tohoto osudu. Aspoň to.

Charity obrátila létací disk o sto osmdesát stupňů, zvedla z oken pancéřové kryty a znechuceně pozorovala kouřící a žhnoucí pás zkázy, vyznačující kurz stíhačky. Tornádo, které Charity svým ďábelským letem vyvolala, zmizelo stejně rychle, jako vzniklo, avšak ještě hodnou chvíli bylo vidět po obou stranách její dráhy trosky, žhnoucí v

nejrůznějších odstínech červené. Charity nepotřebovala sledovat palubní přístroje - i tak věděla, že veškeré střely dopadly v matematicky perfektních rozestupech. Zbraně stíhačky zničily šedesát let staré trosky podruhé a současně s mnohem větší intenzitou.

Problém byl ale v tom, že se jednalo o trosky. Kdyby mělo jednoho dne skutečně dojít k tomu, čeho se obávala, pak by neútočili proti zchátralým betonovým zdem a rezivělým nosičům...

Mezitím se ovládací pult před Charity opět uklidnil. Ohlušující, uši drásající sbor poplašných sirén umkl a dál blikala už jen jedna jediná kontrolka.

Charity několik vteřin nerozhodně sledovala pult, pak se předklonila a stiskla jedno trochu příliš velké tlačítko. Vzápětí se na řídicím pultu před ní rozsvítila šestiúhelníková obrazovka, velká asi jako dlaň. Charity nebyla ani trochu překvapena, když se na ní objevil Skudderův obličej v trojrozměrném provedení. A jeho rozzlobený výraz ji překvapil ještě méně.

"Co to tam venku k čertu vlastně provádíš?" vybuchl Skudder bez okolků, aniž se zdržoval nějakým pozdravem. Opravdu, přesně to teď potřebovala.

"Ahoj, zlato," odpověděla Charity. "Mě taky těší, že tě vidím."

Skudder se nadechl k ještě prudší odpovědi, ale v poslední chvíli se ovládl a omezil se jen na zavrtění hlavou a povzddech, který prozrazoval víc než jakákoli slova.

"Co to má znamenat?"

"Co máš na mysli?" odpověděla Charity otázkou, snad už ne tak laskavě jako předtím, nicméně stále ještě s úsměvem. "Testuji Hartmannovu nejnovější hračku. To je můj džob, víš? Jsem zkušební pilotka."

"Byla jsi zkušební pilotka," opravil ji Skudder. Sám se stěží ovládal a nehodlal přistoupit na mírovou nabídku, kterou mu Charity svou žertovnou poznámkou předestřela. "Před více než šedesáti lety. Sediš v prototypu, který ještě nikdy nebyl vyzkoušen v praktických podmínkách, a máme tu aspoň dvě stě mužů, kteří tyto stroje znají lépe než ty, mají rychlejší reakce a není jim ani zpoloviny tolik, kolik tobě. A jen tak docela mimochodem bych ještě chtěl dodat..."

"Tisícere díky za poklonu," řekla Charity, avšak Skudder její slova prostě ignoroval a pokračoval: "- jen tak docela mimochodem, kapitáne Charity Lairdová, jsem osobně zodpovědný za vaši bezpečnost a jsem královsky placen za to, abych bděl nad tím, že se vám nic nestane."

Charity se ušklíbila. "Už budeš brzy hotov?"

"S nervy ano," odpověděl Skudder. Nyní byla míra jeho sebeovládání už skutečně u konce. "Charity, prosím tě! Nejsi už žádná pubertářka, aby sis tu a tam vyražela z kopýtko, ale ..."

"To už je dnes podruhé, co narážíš na můj věk," skočila mu Charity do řeči. "Neměla bych si začít dělat jisté starosti ohledně našich soukromých vztahů?"

Skudder stiskl rty a zarytě tři vteřiny mlčel. Jeho tvář byla jako z kamene, ale Charity ho už znala bůhvíjak dlouho a dost dobře, aby věděla, co se ve skutečnosti za touto maskou skrývá. V duchu se napomenula k větší umírněnosti. Skudder nemá daleko k výbuchu, navíc naprosto právem.

"Tohle je veřejný kanál," pokračovala po několika vteřinách. "Možná bychom si měli své soukromé názory vyměňovat někde jinde, kde nás nebude poslouchat půl Galaxie."

"Jak chceš." Skudder strnule přikývl. "Hartmann nás za půl hodiny očekává ve své kanceláři. A já," dodal mírně zvýšeným hlasem a asi o půl stupínku hlasitěji, "tě do deseti minut očekávám v hangáru."

Přerušil spojení, dřív než mohla Charity cokoli odpovědět, ale obrazovka nezčernala. Objevil se na ní spleť modrobílý symbol. Charity se ušklíbila. Skudder vysílačku nevyplnul - ponechal spojení mezi palubním počítačem stíhačky a svým vlastním počítačem online. Charity neměla ponětí, jestli tímto způsobem není dokonce schopen převzít nad letounem řízení. Každopádně mohl velice přesně sledovat, co Charity dělá.

Její nálada se ještě zhoršila. Skudder se jen přísně držel svých povinností, přesto to ale značně přeháněl. Zaměstnávala ho jako svého osobního ochránce, ne jako chůvu. 'Měla jsi poslechnout Hartmanna a neplést dohromady soukromý život a práci', řekla si rozladěně.

Bez velké naděje na úspěch se pokusila spojení přerušit. Samozřejmě se jí to nepodařilo. Vzdychnula si, obdařila blikající symbol na monitoru dalším našťvaným pohledem a naprogramovala kurz zpět na základnu. Když Charity chtěla zadat poslední číslo, rozblíkala se náhle na asymetrickém pultu červená kontrolka.

Charity svrátila čelo. Ještě vteřinu držela prst nerozhodně nad klávesnicí navigačního počítače, pak ruku zase odtáhla a plně se soustředila na rudě blikající kontrolku. Scanner pohybu zaznamenal cíl.

Což vlastně nemělo být možné.

Ne vlastně, opravila se Charity v duchu. Vůbec ne.

Rozbořené město, rozprostírající se pod ní, kam jen byla schopna dohlédnout, sloužilo už pět let pilotům základny jako cvičná střelnice. Ještě před pár vteřinami byla Charity skálopevně přesvědčená, že nic většího než kočka by nemohlo proniknout bezpečnostním okruhem, který Hartmannovi inženýři zřídili za pomoci enormního množství techniky a energie kolem zničeného města.

Charity pocítila kolem žaludku nepříjemné sevření, zatímco sahala po kniplu a současně deaktivovala autopilota. Měla ještě malou naději, že scanner je prostě porouchaný. Jestli ne... Ještě před několika minutami vypálila na toto město tolik smrtící energie, že by to osvětlilo celý Skytown na celý týden. Při pomýšlení, že by se uprostřed trosek pod ní mohli nacházet lidé, se jí málem udělalo fyzicky zle.

Stíhačka se dala bezhlučně do pohybu a pomalu nabírala výšku. Charity neustále těkala pohledem mezi zpustošeným zbořeníštěm pod sebou a červeným, blikajícím bodem na obrazovce scanneru. Sevření kolem žaludku ještě zesílilo, když se zadívala na rychle se střídající sloupce čísel pod dolním okrajem obrazovky. Číslo nebyla ještě jednoznačná, ale mohli by to být lidé. Čtyři, pět, šest... Rudý světelný bod se rozpadl na sotva deset menších,

blikajících teček a sloupce čísel se rozběhly o závod.

Charity v duchu zaklela. Nemohlo být pochyb, byli to lidé. Pohybovali se velice rychle, alespoň tedy na lidi, kteří jdou pěšky. Jako by utíkali. Zřejmě byli na útěku. A Charity taky měla velice přesnou představu, před čím prchají. Ona osobně by každopádně utíkala jak čert, kdyby se jí najednou nad hlavou objevil moronský bojový letoun a začal pálit gigawattovými lasery do zbytků zdi.

Stále ještě nedokázala venku objevit ani nejmenší známky života, avšak svěrák kolem žaludku se jí utahoval stále víc, když v duchu protáhla svůj nynější kurz a uviděla, že některé pohyblivé body tam dole se nacházejí v blízkosti předtím ostřelovaného území. Zrychlila ještě trochu víc. Počítač ji informoval, že je od zdroje rudých bodů na scanneru vzdálena necelé tři míle. Vlastně by je měla už dávno vidět, nicméně vše, co rozeznávala, byly jen trosky, ohořelé ruiny a černá, zesklivatělá země.

Náhle jeden z rudých bodů zhasl. V příštích vteřinách se obraz na monitoru rozechvěl a pak se opět ustálil. K desítky asi palcových bodů přibýly nesčetné malé rudé jiskřičky.

Symbol na kontrolním monitoru zmizel a namísto něj se objevil opět Skudderův obličej.

"Teď ne," řekla Charity rychle. "Něco tady nehraje."

"Já to vidím," odpověděl Skudder. Vypadal velice soustředěně. V jeho hlase nebyla sebemenší výčitka ani kárání. "Co se to tam děje?"

"Dej mi minutu a řeknu ti to," odpověděla Charity. "Já..."

Odmlčela se. Mezi troskami před ní se něco pohnulo. Nedokázala rozeznat žádné obrysy, jen rychlý pohyb, ale to bylo vše, co potřebovala. Jediným skokem překonala stíhačka zbývající vzdálenost, prudce se zastavila, a tu Charity konečně z výšky padesáti metrů uviděla, co se tam děje. Reagovala ne právě vybraným zaklením.

"Co je?" zeptal se Skudder znepokojeně.

"Štěnice," odpověděla Charity. "Do prdele! Štěnice!"

Padesát metrů pod ní zuřil zoufalý boj. Z desítky neživých světelných bodů se najednou stala skupina otrhaných postav, mužů, žen i dětí, která i z výšky padesáti metrů působila velice zuboženým dojmem. Skupina se, jak jen bylo možné, opevnila v jakési zřícenině a holemi, obuškami a železnými tyčemi se bránila proti něčemu, co Charity z výšky dokázala identifikovat jen jako jakýsi bílý, hemžící se propletenec. Víc ale nepotřebovala. Věděla velmi dobře, s kým má tu čest.

"Zůstaň, kde jsi," řekl Skudder. "Posílám SWAT. Za tři minuty jsou tam!"

"Tak dlouho nemůžu čekat," odpověděla Charity. "Hod' sebou. Já jdu na lov štěnic. Končím a vypínám."

"Ale..."

Charity vypnula monitor.

Nemohla čekat celé tři minuty.

Ani jednu minutu. Situace pod ní začínala být kritická. Štěnice bez nejmenší námahy přelézaly ohořelé zbytky zdí a vrhaly se na skupinku lidí. Ti se sice bránili se zoufalou zuřivostí i s obratností, podle níž Charity poznala, že s těmi stvůrami nemají co do činění poprvé, ale o výsledku boje přesto nemohlo být pochyb. Přesila byla příliš velká a štěnice bojovaly s tupou hmyzí úporností, která nezná ani bolest, ani strach.

Charity se řítila k zemi jako kámen, zatímco jí myšlenky vířily hlavou jedna přes druhou. Problém byl v tom, že nemohla podniknout nic moc. Stíhačka sice měla dostatečný palebný potenciál, aby dokázala zpopelnit menší planetku, ale její palubní zbraně teď nebyly Charity stejně na nic. Mohla by oba malé lasery zúžit natolik, aby dobře cílenými jednotlivými dávkami mohla střílet jednu štěnici po druhé, aniž by přitom nutně zničila všechno živé v okruhu padesáti metrů kolem, ale na to opravdu neměla dost času. Dokonce i kdyby zadala tento úkol počítači, trvalo by několik minut, než by těch bestií vyřídila polovinu.

Mohla udělat jen jedno. Skuddera raní mrtvice, jestli bude její manévr sledovat na radaru, ale to jí teď bylo jedno. Tady šlo o deset lidských životů.

Stíhačka se dál řítila k zemi. Charity viděla, jak několik mužů a žen sebou v poslední chvíli trhlo a na tvářích se jim objevil výraz překvapeného zděšení, když uviděli, jak se směrem k nim žene vyjící obluda jako měsíc vychýlený z dráhy.

Potom udeřila proti zemi vlna vzduchu, vytvořená letounem, a to s razancí bucharu. Všechno - lidé, štěnice, kameny a prach - bylo vymršťeno do vzduchu a roztočeno, takže jednu nebo dvě vteřiny Charity vůbec nic neviděla. V okamžiku vyslala k nebi bleskovou modlitbu, ať nouzová automatika loď zastaví dřív, než se s ní zaryje dobré půl míle do země, levou rukou si rozeplula bezpečnostní pás a pravou udeřila do velkého, šestiúhelníkového vypínače přímo před sebou.

Všechno se to seběhlo současně. Stíhačka se zastavila s tak prudkým trhnutím, že Charity byla i přes tlumič setrvačnosti vyhozena ze sedadla a vymršťena proti pultu, zatímco druhé, možná ještě o něco prudší trhnutí ji srazilo k zemi. Současně v perfektní kružnici kolem lodi vzplanul prach, trosky i odhozené štěnice. Na okamžik se zdálo, jako by vše zmizelo pod jedovatě zelenou zářící polokoulí, ze které opakovaně vystřelovaly blesky a oslnivé plameny.

Charity se s námahou vyhrabala na sedadlo a rychle vyhlédla z okna. Stíhačka visela nehybně tři metry nad zemí a vzduch byl pořád tak plný prachu a zvřených odpadků, že prakticky nebylo nic vidět. Nicméně viděla, že minimálně první část jejího plánu vyšla. Ochranný štít stíhačky se zapnul a vytvořil kolem lodi a ruiny neproniknutelnou bariéru. Průměr tohoto smrtícího kruhu byl o něco menší než třicet metrů. Charity se modlila, aby to stačilo.

Prudkým pohybem se otočila, rozběhla se k východu a udeřila do tlačítka, otvírajícího dveře. Zatahovací

dveře zareagovaly děsivě pomalu. Prach a suchý vzduch, dráždivý ji ke kašli, vrazily dovnitř, následovány sborem pronikavých, bolestných a vyděšených výkřiků, praskáním plamenů a směsicí dutých, podivně měkce znějících explozí.

Charity se protlačila otvorem. Nečekala, až se před ní vysune rampa, raději překonala tři metry k zemi skokem, dopadla, bleskurychle opět vyskočila na nohy a ještě ve výskoku vytáhla zbraň.

Momentálně však neviděla nic, na co by mohla střílet.

Byla skoro dokonale oslepená. Okolní vzduch byl natolik plný prachu, že sotva mohla dýchat. Kolem dokola byly jen pohybující se stíny.

Náhle uviděla něco malého, bílého, co k ní poskakovalo jako gumový míček. Instinktivně zvedla zbraň, avšak spoušť nestiskla, namísto toho udeřila dlaní do tlačítka o velikosti pohlednice na přezce opasku. Štěnice jí vrazila do ramene, až se Charity zapotácela. Ale dravý hmyz zaplatil svůj útok životem. Charitin osobní štít jej spálil na prach.

Charity se zapotácela, víc slepá než vidoucí vklopýtala do rozvířeného šedého chaosu a dočkala se dvojitého vzplanutí, když další dvě štěnice shořely na jejím osobním štítu. Pak se ocitla z nejhoršího venku a opět viděla.

Avšak, nijak jí to neulehčilo.

Naopak.

Boj ještě rozhodně neskončil.

Tlaková vlna odhodila většinu mnohem lehčích štěnic podstatně dál než jejich lidské protivníky, ale ne všechny; dokonce ani tolik, kolik Charity potají doufala. Dvanáct otrhaných postav se dál ještě zoufale bránilo proti beznadějně přesile šestinožných příšer, velkých jako kočky, které jako by byly jen samá klepeta a ostrá cvakající kusadla. Minimálně dva muži leželi bez hnutí na zemi, v bezvědomí nebo mrtví, a jen pár metrů od nich se jakási stařena zoufale bránila hned čtyřem štěnicím, které ji obklíčily. Charity dvě nestvůry zastřelila, třetí odkopla a poslední vyřídila úderem ploché dlaně. Štěnice vzplála a shořela, zatímco stařena se s vysíleným povzdechem zapotácela a klesla na kolena.

Charity se jí skokem vyhnula, našla si další cíl a nejméně šestkrát krátce vypálila laserové blesky do hemžící se bílé masy, pohybující se směrem k jednomu z nehybně ležících mužů. Štěnice vzplanuly a s podivně zdušeným, tupým zvukem explodovaly.

Charity střelila dál. Tři čtyři štěnice se pokusily na ni vrhnout, ale osobní štít je spálil na uhel. Charity se odpotácela stranou, zastřelila další tři nebo čtyři štěnice a přiskočila k muži, odrážejícímu alespoň šest žravých bestii najednou.

Nemohla použít zbraň, aniž by ohrozila muže, proto musela štěnice odházet rukama. Už při pouhém doteku jejího štítu shořely, ale taky muž bolestně vykřikl, když mu na levé paži látka jeho bundy náhle vzplála a sežehla kůži pod ní.

Generátor štítu v Charitině opasku nespokojeně vrčel. Přístroj byl vytvořen pro extrémní, avšak krátkodobý výkon. V duchu si kladla otázku, kdy štít vysadí.

Boj však zuřil dál, houf bílého dravého hmyzu útočil, neboť se nechtěl vzdát své téměř jisté kořisti. I přesto štěnice uvězněné v kopuli ochranného štítu lodi umíraly jedna po druhé Charitinými laserovými dávkami, popřípadě pod úderu obušků a železných tyčí.

A přece se nevzdávaly. Každý rozumný a věcně uvažující protivník by už útok přerušil a hleděl by se spasit útekem, avšak tento protivník neuvažoval. Charity věděla, že tyto potvory jsou v podstatě jen tupé, žravé nástroje, řízené svým zaživacím traktem, a že nemají ani nejmenší špetku inteligence.

To z nich sice na jedné straně činilo úporné zabijáky, na druhé straně ale byly alespoň vypočitatelné. Štěnice se nepokoušely ukrýt, nebo se na své oběti vrhat lstivě ze zálohy, nýbrž útočily s mechanickou, zřetelnou zatvrzelostí, takže nakonec Charity všechny vyřídila skoro jako na stělnici.

Když bylo po všem, ještě jednou se vyčerpaně se zbraní připravenou ke střelbě otočila kolem dokola. Všude ležely mrtvé nebo ještě hořící štěnice, avšak bylo to trpké, snad až příliš drazé vykoupené vítězství. Ani jeden z napadených nevyvázl bez nějakého těžkého zranění. Nejméně dva muži a jedna žena byli mrtví. Ostatní seděli nebo leželi na zemi, ruce si tiskli k ranám nebo sténali bolestí. Nikdo nepromluvil, avšak v těch pár obličejích, které se obrátily k Charity, byl jasně vepsán čirý strach - dostatečně pochopitelný vzhledem k situaci, v níž se nacházeli. Ale Charity cítila téměř s jistotou, že z velké části mají strach z ní.

Zastrčila pistoli do pouzdra, vypnula osobní štít, jehož generátor už mezitím bzučel jak roj rozzuřených sršňů, a zamířila k oběma mrtvým mužům.

Jeden z nich padl za obětí štěnicím, zatímco na druhém nebylo patrné žádné vnější zranění. Když ho ale Charity převrátila na záda, uviděla, že muž má zlomený vaz.

Náhle se jí opět vrátil svíravý pocit kolem žaludku. Ten muž se stal obětí tlakové vlny, kterou způsobila její útočící stíhačka. To ona ho zabila.

Náhle pocítila v ústech hořkost. Marně se pokoušela logicky se přesvědčit, že neměla na vybranou, než zaútočit. Tohoto muže její manévr zabil, avšak všechny ostatní zachránil. Nicméně byla to jen laciná útěcha, která Charity nic neulehčovala. Byla to sice ryzí pravda, ale co je platná taková matematika, když se počítá s lidskými životy.

Koutkem oka Charity postřehla jakýsi pohyb a bez přemýšlení zareagovala. Bleskurychle se vrhla stranou a železná tyč, mířící zezadu na její hlavu, zasvířela ve vzdálenosti pouhých dvou dlaní kolem ní. Charity se instinktivně překulila přes rameno, jednou rukou si kryla obličej, zatímco druhou vymrštila proti nevidaně špinavé noze, mířící proti ní. Chytila nohu, krátkým trhnutím ji pootočila a hned vzápětí opět vyskočila, zatímco muž, který na ni zaútočil, padl na záda a sípavě lapal po dechu.

Vzápětí ji napadl druhý. Charity odrazila dva tři neobratné údery, až konečně ztratila trpělivost a srazila útočníka přesně mříňným hákem do brady k zemi. Téměř současně se obrátila k třetímu útočníkovi, který se na ni chtěl

vrhnout zezadu.

V poslední chvíli si to však pobuda zřejmě rozmyslel. Pravděpodobně ho šokovala lehkost, s jakou Charity vyřídila jeho dva společníky.

"Co... co to má znamenat?" zeptala se Charity zajíkově. "Zbláznili jste se? Pokud vám to ještě nedošlo, jsem na vaší straně!"

Ani muž, ani nikdo jiný neodpověděl. Charity si najednou nebyla jistá, jestli vůbec rozumějí jejím slovům. Strach v jejich tvářích byl každopádně stále ještě nepřehlédnutelný. "Rozumíte mi?" zeptala se.

Žádná odpověď.

Oba muži, které srazila, se se sténáním zvedli a rychle se odplížili pryč z jejího dosahu. Mladá žena s rozčuchanými blond vlasy začala tiše plakat a také ostatní se snažili dostat co nejdál od ní.

"Sakra, co se to tu vlastně děje?" zeptala se Charity. "Nežádám po vás, abyste mi líbali nohy, ale proč jste se mě pokoušeli zabít?"

"Neubližuj nám," zasténal jeden z mužů; byl to jeden z těch, které předtím srazila k zemi. "My... nejsme tvoji nepřátelé. Nech nás odejít."

"Inu, v tomto ohledu se naše názory asi poněkud liší," řekla Charity a zavrtěla hlavou.

Chápala stále mň, co se tu vlastně děje. Ti lidé z ní měli naprosto zjevně strach. Ale proč?

Obrátila se k plačící mladé ženě.

"Ty," řekla. "Jak se jmenuješ?"

"Melissa," zakvílela žena.

"Melissa," opakovala Charity. "Teď se na mě, prosím tě, podívej, Melisso, a ..."

"Melissa," vykoktala znovu mladá žena. "Ony... ony mají Melissu. Odvlekly ji."

Charity se zarazila. "Odvlekly? Co... co tím myslíš?"

"Ty nestvůry." Blondá žena ukázala roztřeseně na jednu mrtvou štěnici. "Odvlekly ji."

"Štěnice?" zděsila se Charity. Slyšela už o tom, že tyto dravé štěnice někdy chytají i živé oběti a odvlékají, zřejmě aby je sežraly později. Dosud ale tyto historky považovala jen za pouhé povídky.

"Odtáhly Melissu," vzlykala žena. "Chtěla jsem jí pomoci, ale bylo jich moc."

Neměla už dost sil, aby se mohla dál dívat na Charity. Slzy se jí koulely po tvářích a mísily se s krví, řinoucí se jí z tržné rány v obličeji.

"Kdo je Melissa?" zeptala se Charity důrazně.

"Její dcera," řekla nějaká jiná žena. "Ty nestvůry ji chytily, když jsme vylezli nahoru."

Zřejmě chtěla říci ještě víc, ale muž vedle ní do ní hrubě strčil a žena zmlkla.

"Tak dobrá," řekla Charity. Sice stále ještě nechápala, co se tu děje, ale teď taky nebyla nejvhodnější chvíle, aby si tím lámala hlavu. Znovu se obrátila k mladé ženě před sebou. "Kdy se to stalo?"

"Právě teď," odpověděla. "Když jsme... museli nahoru."

Tedy zřejmě krátce před okamžikem, kdy se celá skupina objevila na monitoru Charitina scanneru. Třebaže jí to připadalo jako celá věčnost, uplynulo od té chvíle jen několik minut. "Pak by snad ještě mohla být naživu," řekla Charity. "Mohla bys mi ukázat, kde se to stalo?"

Žena na ni jen mlčky upřeně zírala. Neřekla nic.

"Poslouchej," řekla Charity naléhavě. "Tvoje dcera je možná ještě naživu. Když mi ukážeš, kde se to stalo, můžeme ji možná ještě zachránit. Ale záleží na každé vteřině!"

"Nevěř jí," řekl jeden z mužů. "Je to past. Když půjdeš s ní, zabije tě!"

"Mohl bys mi říct nějaký důvod, proč bych to neudělala hned teď a tady, kdybych to měla skutečně v úmyslu?" zeptala se Charity, která už začínala kypět vztekem. Pak se znovu obrátila k mladé ženě. "Přivedu ti dceru, ale musíš mi říct, kde je!"

Mladá žena ještě na jednu nekonečně dlouhou vteřinu zaváhala, potom přikývla a ukázala západním směrem. "Dvě stě kroků odsud. Šachta."

Charity si neurčitě vzpomínala, že letěla nad nějakou napůl zasypanou šachtou metra, nacházející se zhruba asi tak udaným směrem. Mladá žena chtěla vstát, ale Charity zavrtěla hlavou a mírným tlakem ji znovu přitiskla k zemi.

"Půjdu sama," řekla. "Jestli tvá dcera ještě žije, pak ji najdu."

Vstala, pátravě se rozhlédla po obloze a zavrtěla hlavou. Ty tři minuty, o kterých Skudder mluvil, byly už dávno pryč, ale po ohlášeném týmu SWAT nikde ani stopy.

"Typické," zamumlala. "Když člověk policajty potřebuje, přijdou vždycky pozdě."

Pak se obrátila znovu ke skupince a nahlas pokračovala: "Půjdu teď hledat to děvče. Vy zůstaňte tady. Držte se zpátky od štítu. Sice ho nemůžete vidět, ale kdybyste se ho dotkli, na místě by vás zabil. Za pár minut přiletí další takové lodě, jako je ta moje. A ať už si o nás myslíte cokoli, ti muži nejsou vaši nepřátelé. Jdou vám na pomoc. Řekněte jim, kde jsem a že si mají zatraceně pospíšet!"

2

Ze všech "dárků", které s sebou invazori z Moronů na Zemi přivezli, byl mutagen zřejmě jeden z nejhorších. Jeho působení však nebylo ani zdaleka tak efektní jako zjevení gigantických bojových letounů na obloze nebo plošné atomové či vodíkové bombardování, jež zničilo nejen většinu vojenských zařízení na Zemi, ale taky téměř veškerá velkoměsta.

Přesto bylo právě tak ničivé, ne-li dokonce ještě horší.

Trvalo dlouho, než alespoň částečně poznali jeho tajemství. K úplnému rozluštění bude ovšem ještě třeba

spousty let.

Když před osmi lety Charity procitla z kryonického spánku, počítala s tím, že najde naprosto zpustlý, ba snad i docela zničený svět, planetu, ovládnutou mimozemskými invazory, na které možná nebude ani jeden živý člověk.

Co ale nečekala, bylo to, že najde úplně proměněný svět.

Moronům nestačilo, že vyhladili devět desetin obyvatelstva a zbývající desetinu uvrhli zpátky na úroveň doby kamenné a zotročili. Změnili si svět k obrazu svému. Většina fauny a flóry, kterou Charity znala z dřívějšího, zmizela a vzniklé mezery byly vyplněny naprosto cizí populací, která měla v podstatě jen jedno společné: byla nepřátelská a smrtící.

Moroni byli hmyz, dvoumetrové kreatury podobné mravencům, neměli individualitu a byli řízeni rozkazy tajuplné kolektivní inteligence v pozadí, kterou ve skutečnosti ani nikdy nepoznali. Ve světě, odkud Moroni pocházeli, probíhal vývoj života jinak než na Zemi: jejím vrcholem se stal hmyz, ne savci.

A invazoři s sebou přinesli vlastní zvířata a rostlinstvo.

Tak to alespoň vypadalo.

Pravda však byla mnohem strašnější.

A zřejmě by zůstala neodhalena, kdyby nedošlo k tomu velkému umírání.

Nikdo nevěděl proč, ale necelých osm měsíců poté, co byli invazoři s konečnou platností poraženi a Země byla odtržena od moronské transmitterské sítě, obepínající celou Galaxii, veškerí Moroni na Zemi pomřeli, zdánlivě bez důvodu a všichni v jediném okamžiku - a spolu s Morony i veškeré cizí životní formy, které si s sebou přinesli.

Kupodivu to byl ale jen zlomek všech oblud a cizích rostlin, které během šedesáti let osídlily Zemi.

Vysvětlení, které poskytl jeden z Hartmannových vědců, bylo tak strašné, že se Charity celé měsíce bránila tomu, aby je přijala: ty cizí obludy nebyly cizí obludy. Byly tím, co udělal z pozemských zvířat a rostlin mutagen.

Invazoři zřejmě hned po svém přiletu na Zemi rozšířili uměle vytvořený virus, který se šířil s úžasnou rychlostí a vložil do řetězců DNA svých obětí dodatečný stavební prvek. Takto změněná DNA se nejenže postarala o to, že infikovaná oběť produkovala další mutagenní viry, nýbrž taky začala produkovat v dalších generacích stále bizarnější mutanty.

Nestvůry, kterými se Charity právě zabývala, byly toho dobrým příkladem. Před šedesáti lety byli prapředkové těchto oblud, velkých jako kočky, docela obyčejné pozemské štěnice, neškodní tvorové, velcí jak špendlíková hlavička, představující snad jen estetický, nanejvýš ještě hygienický problém. Dnes patřili mezi nejhorší nebezpečí, která ohrožovala obyvatele nezajištěných území - což bylo prakticky devětadevadesát procent zemského povrchu.

Už jednotlivé exempláře obrovského dravého hmyzu představovaly pro bezbranného člověka vážné nebezpečí. Ve stovkách nebo dokonce tisících dokázaly vylidnit celé město během pár hodin. Charity sama zažila, jak těžce ozbrojené jednotky pěchoty před rojem těchto dravých štěnic uprchly. A tyto štěnice představovaly jen jeden z doslova nesčetných nových druhů, které po zničení invazorů zůstaly na Zemi.

Tváří v tvář tomu všemu připadalo Charity stále mň a mň, že to byl dobrý nápad, vydat se sama, ozbrojená pouze laserovou pistolí, vysvobodit dítě z moci štěnic. Přesto ani na okamžik nezaváhala, když se dostala až k šachtě podzemní dráhy a počala sestupovat po schodišti, posetém troskami a smetím, do jejího nitra. Věděla sice, že je to naprostý nesmysl, avšak přesto část jejího myšlení, nepřístupná veškeré logice, důrazně trvala na tom, že mrtvému muži mezi troskami je dlužná děvče zachránit, pokud je ještě naživu.

Přitom by bylo mnohem chytřejší pár minut počkat a vydat se hledat Melissu až společně s tuctem po zuby ozbrojených výsadekářů - ale co znamená vůbec logika a bezpečnost, když je ve hře život dítěte? Charity věděla, že se se smrtí toho muže nakonec vyrovná; ale s možností, že by děvče našla mrtvé jen proto, že ztratila rozhodující minutu čekáním - s tou by se docela určité vyrovnat nedokázala.

Charity sestoupila až na dolní konec schodiště, zastavila se a pozorně se rozhlédla. Sluneční světlo dostačovalo právě jen na osvětlení prvních pěti nebo šesti metrů zříceného tunelu. Vše, co se nacházelo dál, se skrývalo v naprosté tmě. To poskytovalo nejen perfektní úkryt pro všechny představitelné druhy žravých dravců, nýbrž především dokonalé plátno, na které mohla vybičovaná Charitina fantazie vymalovat ty nejdesivější obrazy.

Nicméně viděla, že je na správné stopě. Na zemi se třeptily kousky rozbitého bílého chitinu, tu a tam utržená noha, ulomené kusadlo... obvyklá stopa, kterou za sebou zanechává roj dravých štěnic. Ohled na jednotlivce vlastního druhu byl těmto hmyzím zabijákům naprosto neznámou věcí. Kdo nebyl dostatečně rychlý nebo měl smůlu, že zakopl o svou vlastní nohu, byl rozdupán nebo rovnou i sežrán. Dobro a ohleduplnost, náklonnost a soucit - takové city těmto kreaturám naprosto nic neřikaly.

Charity vrhla k obloze poslední zklamaný pohled. Po Skudderově kavalerii pořád nikde ani památky.

Máme nějaký komunikační problém, pomyslela si sarkasticky. Až se vrátí zpět na základnu, bude si muset se Skudderem vážně promluvit o tom, co to znamená, když se řekne tři minuty.

Pokud se tedy vůbec na základnu vrátí.

Charity vytáhla z pouzdra zbraň, odepnula od opasku ruční svítilnu a rozsvítila ji. Bílý, úzký paprsek vyřízl do tmy tunelu skoro až nepříjemně jasný úzký pruh. Tma za ním však jako by se stala ještě zlověstnější a hrozivější.

Charity se divoce rozbušilo srdce. Šla dál, avšak pohybovala se pomaleji, než měla v úmyslu, a svítilna v ruce se jí třásla.

Sledovat stopu armády štěnic nebylo nijak zvlášť těžké. Všude se válely kusy rozbitých hmyzích krunýřů a dokonce našla jednu zraněnou štěnici, která ještě žila; alespoň do té doby, než ji Charity dorazila.

Vchod do štol a denní světlo rychle zůstaly za ní. Z nedobrého pocitu, se kterým Charity vstoupila do tunelu, se dávno stal strach, ne sice ochromující, přesto ale hlodavý. Její kroky se odrážely s dunivými, příšerně

zkreslenými ozvuky od neviditelných stěn tunelu a Charity si byla najednou jista, že ve tmě za hranicí dosahu její svítilny zaznamenala jakýsi rychlý pohyb.

Vydávat se sem dolů byla naprostá šilenost. Nemá nejmenší šanci, že to děvče najde. Zato štěnice mají veškeré šance najít ji.

Přesto šla dál. Pomalu, ale nezadržitelně. Teď už bylo na návrat pozdě.

Po chvíli se ve světle její baterky objevilo něco velkého, lesklého. Charity se na chvíli zastavila, pak ještě o něco pomaleji postoupila dopředu. Bylo zapotřebí alespoň dvanácti kroků, aby poznala, na co světlem narazila: na zrezavělých kolejnicích stál před ní prastarý vlak. Barva z něj už dávno oprýskala nebo zmizela pod souvislým šedým nánosem prachu, jenž zřejmě už zatvrdl na beton. Veškerá okna byla vytlučená. Kupodivu nebyl nikde ani střípek, a zatímco se Charity přibližovala k lokomotivě, všimla si, že vůbec je zem všude kolem docela uklizená a prázdná.

Pomalu se opatrně dál přibližovala k prvnímu vozu, v uctivé vzdálenosti ho obešla a nakonec otevřela dveře na jeho zadním konci. Hlaveň zbraně a ruční svítilnu namířila současně do nitra vagónu.

Co však Charity v ostrém světle zahlédla, ji překvapilo. Uvnitř vagónu se neskrývalo žádné nebezpečí, nebyl ani prázdný, ani naplněný padesátiletou vrstvou špíny, jak se domnívala. Vůz působil uklizeně, téměř čistotně. Na několika lavicích, potažených rozpraskanou a potrhanou koženkou, ležely otrhané deky a polštáře. V zadní části vagónu stály pečlivě na sebe narovnané bedny, jejichž obsah nedokázala Charity odhadnout. Nedaleko dveří pak objevila malý plynový varčák a nějaké otlučené hliníkové nádoby. V tomto voze tedy jistě bydleli lidé. A Charity také věděla, kteří lidé.

Charity neztrácela čas podrobnějším prohlížením vagónu, znovu zavřela dveře a postupovala dál do hloubi tunelu. Její objev ji zmátl. Našla úkryt lidí, na které narazila nahoře - ale to jí nedávalo žádnou odpověď na otázku, jak se sem vůbec dostali.

Udělal dalších pár kroků do tmy, když tu náhle paprsek její svítilny narazil na další překážku. Tentokrát to však nebyl vagón, nýbrž zmrzlé trosky, pokřivených železných nosičů a rozbitého betonu, jež zatarasila tunel v bezmála celé šíři. Ve světle baterky tančil prach a Charity slyšela tiché rovnoměrné šelestění, jako by se od stropu sypal do místnosti jemný písek.

Charity zvedla svítilnu a klouzala světelným kuželem po stropě. Tunel nebyl zavalený úplně. Jakousi takřka neuvěřitelnou náhodou se utrhlo jen betonové šalování. Avšak Charity viděla taky roztavený a opět ztuhlý kámen a zkroucené ocelové nosníky; tento pohled ji s konečnou platností prozradil, co se tu stalo. Někde nepříliš daleko nad tímto tunelem musela dopadnout některá z jejich laserových nebo vibračních střel. Kdyby zasáhla tunel o dvacet, třicet metrů výš, stovky tun betonu a zeminy by zavalily vlak a zahubily všechny, kdo v něm bydleli.

Při té myšlence nejenže Charity přeběhl mráz po zádech, navíc se ještě víc utvrdila v přesvědčení, že jedná správně. Opravdu těmto lidem dluží, aby jim našla jejich ztracené dítě.

Opatrně počala přelézat horu sutí a ocelových trosk. Ještě stále byla na správné cestě, jak jí dokazovaly kusy rozbitých krunýřů a nehybné zdechliny několika štěnic. Hmyzí armáda skutečně táhla tudy. Aby se jí líp šplhalo, zastrčila Charity zbraň do pouzdra, ale neměla přitom moc dobrý pocit. Jestli se dostane na vrcholek sutí a okamžitě se ocitne tváří v tvář armádě štěnic, pak ani nebude mít dost času vytašit.

Naštěstí se však její obavy nenaplnily. Tunel byl na druhé straně hromady stejně prázdný jako na té přední. Neviděla nikde ani stopy po dravcích. V tu chvíli však zaslechl něco jiného: tichý, vystrašený pláč dítěte.

Charity strnula jak solný sloup, zavřela oči a naslouchala. Zvuk byl velmi tichý, právě tak na hranici slyšitelnosti, takže se chvíli vážně zamýšlela, jestli jej skutečně slyšela, nebo jestli to byl jen produkt její fantazie - zvuk, který si tak zoufale přála slyšet, až jí její podvědomí toto přání splnilo.

Ale jestli tady bude dál váhat, nikdy nezjistí nic.

Nesmírně opatrně začala opět slézat na druhou stranu hromady trosk. Pod nohama se jí uvolňovaly kameny a suť. Rachot miniaturní laviny na chvíli pohltit tichý pláč. Charity se dostala až úplně dolů, na chvíli se zastavila a zaposlouchala se. Potřebovala několik vteřin, aby dokázala zvuk znovu zjistit a zaměřit.

Přicházel zprava, ne už z nitra štol, a nyní zřetelně o něco zesílil. Charity pohnula baterkou doprava a objevila úzkou boční chodbu, která musela dřív být asi opatřena masivními kovovými dveřmi, nyní ale zela ve stěně jako široce rozevřená rána. Vchod lemovaly dvě mrtvé štěnice jako nějaký groteskní hlídači. Charity poznala, že je na správné stopě.

Přendala si baterku z pravé ruky do levé, vytáhla z pouzdra zbraň a s divoce bušícím srdcem vešla do tunelu. Obklopil ji jako stěny hrobu a její strach ještě víc zesílil. Před pár okamžiky, venku v tunelu, se bála tmy, neboť ta mohla skrývat nejhoršího ze všech nepřátel: neznámo. Avšak v tomto sotva dva metry širokém pomocném tunelu byla doslova v pasti.

Pokud by tu na ni štěnice zaútočily, byla by v koncích.

Pláč pomalu sílil, čím hlouběji Charity pronikala do chodby, a taky tím víc jiných zvuků slyšela. Ty se jí líbily ze všeho nejmní. Proti ní zavanul jakýsi ještě sice slabý, přesto však už nepříjemný puch.

Je to past, napadlo ji. Je to zatracená past. A já do ní lezu s otevřenýma očima.

Po nějakých třiceti krocích narazila na první štěnici. Byl to ojedinělý exemplář, který se z neznámého důvodu oddělil od hlavní masy a pohledu na pěkné sousto, přicházející proti němu, nedokázal odolat. Charity ale raději nepoužila zbraň, jen se kreatuře rychle vyhnula a rozšlápla ji. Dál se pohybovala ještě o poznání opatrněji.

A jak měla po pár krocích zjistit, právem.

Před ní se nacházela křižovatka. Odbočka doleva a tunel vedoucí přímo dopředu byly prázdné, ovšem zprava se vyhnulo hned na čtyři nebo pět mrtvolně bílých dravých štěnic. Charity dvě okamžitě spálila svým osobním štítem, ostatní postřílela laserem a hnala se dál, přičemž odhodila veškerou opatrnost. Oslivě vystřely z paprskometu

už bezpochyby upozornily i zbytek hmyzu. Může se jen modlit, aby ji za dveřmi nečekala celá armáda štěnic.

A její modlitba byla skutečně vyslyšena, třebaže ne do té míry, jak Charity doufala. Místnost, ve které se ocitla, měla čtvercový půdorys o straně snad patnáct metrů, což z ní činilo takovou menší halu. Ne že by se to tu přímo hemžilo štěnicemi, ale přesto jich tu muselo být minimálně dvacet nebo třicet. Část z nich byla zaměstnána hlídáním dvou lidských postav, schoulených v nejvzdálenějším koutě místnosti; ostatní se jako na neslyšný povel vrhly proti Charity.

Krátce po sobě vypálila tři čtyři krátké dávky z laserové pistole, pak se vrhla dopředu a nechala jen na svém osobním štítu, aby si poradil s útočníky, kteří se na ni ze všech stran vrhli jako záplava poskakujících bílých gumových míčků.

Nebyl to právě dobrý nápad. Silové pole sice spálilo každou štěnici, která se jí dotkla, ale nemohlo Charity ochránit před prudkostí nárazů. Potácela se jakoby bombardována spoustou kopacích míčů, tvrdých jako ze železa. Třebaže ty bestie umíraly už při letmém doteku, utrhla Charity dvě nebo tři ošklivé tržné rány, dříve než se jen přiblížila k děvčeti a jeho neznámému druhovi.

Generátor štítu v jejím opasku začal nespokojeně vrčet.

Přesto se potácela dál, bez míření pálila vlevo vpravo, až se nakonec dostala k Melisse. Zuřivě odkopla štěnice, hlídající Melissu a neznámého muže. Děvče se rozkřičelo, vyskočilo a chtělo se vrhnout k Charity - prostě jako dítě, hledající v panickém strachu ochranu u dospělého. V poslední chvíli Charity uskočila a učinila zoufale odmítavý pohyb.

"Ne!" vykřikla. "Nedotýkej se mě!"

Pochybovala, že děvče rozumí, co jí říká, vůbec už nemluvě o tom, proč to říká, ale pouhý výkřik a prudký pohyb splnily svůj účel.

Melissa uprostřed pohybu uskočila nazpět a hned vzápětí se po ní natáhl neznámý muž a strhl ji k sobě. Oba měli ve tváři stejný, bezedný strach, který Charity už předtím viděla v obličejích lidí venku. Ale snad to bylo právě dobře, alespoň pro tuhle chvíli.

Neboť Charity měla ještě pořád plné ruce práce, aby se ubránila dotírajícím štěnicím. Dobře polovina z bestii byla už mrtvých, buď shořely na jejím osobním štítu, nebo explodovaly, zasaženy výbojem z její laserové zbraně, zbytek však nadále úporně útočil.

Generátor na Charitině opasku už přestal vrčet - teď rachotil jako pokažená míchačka na maltu. Laserové výstřely pak nejenže zabíjely štěnice jednu po druhé, ale navíc i naplňovaly místnost čím dál tím nesnesitelnějším horkem. Mrtvá hmyzí těla hořela a zamořovala vzduch mastným, smrdutým dýmem, činicím z každého nadechnutí utrpení.

Bylo to peklo.

Když už Charity věřila, že to dál už nevydrží, zahynula v oslnivém záblesku poslední štěnice a útok skončil tak prudce, jako začal.

Charity vyčerpaně sklonila zbraň, odpotácela se dva tři kroky stranou a vyčerpaným pohybem vypnula generátor štítu, než jí ta věc proletí kolem uší, nebo propálí díru do kyčlí. Krev jí stékala po obličejích a srdce jí bušilo, jako by každou chvíli chtělo vyskočit z těla. Slabost ji zavalila jako vlna, takže se musela opřít o stěnu, několik vteřin tam stála se zavřenýma očima, než jí tma za víčky přestala metat kotrmelce.

Když Charity otevřela oči, hleděla do dvou obličejů, bledých strachem, přičemž jejich hrůza se nikterak nezmenšila, jen změnila příčinu. Děvče a mladý muž - Charity chvíli přemýšlela, jestli by to mohl být její otec, pak ale dospěla k názoru, že je na to příliš mladý; kromě toho mezi nimi nebyla ani nejmenší podoba - se k sobě ustrašeně tiskli a odtahovali se před ní tak dozadu, jak to jen šlo. Charity se odrazila od stěny, pak si ale vzpomněla na reakci lidí nahoře a po jednom kroku zůstala zase stát.

"Ty jsi Melissa?" zeptala se.

Dívka - Charity její věk odhadovala tak na devět nebo deset let, a pokud dokázala z jejího obličeje pod vrstvou špíny a zaschlé krve něco rozeznat, podobala se své matce jako její perfektní, jen o dvacet let mladší kopie - beze slova přikývla, ale do strachu v jejích očích se vmísil i výraz určitého překvapení.

"A ty?"

"Walter," odpověděl muž váhavě. "Mé jméno je Walter."

Vyslovil to jméno zvláště, pro Charity nezvykle. Jako všichni lidé na této nové Zemi mluvil novoangličtinou, kterou Moroni v průběhu padesáti let okupace zavedli jako řeč pro domorodce, nicméně měl zvláštní přízvuk, který trochu připomínal Hartmannův.

Charity si znovu připomněla, že není ve své rodné Americe, nýbrž v oné části Evropy, které se před invazí kosmického hmyzu říkalo Německo.

"Poslyš, Melisso," řekla co možná nejkldnější. "Vůbec ze mě nemusíš mít strach. Tvá matka mě pro tebe poslala."

"Má matka?" Melissiny oči se rozzářily. Objevilo se v nich cosi jako zoufalá naděje, avšak rozhodně nezmizelo nic ze strachu a nedůvěry. "Ona... ona žije?"

"Ona i všichni ostatní," odpověděla Charity. Vlastně většina ostatních, opravila se v duchu, raději to ale nahlas neřekla. "Jsou a zůstanou naživu. A my taky. Ale napřed se musíme dostat pryč odsud, a to rychle." Otočila se k Walterovi. "Byly to všechny štěnice, nebo je jich ještě víc?"

"Spousta," odpověděl Walter váhavě. "Nepočítané víc. Většina jich táhla dál, ale tady tyhle vlekly nás."

Ne že by jeho informace Charity právě překvapila. Přesto ale cítila jakési zklamání.

Kolikrát pomáhá upnout se třeba i k naději, o které máme takřka jistotu, že je klamná.

"Jen o důvod víc, abychom odtud zmizeli co možná nejrychleji," vzdychla si. Udělala k Melisse a Walterovi další krok, ale ti se k sobě ještě víc přitiskli a pokoušeli se dostat co nejdál od ní.

Charity se zastavila, zavřela oči a v duchu počítala do pěti. Na takovéto hlouposti teď není čas. Cítila se mizerně, všechno ji bolelo a byla k smrti unavená. Rozpálený generátor štítu se ze všech sil snažil propálit jí díru do boku, navíc krvácela minimálně z deseti více či méně hlubokých řezných a tržných ran. A ke všemu tu ještě byl její vnitřní hlas, který čím dál tím tvrdohlavěji tvrdil, že tentokrát je skutečně ve velkém svrabu a že pro to nemá žádnou omluvu - mrtvý muž sem nebo tam.

Přesto však se jí podařilo pokračovat tak klidným hlasem, až ji to samotnou překvapilo: "Je mi naprosto jedno, za co mě považujete, teď momentálně musíme držet všichni pohromadě a vypadnout odsud - a to co možná nejrychleji."

Melissa skutečně učinila pohyb, jako by chtěla vstát, ale Walter ji velice nešetrným způsobem strhl zpět.

"Nevěřím ti," řekl přímo, ale v hlase měl tolik nejistoty, že se mu nepodařilo dosáhnout zamýšlené tvrdosti.

"Co jsi udělala s ostatními?"

"Myslím, že není náš nepřítel," řekla Melissa.

"Ten mrňous přece říkal, že jí můžeme věřit."

"Mrňous?" nedůvěřivě se zeptala Charity, ale když chtěla Melissa odpovědět, jen mávla rukou a ukázala k východu. Teď nebyl čas bavit se o nějakém mrňousevi. "Teď rychle ven."

Walter stále ještě váhal a současně zřejmě nehodlal pustit ani Melissu.

Charity se na něho nějakou chvíli vyzývavě dívala, pak pokrčila rameny a obrátil se. "Jak chcete."

A vydala se k východu. Samozřejmě že nemínila ani Melissu, ani toho hlupáka nechat na místě, avšak v duchu se ptala, jak dlouho bude trvat, než to někdo z nich vzdá, a kdo to bude.

Byl to Walter. Strach, že se štenice vrátí, byl jistě ještě větší než strach z Charity. Byla už skoro u východu, když zaslechla jak Walter a dívka vstali a rychlými kroky spěchají za ní.

Charity se mírně usmála, ale nezastavila se, jen zpomalila, pak vešla do tunelu a zabočila doleva.

Tady venku byl vzduch jen o málo lepší než uvnitř v hale. Dým a puch pronikly už i do štol a líně se převalující mračna pomalu tančila ve světle Charitiny baterky. Charity zaslechla, třebaže jen tiše, podivné škrabání a šeleštění, vycházející odněkud ze tmy. Raději se ale moc původem zvuku nezabývala.

Walter se pohyboval pořád ještě dva kroky za ní, avšak Melissa ji několika rychlými kroky dohonila a hleděla na ni očima, z nichž nedůvěra stále ještě zcela nezmizela, nicméně stále víc ustupovala dětské zvědavosti. Náhle se zeptala bezprostředně: "Proč se tě nesmím dotknout?"

"Teď už můžeš," odpověděla Charity s úsměvem. "Nemohlas, dokud jsem měla zapnutý tady ten přístroj."

Prsty se dotkla generátoru štítu právě jen na tak dlouhou dobu, aby jeho rudá kontrolka zablikala, a zkrivila rty, když ucítila, jak je přístroj pořád ještě rozpálený.

"Ošklivě by ses popálila, kdyby ses toho dotkla."

Melissa s vážným výrazem přikývla. "A tebe to chrání," prohlásila; vzhledem ke všemu, co Charity dosud o dívce a její rodině věděla, byl toto úžasné bystrý závěr.

"Bohužel ne tak dobře, jak bych si přála," vzdychla si Charity. "Obávám se, že moc dlouho by mi to už nevydrželo. Kdybychom teď narazili na větší počet těch bestií, měli bychom problémy."

"Problémy?" zamrkala Melissa. "Chceš říct, že by nám ty potvory mohly být nebezpečné?"

"Dalo by se to tak vyjádřit," odpověděla Charity.

Nevěděla ještě, jestli má obdivovat Melissino rychlé chápání, nebo jestli jí ta malá už leze na nervy. Charity to s dětmi moc neuměla. V jejím životě zkušební pilotky NASA a později odbojáčky proti Moronům nebylo pro děti místo. Mnohokrát jí to bylo líto a častokrát se v duchu sebe samé ptala, jestli ji snad osud nepřipravil o něco důležitého.

"Ale ty jsi neporazitelná," řekla Melissa po chvíli.

"To by bylo velmi pěkné," odpověděla Charity s úsměvem. "Obávám se ale, že to tak úplně bohužel není pravda."

"Jsi neporazitelná," trvala Melissa na svém s tak skálopevným přesvědčením, jakého jsou schopny jen děti.

"Patříš přece k nebešťanům. Těm nikdo nemůže nic udělat."

To jsou opravdu zajímavé informace, pomyslela si Charity. Při nejbližší příležitosti se bude muset na toto téma s Melissou pobavit trochu podrobněji. Teď ale jen řekla: "Dokud jsme nahoře na nebi, pak možná. Ale tady dole jsme skoro stejně zranitelní jako vy."

Melissa sraštila čelo. Tuto novinku si musí nejprve promyslet. Po chvíli řekla: "Ale ten mrňous říkal, že jste neporazitelní. Že jste dokonce i bohy z hvězd přinutili, aby opustili náš svět."

"Ten mrňous toho zřejmě spoustu ví," usmála se Charity. "Ale úplně tak to není. Oni si v podstatě za svou porážku mohli sami. My jsme jim jen trošku pomohli."

Dostali se až na konec boční štol. Před nimi se opět nacházel tunel podzemní dráhy, v němž se světlo Charitiny baterky ztrácelo v husté tmě. Ale cosi se tu změnilo.

Charity nedokázala určit, co to je. Ve světle svítilny, se kterou ohledávala podlahu před sebou, neviděla žádnou změnu, ale přesto něco nebylo tak, jak mělo.

Charity cítila, jak se jí v týle ježí vlasy. Zdálo se jí, jako by přímo na jazyku cítila chuť adrenalinu. Její podvědomí signalizovalo nebezpečí, které sice ještě nedokázala správně určit, avšak v duchu byla znepokojena na nejvyšší míru.

Pak poznala, co to je.

Zvuk.

Stále silil a postupně se v něm dalo rozpoznat stále víc jednotlivých zvuků. Namísto původně monotónního škrabání a šustění slyšela teď celý konglomerát naprosto odlišných a současně jaksi navzájem podobných zvuků: šramot a cupitání, cvakání a střihám, šoupání a klapání, které jako by se spojovaly v jediný šeptavý, silící a opět slábnoucí sbor, jako by se proti nim pohybovalo cosi obrovského, současně však složeného z nesčetných drobných jednotlivostí.

Charity se otočila doleva. Taký světlý paprsek zamířil stejným směrem, dosáhl úpatí haldy suti, šplhal po ní až docela nahoru, a tu Charity uviděla, jak celá hromada trosek shora dolů začíná bělat a současně jako by ožila...

Melissa a Walter vykřikli současně a utíkali pryč; Charity ještě asi půl vteřiny zírala na hemžící se masu hmyzu, naplněna ledovou hrůzou, ale pak se i ona otočila na podpatku a utíkala za těmi dvěma.

Walter a dívka utíkali tak rychle, že jim Charity sotva stačila. A pohybovali se s takovou samozřejmou jistotou, že Charity po chvíli došlo, že ti dva jsou tu prakticky doma. Paprsek z její baterky prudce poskakoval po zemi ze strany na stranu před oběma mladými, a přece Charity pochybovala, že to ti dva vůbec potřebují. A to třebaže se jak Melissa, tak i Walter vyhýbali překážkám často ještě dřív, než na ně padlo světlo.

Pro všechno na světě, jak dlouho tito mladí a jejich rodiny museli zde dole asi žít?

Charity se nervózně ohlédla přes rameno. Štěnice už dosáhly úpatí kopce suti a začínaly se rozbíhat po celé šíři tunelu. Nepohybovaly se tak rychle jako Charity a její dva společníci, ale ani ne o mnoho pomaleji. A Charity si byla téměř jistá, že tyto kreatury se nikdy neunaví.

"Kam?" vykřikla.

Melissa prudkým gestem ukázala do tmy před sebou. "Tudy dopředu! Na stanici! Tam se dá vyjít nahoru!"

Snad dvě stě, snad tři sta metrů se hnali za sebou po rezavých kolejkách, pak Melissa a Walter prudce zabočili doprava. Před nimi se tyčila betonová zeď, vysoká půldruhého metru, nad níž začínaly rozpraskané dlaždice opuštěné stanice metra. Melissa a Walter se vyšvihli nahoru prakticky bez zpomalení. Charity je nestačila následovat stejně rychle, navíc ještě ztratila další vteřinu pohledem zpět.

Měli před štěnicemi náskok dobře sto metrů. Hmyzí armáda zaplnila tunel jako jediná souvislá vrstva, hemžící se, vše požírající strojek na maso. Byl to děsivý pohled. Ale jestli cesta, kterou ukázala Melissa, opravdu vede nahoru, pak mají reálnou šanci.

Skudderův tým SWAT mezitím už musel dorazit. A i kdyby ne, mohla by si Charity alespoň pomoci náramkového komunikátoru přivolat stíhačku.

Odtrhla se od děsivé podívané, obrátila se a vymrštila se nahoru na nástupiště. Melissa už mezitím doběhla až na schodiště, poseté troskami, z jehož horního konce až sem dopadalo slabé světlo.

Cesta skutečně vedla ven.

Tento pohled pobídl Charity k ještě větší rychlosti. Dohnala oba mladé, vrhla se za nimi na schodiště a tu si s pocitem jistého údivu uvědomila, že ti dva zůstali stát v půli cesty.

Schodiště zmizelo.

Kde mělo být horních patnáct nebo dvacet schodů, tyčila se jen bizarní plocha z roztaveného a opět ztuhlého kamene a skla, hladká jak zrcadlo. Možná i tak by se po této stěně nějak dalo vylézt nahoru, kdyby z ní ovšem nevyzařoval takový žár, že bylo naprosto nemožné se k ní přiblížit víc než na tři metry.

"Já... to nechápu," koktala Melissa. "To tu předtím nebylo! Tady byly schody!"

"Já vím, maličká," řekla Charity trpce.

A taky vím, kdo je za tuto bleskovou změnu zodpovědný. To vylepšení, které tak zručně provedli Hartmannovi technici na palubních zbraních stíhačky, bylo opravdu za všechny prachy. Jediný výstřel dokázal roztavit celé patnáctimetrové schodiště.

"Je tady ještě nějaký východ?" zeptala se.

Walter přikývl. "Na další stanici. Je to asi kilometr daleko, ale mohli bychom to zvládnout."

Charity se otočila, podívala se dolů a hned viděla, že tohle tedy nezvládnou. Pod nimi se už objevovaly první štěnice.

"Bože!" vyrazil ze sebe Walter. "Už nás mají."

Charity vířily myšlenky hlavou jedna přes druhou. Skutečně seděli v pasti. Štěnice se pohybovaly pomaleji než jejich oběti, ale přibližovaly se po schodech nahoru. Ne celá armáda, ba ani její podstatná část. Ale to se změnilo, jakmile první z dravců zavěťí kořist.

Snad mají ještě jednu nepatrnou šanci.

Charity vytáhla zbraň, přepnula na plošnou palbu a namířila hlaveň dolů. Namísto jehlově tenkých, avšak jako slunce horkých blesků vyšlehl doširoka roztažený vějíř téměř neviditelné laserové energie a pokryl skoro celou šířku schodiště. Drobné částičky prachu ve vzduchu a na zemi se na zlomek vteřiny proměnily v miniaturní hvězdičky a shořely. Zasažené štěnice tentokrát neexplodovaly, avšak náhle sebou počaly škubat, převracely se na bok nebo na záda a umíraly sice pomaleji, nicméně stejně jistou smrtí upečením.

Z jejich krunýřů počal stoupat tenký kouř, maso pod ním se škvařilo.

Charity pistolí lehce pohnula zprava doleva a zase zpět. Neviditelný vějíř vypálil do hmyzí armády zásek smrti a zkázy, ale ty bestie měly takřka nevyčerpatelné zálohy. Za každého tvora, kterého Charity zabila, se objevili tři další.

Pálila asi minutu, pak ale pustila spoušť a sklonila hlaveň.

"Co to... co to děláš?" vykoktala Melissa. "Vždyť se přibližují! Tak střílej!"

"Hned," odpověděla Charity stísněně.

Ani energetický článek laserové pistole nevydrží věčně. A zbraň už teď se počala citelně zahřívát.

Charity počkala, až se na schodišti nahromadí větší množství štěnic, pak znovu vystřelila a jedinou salvou zabila stovky žravých oblud. Schodiště bylo poseto doutnajícími a umírajícími štěnicemi, avšak příval bílých, hemžících se příšer stále neustával.

Charity znovu počkala, pak zvedla zbraň a vypálila, počkala, vypálila, počkala... Musela pobít celé tisíce hmyzích zabijáků, přesto však, kdyby to, co se předtím domnívala vidět dole v tunelu, byla pravda jen z poloviny, číhaly tam dole ještě celé miliony štěnic.

Charity jich každým výstřelem pobila stovky, ale pokaždé, když znovu pohnula hlavní ze strany do strany, přiblížila se první linie hmyzu o kousíček blíž.

Pak ze sebe zbraň vyrazila poslední bzučící zbytek neviditelné energie a definitivně zmlkla. Energetický článek v pažbě byl prázdný.

"Co je?" zeptal se Walter. "Proč nestřílíš?"

"Nemůžu," odpověděla Charity zachmuřeně. Zamávala laserem, který byl teď už k ničemu.

"Prázdný."

"Tak... to jsme tedy bezbranní?" vykoktal Walter. "Nemůžeš už nic dělat?"

Charitina pravice sklouzla automaticky k vypínači štítového generátoru, ale pak ruku zase odtáhla zpět, aniž by knoflík stiskla. Generátor byl vypálený skoro stejně jako laser. A přece nebude přihlížet, jak jsou Melissa a Walter před jejíma očima trháni na kusy, jen aby sama žila o pár vteřin déle.

Namísto odpovědi obrátila laser a chytila zbraň za hlaveň, jako by ji chtěla použít jako kyj.

Walter vytřeštil oči a z obličeje mu zmizel i poslední zbytek barvy. "Dostanou nás!" zasípal. "Musíme pryč!" A vzápětí se obrátil a rozběhl se k roztavenému kusu schodiště. Jeho rozběh mu však vystačil sotva na to, aby se dostal o pár metrů výš, pak ztratil rovnováhu a upadl na kolena a na ruce.

Charity zaslechla zasyčení, když se jeho holé dlaně dotkly rozžhaveného kamene. Walter pronikavě vykřikl, bezmocně sklouzl opět dolů a spálené dlaně si přitiskl k tělu. Charity mu věnovala jen letmý pohled, než svou pozornost obrátila opět ke štěnicím.

Během té krátké chvíličky, co si jich nevšímal, urazily bestie už skoro polovinu vzdálenosti, jež je dělila.

Schodiště se dole ztrácelo pod překypující bílou záplavou, která se nezadržitelně přibližovala. Charity odhadovala, že jim zbývá ještě tak deset až patnáct vteřin. Sevřela zbraň pevněji, rychlým krokem postoupila kupředu a hleděla postupujícím štěnicím vstříc se zachmuřeným odhodláním. Jistěže nemá šanci, ale aspoň ještě pár těch bestií zabije, než ji dostanou...

Když už byla přední řada hmyzí armády asi pět metrů od ní, prolétl kolem Charity jedovatě zelený blesk, vypálil do vzdouvající se masy doutnající stopu a explodoval na spodním konci schodiště.

"Uhněte na bok!" zařval jakýsi hlas. "Ke stěně!"

Charity reagovala bleskurychle. Chytila Melissu, hrubě ji postrčila doprava k vykachlíkované stěně a současně zapnula svůj osobní štít. Stála s rozpaženými rukama nad Melissou, sotva pět centimetrů od ní, a chránila ji vlastním tělem, zatímco muži z týmu SWAT deset metrů nad nimi namířili zbraně a zasypali hmyzí armádu žárem takřka pekelným.

3

"Když ti teď položím jednu docela obyčejnou otázku, Skuddere," řekla Charity, "slibuješ, že mi na ni hned a především po pravdě odpovíš?"

Skudder neodpověděl okamžitě. Ani se k Charity neobrátil, jen dál vzpřímeně a bez hnutí stál proti panoramatickému oknu, jako by shlížel dolů na asymetrický dvůr. Ale Charity viděla slabý odraz jeho obličeje na okenní tabulce a pochopila, že ji slyšel a rozuměl jí velice dobře. Po několika vteřinách řekl: "To samozřejmě záleží na té otázce, miláčku."

Charity pozvedla levé obočí. Kdykoli jí Skudder říkal miláčku, měl na ni buď obzvlášť strašný vztek, nebo se jí pokoušel posmívat.

"Ano, nebo ne?" trvala na svém.

Skudder se otočil a zadíval se na ni. Na tváři měl lehký úsměv, ale to nemuselo nic znamenat. Existovala spousta mužů, žen a především mimozemšťanů, kteří si pohled na tento úsměv odnášeli jako poslední vjem do života po smrti, pokud něco takového vůbec existuje.

"A jaká je ta tvá otázka?"

"Ten SWAT," řekla Charity. "Objevil se doslova na poslední chvíli. Jen o deset vteřin později, a našli by jen naše ohlodaňé kosti."

"Ale přišli včas, ne?"

"Ano," odpověděla Charity. "Právě proto. Jen si celou tu dobu kladu otázku, jestli snad třeba nezasáhli až v poslední chvíli, protože jim to někdo poručil."

Skudder se usmíval dál stejně, ale v jeho hlase byl spíš posměch než špatně hrané rozrušení. "Ale prosím tě, Charity! Kdo by mohl něco takového udělat?"

"Třeba někdo, kdo by mi chtěl dát za vyučenou, protože je toho názoru, že příliš riskuji."

Skudder se usmíval neotřesitelně dál, nicméně jeho tón se změnil a Charity si byla v tu chvíli jistá, že tentokrát říká pravdu. "Něco takového bych nikdy neudělal, Charity. Přiznávám, že dnes ráno jsem měl velkou chuť nasekat ti na zadek, ale v žádném případě bych tě nikdy nevystavil takovému nebezpečí."

"Alespoň ne vědomě," doplnila Charity.

"Alespoň ne vědomě," přisvědčil Skudder bez hnutí brvou. "A pokud si pamatuji, pak během nejméně

posledních pěti nebo šesti let ani nevědomky."

"To se tedy mylíš," odpověděla Charity příkře. "Jestli se mnou budeš i nadále zacházet jako s miminem, tak umřu nudou."

"Zacházím s tebou tak, jak ti přísluší," řekl Skudder klidně. "Nejsi žádný kosmický kovboj, miláčku. Nemůžeš si dovolit jen tak riskovat krk."

"Co vím, nemůžu si dovolit už vůbec nic," řekla Charity, ale Skudder nezměněným tónem pokračoval.

"Celou tuto planetu jsi osvobodila. Prakticky sama jsi porazila invazní vojska galaktického impéria..."

"Teď přeháníš."

"Každopádně by to bez tebe nikdy nedospělo tak daleko," pokračoval Skudder. "Celý svět, každý jednotlivý člověk tam venku tě obdivuje."

"Devadesát procent lidí tam venku ani neví, že existuji," řekla Charity.

"Ale dozví se to," odpověděl Skudder vážně. "Pro příští generace budeš něco jako bohyně. Žena, která porazila Morony! Už teď jsi legendou! Myslíš, že budeš ještě slavnější, když budeš riskovat krk, jen abys vlastní rukou zastřelila pár štěnic?"

"Ne," odpověděla Charity velmi klidně, velmi tiše, velmi vážně. "Ale aspoň mám zase někdy trochu pocit, že žiju."

Skudder mlčel. Úsměv mu zmizel z obličeje a v jeho očích se objevil výraz, který nedokázala Charity přesně vyložit, avšak jaksi ji zneklidňoval. Po chvíli se zeptal: "Je to tak zlé?"

Charity neodpověděla. Nevedli podobný rozhovor poprvé, a jistě ani naposled. A ani tentokrát nepřijdou na žádné řešení; snad prostě jen proto, že tento problém je neřešitelný.

Zlé je, pomyslela si Charity, že oba máme pravdu, každý ze svého hlediska. Skudder má naprostou pravdu: ona skutečně už není jedním z mnoha zkušebních pilotů obrovské organizace, jenž je snad důležitý, ale nahraditelný. Měla sice po boku muže a ženy jako Hartmanna, Net, Harrise a Duboisovou, kteří z ní postupně snímali víc a víc břímě odpovědnosti, ale svět narůstal rychleji, než stíhala na své spolupracovníky převádět úkoly, které vznikaly každý den.

A i kdyby, jedno by nezměnila nikdy: stala se symbolem. Charity Lairdová, královna rebelů, zachránkyně světa, vítězka nad Morony a Shaitem... Nesmí riskovat svůj život jen proto, že se nudí. Nový světový řád, který budují, je velmi mladý, velmi citlivý útvar. Její smrt, navíc pokud by byla naprosto nesmyslná - by mohla způsobit těžké škody.

Jenže hluboko v nitru své duše nebyla Charity ničím z toho všeho. Nebyla hrdinka, nebyla statečná a už vůbec nebyla nesobecká. Byla docela obyčejný člověk, bez vlastního přičinění vtažený do historie a pak se prostě ze všech sil bránil. Tyto události ale pak získaly vlastní nezadržitelnou dynamiku a Charity sotva jen stačila reagovat. Bojovala a zvítězila. To chtěla. Co přišlo potom, to už nechtěla.

Už osm let, které uplynuly od konce moronské invaze, byla víceméně vývěsním štítem. Politickou. V prvním období svého profesního života, jako zkušební pilotka, vždycky politiky hluboce pohrdala.

Skudder tohle všechno věděl. Nesčetněkrát o tom mluvili a on Charity naprosto rozuměl. Bylo to dilema. Oba měli pravdu, rozuměli si, a přece nemohli na situaci nic změnit.

"Pojďme," řekl Skudder tiše. "Hartmann a ostatní nás už jistě čekají."

Natáhl ruku k jejímu rameni, když ale ucukla, stiskl na okamžik rty a zeptal se: "Jak se daří tomu děvčeti a jeho rodině?"

Byl to sice neobratný pokus změnit téma, nicméně pokus to byl, a Charity jej akceptovala.

"Docela dobře," řekla. "Dva muži byli dost těžce zraněni, ale lékaři je z toho dostanou. Ostatní se pomalu vzpamatovávají z šoku. Stále ještě jsou velice rozrušení."

"To je po tom všem, co prožili, jen pochopitelné." Skudder uznale přikývl. "Neměl bych to přiznávat, ale ten tvůj kaskadérský kousek se stíhačkou byl neuvěřitelný. Ještě nikdy jsem nezažil, aby někdo použil stíhací letoun coby plácačku na mouchy."

"Jeden z těch mužů přitom zahynul," řekla Charity tiše.

"Kdybys tam nebyla, byli by teď mrtví všichni."

"Kdybys tam nebyla, pak by se nic z toho nestalo, Skuddere," odporovala Charity. "Ti lidé žili tam dole celé měsíce, snad dokonce léta, a všechno bylo v pořádku. Až jsem přišla já a z pouhé nudy jsem jejich město rozstřílela. To můj útok vyhnal štěnice z jejich skrýší!"

"Nemohla jsi to vědět," odporoval Skudder. "Ti lidé tam dole vlastně vůbec neměli být."

"Ale byli tam!"

"To jsi ale nemohla vědět," trval na svém Skudder. "To město mělo být dokonale uzavřeno. Není tvoje vina, že selhala technika."

"To selhala," řekla Charity. "V duchu se ptám, kolik lidí jsme asi za poslední roky zabili, když jsme město používali jako střelnici."

"Je ještě něco, za co bys na sebe mohla vzít odpovědnost?" zeptal se Skudder. "Třeba za to loňské zemětřesení? Nebo za přívalovou vlnu na jihoamerickém pobřeží?" Obrátil oči v sloup. "Nech už toho. Ještě před minutou jsi mi vysvětlovala, že nechceš být živoucí legendou. Proč se tedy chováš, jako bys byla zodpovědná za všechno utrpení světa?"

Charity chtěla odpovědět, ale v tu chvíli zahlédla odraz v okenní tabuli za Skudderem a pochopila, že už nejsou sami.

Když se obrátila, hleděla do obličeje Hartmannovi. V duchu se ptala, jak dlouho už tam asi stojí a poslouchá je.

"Hartmanne!" Charity byla jediným krokem u něho, srdečně ho objala a políbila na tvář. Opravdu byla

potěšena, že znovu vidí starého přítele a spolubojovníka. Byl tomu už skoro rok, co ho viděla naposledy.

Po pár okamžicích Charity odstoupila, zvedla ruku a teatrálně Hartmannovi pohrozila prstem. "Odkdy se plížíte ze zálohy a nasloucháte?"

"To nedělám," odpověděl suše Hartmann. "Docela obyčejně jsem vstoupil, ale vy dva jste si šli po krku s takovým zápalem, že jste si mě ani nevšimli." Zavrtěl hlavou. "Vy se jistě pořád milujete stejně jako prvního dne, co?"

Charity se usmála, odpověděla ale velmi vážně: "Tady nešlo o nás. To je ..."

"Já vím," skočil jí Hartmann do řeči. "Ale v tomto ohledu se musím bohužel zcela přidat na Skudderovu stranu. Má naprostou pravdu. Není to tvoje vina. A ani vina mých techniků," dodal mírně zvýšeným hlasem, když chtěla Charity protestovat.

"A jak se tedy ti lidé dostali do města, aniž by je senzory zaznamenaly?" chtěla vědět Charity.

"Nedostali se tam," odpověděl Hartmann.

"Cože?"

"Mluvil jsem chvíli s jedním z nich," řekl Hartmann. "Obávám se, že tam byli celou tu dobu."

"Chceš říct, že ti lidé... tam dole žili?" zasténal Skudder. "Celé roky?"

"Celé generace," opravil ho Hartmann. "Ti všichni se tam narodili. Občas vystoupili na povrch, ale většinu času se skrývali ve sklepích nebo šachtách podzemní dráhy. Zpočátku proto, že Moroni pravidelně posílali hlídky, které střelily na všechno, co se hnulo. A později ..."

"A později jsme tuto úlohu převzali my," dokončila Charity.

"Nevěděli jsme, že tam jsou," odpověděl Hartmann. Sice přitom pokrčil rameny, ale přesto měl jeho hlas jednoznačné obranný tón. "To město mělo být naprosto opuštěné."

"A to jsi město ani neprohledal, než jsi dovolil jeho ostřelování?"

"Ale samozřejmě prohledal," odpověděl Hartmann. "Ale kdysi to bylo město s půl milionem obyvatel! Jenom kanalizační síť měří několik tisíc kilometrů. O sklepech, podzemních garážích, podzemní dráze a všem ostatním ani nemluví. Je naprosto nemožné prohledat všechno do posledního koutku."

"Tím spíš, když se ti, které hledáte, před vámi schovávají," podpořil ho Skudder.

Charity měla vztek, ale neodpověděla. Ti dva měli naprostou pravdu. A kromě toho neměla chuť se s Hartmannem hádat. Na to se vidali příliš málo.

Pokrčila rameny, demonstrativně se obrátila a přistoupila k oknu. Téma bylo vyčerpáno, alespoň pro tuto chvíli. Už předtím se od Skuddera dozvěděla, že Hartmann dal nad dotyčnou oblast zastavit veškeré hloubkové lety a střelecká cvičení. Ale co to teď už bylo platné? Kolik z těch, kdo přežili invazi mimozemšťanů, mohlo ještě neodhaleno tam dole žít, ustavičně na útěku před útočníky, kteří už neexistovali, a v zoufalém boji o přežití proti prostředí, které jako by pocházelo z Dantova Pekla?

Zapudila tyto myšlenky. Svět je prostě jednou takový, jaký je, a oni se mohou nanejvýš pokusit udělat z něj to nejlepší, co bude v jejich silách.

S nuceným úsměvem se znovu obrátila k Hartmannovi. "Jak se daří Net?"

"Báječně," odpověděl Hartmann. "Má plné ruce práce, aby udržela děti na uzdě. Jsou ve všem po tatínkovi."

"Paličatí, domýšliví a umínění?" zeptal se Skudder.

Hartmann se usklíbl, ale dál se usmíval. "Vědí, co chtějí," přisvědčil. "Ale však je potom taky uvidíte. Net se už strašně těší. Nedala si vymluvit, že dnes večer vlastnoručně uvaří večeři."

Skudder se zatvářil zděšeně. "Cože?"

"Neboj se," odpověděl Hartmann se smíchem. "Už se to naučila... nebo to aspoň tvrdí." Podíval se na hodinky. "Teď bychom si ale měli pospíšet. Máme nabitý program, a jestli přijdeme pozdě na večeři, Net mě vlastnoručně zastřelí a rozčtvrtí."

Charity v duchu zaslechla němý povzdech. Už předtím měli program nabitý, a teď díky jejímu výletu je čas tlačít ještě víc. Původně měla v úmyslu se jen na půl hodiny nebo ještě méně vyřádit, a ne pak ještě strávit půl dne na sanitní stanici. Podle lékařů by tam měla být ještě teď a snad dokonce zůstat ještě další dva nebo tři dny.

Chvála bohu nebylo po vůli lékařů, třebaže měli zřejmě pravdu. Charity utrhla četná zranění, ovšem žádné z nich nebylo skutečně nebezpečné. V celkovém součtu však činila každý pohyb utrpením a Charity navzdory lomcovákům, které si i přes rady lékařů vzala, skoro padala únavou. Nic by teď nedělala raději, než se vrátila do svého bytu a deset hodin se prospala.

Ale na to nebyl čas. Když nastoupila po Hartmannovi a Skudderovi do výtahu, který je měl dopravit do konferenčního sálu, opevnila se vnitřně proti jednání, které ji zřejmě bude stát ještě víc sil než malé ranní dobrodružství.

Čtyři hodiny nato byla už blízka tomu, aby uposlechla rady lékařů, vrátila se na sanitní stanici a nechala se na příštích čtyřicet hodin uvést do umělého spánku. Postupně absolvovala sled nekonečných debat, rozpočtových jednání, hlasování a diskusí, točících se stále v kruhu. Pohled do programu jí však prozrazoval, že ještě není projednána ani polovina všech bodů. Přitom si Charity ani při nejlepší vůli nedokázala vzpomenout na jedinou věc z toho, co projednali.

Většinou šlo o tak důležité věci, jako například jestli nové montované domky, vyráběné v podzemních továrnách základny, mají být ze světle béžové nebo zelené umělé hmoty, či jestli nově zavedená povinná školní docházka platí bez výjimky pro všechny děti v zemi nebo jen pro registrované obyvatele nově vybudovaných měst. Každá z těchto otázek byla sama o sobě důležitá, avšak Charity se musela v duchu ptát, co ona s tím má co dělat.

Ale hned si i sama odpověděla: protože to tak chtěla. Bylo její osobní rozhodnutí přijmout předsednictví rady, a teď jako předsedkyně musela být přítomna každému zasedání. To změníš, říkala si. Se spoustou úkolů, které ji

obtěžovaly, se v posledních letech doslova roztrhl pytel. Jedno z nejbližších Charitinych rozhodnutí spočívalo v tom, vytvořit alespoň tucet nových grémií, aby se radě ulehčilo.

Pravděpodobně ale, pomyslela si sarkasticky, tento záměr naprosto ztroskotá na tom, že se nejprve bude muset o ustanovení těchto grémií celé měsíce diskutovat.

Byrokracie! Ze všech zaniklých vymožeností starého světa se nejrychleji a nejzdatněji vzpamatovala právě byrokracie. Jak ji Charity nenáviděla!

"Předěme teď k dalšímu bodu," řekl Hartmann lehce zvýšeným hlasem a současně způsobem, který Charity probral z její apatie. Všimla si, jak vrhl směrem k ní rychlý, jaksi nervózní pohled, než pokračoval. Má snad pocit, že se jí to, co teď řekne, nebude líbit?

"Zkrácení vojenského rozpočtu o pětadvacet procent, navrhované guvernéry Seybertovou a Draskem."

Charity se vztyčila jak svíce. "Cože?"

Hartmann už v předem obranném gestu zvedl ruce.

"Dosud je to jen návrh, kapitáne Lairdová, který ještě ani není předkládán k hlasování."

To, že použil její armádní hodnost - mimochodem naprosto bezvýznamnou - Charity varovalo. A říkalo to o tom, co přijde, daleko víc, než by mohl Hartmann sdělit desetiminutovým monologem.

"Dávno už je nadsazený," dodala Seybertová. Drasko neřikal nic, jen souhlasně přikývl a vši silou se snažil Charity doslova probodnout pohledem. Už když se obracela k těmto dvěma, cítila, že ji čeká nanejvýš tvrdá výměna názorů.

"Vysvětlila byste to laskavě, prosím, trochu přesněji, paní guvernérko?" zeptala se s důraznou zdvořilostí, ale taky s nepokrytou tvrdostí hlasu, která by každého, kdo Charity alespoň trochu poznal, varovala. Seybertová ji naneštěstí moc dobře neznala.

Oproti tomu Drasko už ano. Snad právě to byl důvod, že se tak nápadně držel zpátky a raději nechal Seybertovou, aby si natloukla nos.

"Ovšem, velmi ráda," odpověděla Seybertová. V očích se jí bojovně zablýsklo, když pokládala na stůl tlustě nadité desky z umělé hmoty. "Tady mám - jen heslovitě, s omezením na to nejdůležitější - kopie personálních a materiálních požadavků, které byly předány jen mému úřadu za posledních šest měsíců."

Charity se ani nepokusila po deskách sáhnout. Zнала ty staré papíry, které desky obsahují. Na většině z nich byl zřejmě její vlastní podpis.

"Kam míříte, paní guvernérko?" zeptala se.

"K tomu, že..." Seybertová zjevně chvíli shledávala slova, "...je to prostě příliš," řekla nakonec. "Kapitáne Lairdová, já chápu, že vy jako voják myslíte především na armádu, zřejmě k tomu taky máte dobré důvody, ale -"

"Mám jen jeden jediný důvod," skočila jí Charity do řeči. "Má pět písmen, šest nohou a přibližně dva tisíce miliard válečníků, kteří čekají jen na to, kdy nás napadnou."

V očích Seybertové se znovu bojovně zablýsklo, ale ovládla se. Charity předpokládala, že se guvernérka asi na tuto chvíli dobře připravila - na rozdíl od ní.

"Myslíte Moron," řekla Seybertová chápavě opovržlivým tónem, který Charitin zmatek vybičoval v divoký vztek. "Dobře vás chápu, ale -"

"Ne, paní guvernérko, obávám se, že nechápete," přerušila ji Charity. Podívala se nejprve na Seybertovou, pak na Draska a pak postupně rychle na všechny ostatní přítomné. Hartmann vypadal znepokojeně, zatímco Skudder se pokoušel vyslat k Charity varovný pohled. Většina ostatních měla ve tvářích spíš jakousi směs odmítavosti a zvědavosti a Charity poznala, že kromě ní a Skuddera všichni přítomní čekali jen na tuhle chvíli.

Seybertová a Drasko tento útok nejenže přesně naplánovali, nýbrž také předem projednali s většinou přítomných. Je tedy v pasti?

Přesto, v podstatě naprosto zbytečně, pokračovala: "Když dovolíte, nikdo v této místnosti to nechápe. Vy jste nezažili, čeho jsou ti tvorové schopni."

"Kapitáne Lairdová!" Drasko udělal energické gesto levou rukou. "V této místnosti není nikdo, kdo by se nenarodil a nevyrostl pod vládou Moronů. Každému z nás ty bestie zabili někoho z přátel a příbuzných. A my všichni jsme odhodláni a připraveni s nimi bojovat, ať tak, či onak."

"Ale žádný z vás nebyl při jejich příchodu!" odporovala Charity prudce. "Zato já ano! Byla jsem při tom, když přišli! Jenom armáda Spojených států amerických byla tenkrát desetkrát mocnější než všechno, co můžeme dnes nabídnout my. A víte, co to bylo platné? Nic! Jedním jediným úderem nás vyřídili."

"Tu starou historii všichni známe, kapitáne Lairdová," řekla Seybertová klidně. Così v jejím pohledu Charity varovalo. Opravdu jí hrozí past.

"Ráda byste takovou katastrofu prožila ještě jednou?" zeptala se prudce. Skudder se zatvářil jednoznačně zoufale, a přece Charity nemohla jinak. "Tenkrát nás porazili, protože jsme nebyli připraveni."

"A vy věříte, že dnes bychom byli?" zeptal se Drasko. "S armádou, která má jen desetinu tehdejší úderné síly?"

"Byli jsme příliš zaměřeni na vzájemné zabíjení mezi sebou," odpověděla Charity. "Počítali jsme se vším, jen ne s momentem překvapení. Teď by se jim to podruhé už tak nepodařilo. Jestli přijdou, tentokrát připraveni budeme."

"Jak můžete vědět, že přijdou?" zeptala se Seybertová.

"A jak vy můžete vědět, že ne?"

"Nic tomu prostě nenasvědčuje," odpověděla Seybertová klidně. "Nemálo našich vědců je toho mínění, že toho snad ani nejsou schopni. Podle všeho, co víme, se moronská transmitterská síť zhroutila. I kdyby ji znovu dokázali zprovoznit, pravděpodobně budou mít spoustu let mnoho práce s úklidem před vlastním prahem."

"Nebo se sem přičítí nejvyšší rychlostí, aby nám vysvětlili, jak se jim nelíbí, co jsme udělali s jejich hvězdnými branami," řekla Charity naštvaně.

"Víte dobře, že Moroni nemají kosmické lodě schopné nadsvětelné rychlosti," řekla Seybertová. "I kdyby měli nějakou základnu hned ve vedlejším slunečním systému a kdyby bezprostředně po zničení hvězdných transponderů vyslali další nosnou loď, dostali by se k zemi nejdříve za dvacet let."

"To jsou pořád jenom samá kdyby," dodal Drasko. "Podívejte se, kapitáne Lairdová, naprosto vám rozumíme. My všichni, každý člověk na této planetě ví, co jste pro nás všechny udělala. Samozřejmě jste měla ty nejlepší úmysly a vaše starost je jistě skutečná a upřímná. Ale zřejmě vidíte věci... jinak než my."

"Jinak? Co to má znamenat?"

Drasko si vyměnil rychlý pohled se Seybertovou, než pokračoval: "Dokázala jste velkolepé věci, kapitáne Lairdová. Pod vaším vedením se ze zpusťované planety stal během osmi let svět, který má zase budoucnost. Ale pravdou je, že si takové vojenské náklady, jaké žádáte, prostě nemůžeme dovolit."

"Jestli se Moroni vrátí, nebudete už žádné peníze potřebovat," řekla Charity zachmuřeně.

Drasko si vzdychl. "Slyšel jsem, co jste dnes ráno zažila, kapitáne Lairdová," řekl. "Nic vám přitom nedošlo?"

Charity se na něj upřeně zadívala. "Co? Že jsem skoro mohla být sežraná?"

"Že jste objevila ty lidi. Tato země je už osm let osvobozená, a přitom jsme to ještě ani nepoznali!" Vrhл rychlý pohled směrem k Hartmannovi. "To není nic proti vám, generále. Víme, že vy a vaši lidé jste dokázali víc, než se od vás dalo čekat. Ale to, co se dnes ráno stalo, je pro naši současnou situaci symptomatické. Tito lidé žili prakticky u našich nohou osm let a ani nevěděli, že válka už skončila! Kolik takových asi ještě je?"

"Mí lidé po nich už pátrají," řekl Hartmann. "Najdou je."

"O tom nepochybuji," řekl Drasko. "Tyto lidi najdou. Ale co se všemi těmi ostatními? Tam venku musí být ještě celé miliony lidí jako tamti. Bože můj, generále, musíme znovu obnovit celý svět, a to prakticky z ničeho! Takovéto náklady na armádu si nemůžeme dovolit!"

"A co navrhuje?" zeptal se Hartmann. "Zrušit kosmickou flotilu a roztavit všechny zbraně, abychom z nich udělali pluhy a cepy?"

"Nemluvte nesmysly, generále," řekla Seybertová chladně. "Potřebujeme vás a vaše vojáky, a vy to zatraceně dobře víte. Nechceme rušit kosmickou flotilu. Nechceme ji ani redukovat. Jenom nechceme každý rok vydávat na vojenský výzkum a zbraně víc než na všechno ostatní."

Teprve teď Charity zapálilo. Trvalo to dost dlouho, ale najednou věděla dobře, kam Seybertová a Drasko míří.

"Proč vlastně nemluvíte zcela otevřeně?" zeptala se. "Mluvíte přece o EXCALIBURU, ne?"

Výraz v Hartmannových očích přecházel z překvapení v úlek, vzápětí pak v čirý hněv. "Jak prosím?" vzdychl.

"Správně, EXCALIBUR." Drasko udělal jakési všeobjímající gesto. "A my všichni tu jsme stejného mínění."

Máte pravdu, kapitáne Lairdová. Minulost nám všem děsivým způsobem ukázala, že je třeba být připraven i na zdánlivě nemožné. Tuto chybu nebudeme opakovat. Ale k tomu nepotřebujeme ani EXCALIBUR, ani nové a rychlejší kosmické stíhačky."

"A co tedy?" zeptala se Charity. "Čím se chcete bránit, jestli přijdou? Budeme po nich házet kamením?"

"Na této planetě máme zbraní víc než dost," řekla Seybertová. "Jenom arzenál, který nám tu zůstal po Moronech, by stačil k rozpoutání meziplanetární války ..."

"... a jejímu prohrání!" skočila jí Charity do řeči. Do jejího hněvu se přimísilo ještě divoké vzrušení. "Při vši úctě, guvernér, četla jste vůbec některé ze zpráv, které jsem vám během posledních let posílala?"

Tvář Seybertové zkameněla. "Není důvod být osobní."

Charity udeřila dlaní do stolu, jen to zadunělo. "Je spousta důvodů! Máte pravdu, paní guvernérko - máme těch stíhaček na tisíce! Snad dokonce desetitisíce, až najdeme veškeré sklady! A bojová síla těchto stíhaček přesahuje vše, co bychom sami sotva dokázali vytvořit za sto let!"

"V čem tedy vidíte problém?" zeptala se Seybertová nejistě.

"Problém je v tom, že toto všechno nemá větší cenu než železný šrot, jakmile se to vzdálí kousek od Země," řekla Charity.

"Kapitán Lairdová má na mysli hranici gravitace," řekl Hartmann.

Seybertová ho probodla zlým pohledem. "Vím, co kapitán Lairdová myslí, generále," řekla ostře. "Umím číst."

"Pak byste vlastně měla vědět, že prakticky veškerá moronská technika je vázaná na gravitační pole planety nebo jiného velkého kosmického tělesa," řekla Charity. "Máte naprostou pravdu - jestli sem přijdou, můžeme jim připravit horké přijetí. Jakmile se přiblíží k Zemi na méně než tři sta tisíc mil, můžeme proti nim udeřit jejich vlastními zbraněmi. To byste chtěla?"

"Co má ta otázka znamenat?" načepýřila se Seybertová.

"Já každopádně nemám zájem proměnit Zemi podruhé v bojiště. Skoro pět miliard mrtvých mi už docela stačí."

"To přece nikam nevede," zavrtěl Drasko hlavou.

Seybertová se chystala vyjet, ale Drasko ji jediným gestem přiměl mlčet. "Vaše přesvědčivá rétorika je velmi působivá, kapitáne Lairdová. Snad máte dokonce i pravdu, ale je tomu bohužel tak, že si EXCALIBUR prostě nemůžeme dovolit! Každá suma navíc, kterou do budování té lodi vložíme, nás stojí lidské životy!" Náhle rozhněvaně působícím gestem ukázal na desky, které Seybertová hodila na stůl. "Podívejte se na ty podklady. Ta čísla hovoří jasnou řečí."

"Vy jste mě vůbec neposlouchal, že?" zeptala se Charity. Hlas se jí začínal třást. "Jestli Moroni znovu přijdou, pak se s nimi musíme utkat venku ve vesmíru. Velice daleko ve vesmíru. A abychom toho byli schopni, potřebujeme nejprve lodi, které nezhasnou hned někde za pásem asteroidů!"

"Připouštím, že to je skutečně problém," řekla Seybertová. "Ale proč nepoužijeme prostředky a energii na jeho vyřešení, namísto abychom stavěli loď, o které sama přiznáváte, že válečným lodím mimozemšťanů ještě nedorostla?"

"To jsem nikdy neřekla," ohradila se Charity prudce.

"Kromě toho nemůžeme," dodal Hartmann rychle a současně poněkud smířlivějším tónem, přičemž vrhl směrem k Charity zapřísahající pohled. Zřejmě se pokoušel zabránit hrozící hádce - ovšem v tomto oboru nebyl nikdy příliš zdutý. "Vězte mi, paní guvernérko - naši nejlepší lidé už osm let pracují na tom problému. A nevíme ani přesně, jak moronská technika funguje. Jak bychom ji tedy mohli vylepšit?"

"Každý problém má nějaké řešení," trvala na svém Seybertová.

"Snad za dvacet nebo třicet let," řekl Hartmann. "V tomto případě souhlasím s kapitánem Lairdovou. Potřebujeme EXCALIBUK."

"To je mi překvapení," odpověděla Seybertová sarkasticky. "Bohužel nemění nic na faktech. Vaši zamilovanou hračku si nemůžeme dovolit, generále. Apeluji na váš rozum. Opravdu chcete tu loď stavět, zatímco tady dole lidé umírají hladem?"

Hartmann chtěl vyjet, ale Skudder ho předběhl. "Ale vážení! Nikomu neprospěje, když se necháme unášet emocemi a budeme tu na sebe křičet." Demonstrativně se podíval na hodinky. "Už je pozdě. Co kdybychom pro dnešek skončili a pokračovali v jednání zítra? Kapitán Lairdová a generál Hartmann si do té doby prostudují podklady, které jste shromáždili."

Charity to vyrazilo dech. Skudder právě prakticky zavřel ústa nejmocnějším mužům a ženám tohoto kontinentu - něco, co sice odpovídalo jeho povaze, co však bylo očividným proviněním proti jednacímú protokolu. Za normálních okolností by z toho měla čirou radost. Teď ji prostě jen překvapilo.

Tím víc, že ani Seybertová, ani Drasko, ani nikdo jiný neprotestovali. Charity s tím však dlouho neztrácela čas. Nicméně složku s materiály si nevzala, prostě jen prudce vstala a vyběhla z místnosti.

4

Hala byla velká jak letištní hangár, ale mnohem nižší, takže Charity i navzdory jejím obrovským rozměrům kolikrát cítila cosi jako klaustrofobii, kdykoli vstoupila dovnitř - což bylo poslední dobou stále vzácnější. Hangár byl zřízen kdysi během padesátileté okupace Morony a nacházel se skoro sto metrů pod zemí. Ani Charity, ani Hartmannovi snaživí vědci nikdy nezjistili, jakému účelu hala původně sloužila. Ale stejně na tom nezáleželo. Dnes sloužila účelu, ze kterého by měli Seybertová, Drasko a všichni ti ostatní papírožrouti tam nahoře jistě obrovskou radost: na podlaze bez jediného smítka stála v perfektních řadách téměř stovka tuponosých stíhaček zvaných zmije. Vypadaly sice jako mrtvé, ve skutečnosti však byly všechny natankované a opatřené ostře nabitými zbraněmi. Ten neživý dojem byl klamný. Charity věděla, že ty stroje v případě potřeby mohou být během pár minut připraveny ke startu. Každý z těchto dvanáct metrů dlouhých letounů trojúhelníkovitého tvaru byl vybaven dvěma vysokoenergetickými lasery, odpalovacím zařízením pro dva tucty raket a malým záklužovým dělem, které se táhlo pod celým trupem a Zmijím do jisté míry propůjčovalo podobu oněch trojúhelníkových letadýlek, které znala Charity z dětství a která se vystřelovala gumou, aby nakonec zákonitě skončila na střeše sousedovy garáže nebo v nejvyšších větvích nějakého stromu.

Kromě toho byly stíhačky vybaveny ještě spoustou dalších přídavných zbraní a rušícím systémem, který spolu s neskutečně výkonnými proudovými motory činil zmiji jistě jedním z nejrychlejších a nejnebezpečnějších bojových strojů, jaké kdy byly na této planetě vyrobeny.

A navíc měly zmije ještě jednu, v tuto chvíli zvlášť velkou přednost: ani Seybertová, ani nikdo jiný z rady nevěděl o jejich existenci.

Charity procházela pomalu, jakoby bez cíle, mezi perfektně srovnanými vesmírnými stíhačkami. Byla sama. Její kroky vydávaly na betonové podlaze podivně jasné zvuky, a jak se rozléhaly, měla Charity pocit, jako by v těch zvucích slyšela ještě něco víc: tiché, důvěrné šeptání, hlasy síly, spoutané v těchto ocelových trojúhelnících a čekající jen na své vypuštění. Cítila důvěrně známý zápach strojího oleje, horkých mazacích prostředků a umělých hmot, kovu a benzínu... to bylo něco, co ji u moronských stíhaček chybělo. Diskovité stíhačky byly absolutně sterilní, účelové stroje bez nadbytečných cetek, ale taky bez duše.

Ale jen tak mimochodem, jediná z nich by hravě dokázala z oblohy smést celou tuto letku.

Drasko měl pravdu, pomyslela si Charity rozladěně. Na koleně montují techniku, která za tou, kterou už vlastní, zaostává nejméně o pět set let.

Náhle vycítila, že už není sama, avšak neotočila se, nýbrž jen naslouchala zvuku kroků a z jejich rytmu poznala, že se k ní přibližuje Hartmann.

Charity byla ráda, že je to právě on a ne Skudder, neboť Skudder by zase jen apeloval na její rozum a pokoušel se ji nějak uklidnit, což momentálně nemohla vůbec potřebovat. Neměla náladu být rozumná, chtěla být sakra našťavaná.

"Věděl jsem, že tě tu najdu," řekl Hartmann tiše po několika nekonečných vteřinách. Charity z jeho hlasu poznala, že se usmál, než pokračoval. "Jsou nádherné, že?"

Namísto odpovědi přistoupila blíž k jedné ze zmijí a pomalu ji pohládila prsty po špičce trojúhelníkovitého křídla. Dopadající světlo se třpytilo na jeho šedém laku, jako by bylo křídlo posázeno miliardami mikroskopicky malinkatých diamantových úlomků; to byla speciální vrstva, odrážející téměř stoprocentně dopadající světlo. Alespoň proti laserovým zbraním, s nimiž se dosud setkali, nabízela účinnou ochranu. Ne stoprocentní, přesto to ale bylo to nejlepší, co měli.

Jako vlastně všechno, pomyslela si Charity. Nejlepší, co máme. Znělo to dobře, ale právě dobře to mohlo znít, že to stejně nestačí.

"Jak může něco tak vražedného být tak pěkné?" otázala se Charity tiše.

"Mně nepřípadají pěkné," odpověděl Hartmann. "Jsou to zbraně. Nemají žádný jiný smysl, než ničit a zabíjet. To, co cítíš, je fascinace mocí. Jenom se ti zdá, že jsou pěkné."

Charity se obrátila a na chvíli na něho zmateně hleděla, než si všimla zrádného zajiskření v jeho očích.

"Odkud máš tu moudrost?" zeptala se. "Z příručky pro psychology amatéry?"

"Ze stejného kýčovitého románu, odkud jsi ty vzala tu otázku, jak to, že jsou tak pěkné," odpověděl Hartmann smrtelně vážně. "Kromě toho jsem tě chtěl připravit na to, co uslyšíš, až tyto letouny uvidí Seybertová."

"Stane se to?"

Hartmann pokrčil rameny. "Dříve nebo později ano," zamumlal. "Obávám se, že natrvalo je nebudu moci před radou zatajit. Ty věci stojí peníze. Spoustu peněz."

Charity si vzdychla. "Naposledy jsem měla finanční problémy, když mi zablokovali kreditní kartu," řekla.

"Nikdy bych si nepomyslela, že bych se s něčím takovým musela potýkat ještě jednou."

"Mnohé věci se nikdy nemění," řekl Hartmann.

Charity znovu prsty přejela po kovu zmije. Věděla sice, že je to nemožné, přesto však měla na chvíli pocit, že stroj na její dotek zareagoval - jako velké, silné zvíře, probouzející se pod jejími prsty.

"Mají pravdu?" zeptala se bezprostředně.

"Kdo?"

"Seybertová," odpověděla Charity. "Drasko a ti ostatní. Mají pravdu? Umírají tam venku lidé, protože my stavíme tyhle věci?"

Hartmann se dlouze odmlčel. Pak stručně řekl: "Ano."

Charity se k němu otočila. Hartmann vypadal velice vážně.

"Ano", opakoval. "Každý úvěr, který žádáme pro armádu, je naléhavě potřebnější na stovce dalších míst. Mají pravdu. Ale ty máš taky pravdu, víš? Snad."

"Snad?"

"Dilema je v tom, že obě strany mohou mít pravdu - nebo se obě mýlit," pokrčil Hartmann rameny. "Možná má pravdu Seybertová a Moroni se nikdy nevrátí. Pak by tohle všechno bylo strašlivé plýtvání pracovní silou a materiálem, které si opravdu nemůžeme dovolit. Dokonce i někteří z mých vědců jsou toho názoru, že se Moronům už nikdy nepodaří znovu obnovit transmitterskou síť."

"To jsi mi nikdy neřekl," řekla Charity.

Hartmann znovu pokrčil rameny. "Takový můj hloupý návyk," odpověděl. "Špatné zprávy si raději nechávám pro sebe. A co když máš pravdu ty? Co když budeme namísto stíhaček konstruovat stavební stroje a generátory atmosféry a za pět let se objeví další moronská transportní loď? A my nebudeme připraveni!" Zavrtěl hlavou. "Nemohu ti dát odpověď, kterou po mně žádáš, Charity. Jsem voják, stejně jako ty. Dělán, co jsem se naučil, a mohu jen doufat, že to je správné."

"To mi opravdu moc pomůže," řekla Charity kysele.

Samozřejmě bylo velice naivní chtít od Hartmanna slyšet odpověď na otázku, která se zodpovědět nedala, neboť v podstatě z této otázky číselo zoufalé přání, aby se mýlila.

"A teď pojďme," řekl Hartmann. "Ještě bys nakonec mohla znovu zatoužit po válce. A ta určitě vypukne, jestli přijdeme pozdě na večeri. Net v tomto směru nerozumí žertu."

Oba se zasmáli, ne zcela upřímně, přesto však uvolněně, a obrátili se. Charity vůbec nepostřehla, že stačila projít celým hangárem, takže teď potřebovali hodnou chvíli, než se dostali zpět k východu.

Zatímco Hartmann zasunul do mezery vedle dveří svou kódovou kartu a čekal, až počítač indentifikuje kód a otevře dveře, zeptala se Charity: "Kolik jste už těch stíhaček vyrobili?"

"Jen tady tyto," odpověděl Hartmann. "Plus ještě jednu letku, která se už nachází na palubě EXCALIBURU. Čtyřicet letounů."

"Pak bys je mohl dobře ukrýt," řekla Charity. "Aby je Seybertová a Drasko neviděli."

Charity se zdálo, že se na ni Hartmann zadíval tázavě a současně trochu polekaně.

"Mám v úmyslu vzít s sebou Seybertovou a Drasku na EXCALIBUR," vysvětlovala Charity. "Třeba pak ještě změnit názor, až uvidí, na co se všechny ty prostředky využívají."

Hartmann nevypadal moc nadšeně, ale neodpověděl, nýbrž jen znovu pokrčil rameny a vytáhl kódovou kartu ze škvíry. Dveře se se syčivým zvukem otevřely a oni vstoupili do výtahu. Charity čekala, že Hartmann něco na její překvapivý návrh řekne, ale mlčel zarytě po celou dobu, co s nimi výtah s tichým bzučením stoupal dvacet pater nahoru k povrchu zemskému.

Nakonec to Charity vzdala. Hartmann přece jen měl docela pravdu: měli pro sebe jen pár hodin volna, které je prostě příliš vzácné, než aby je utráceli pochmurnými myšlenkami. Charity Net a děti neviděla skoro celý rok a s největší pravděpodobností bude trvat další rok, než se s nimi setká příště. K čertu se Seybertovou a Draskem, přece si nenechá i tu trošičku volného času pokazit těmi dvěma papírozrouty!

Křečovitě si zakazovali vše, co by jejich hovor mohlo zavést zpět k dnešnímu jednání rady, a skutečně se jim podařilo bavit se cestou k Hartmannovu domu takřka normálně. Nebylo tomu tak, že by Hartmanna a Charity kromě práce nic nespojovalo. Ba právě naopak: kromě Skuddera byli Hartmann a Net snad jediní lidé, kteří byli v tomto světě Charity nejbližší. Samozřejmě že nejvíce je sblížil společný boj proti okupantům, ale bylo v tom ještě mnohem víc. V Net Charity navzdory všem viditelným rozdílům v neposlední řadě poznávala sebe samu; ne člověka, kterým byla, avšak zcela jistě člověka, kterým mohla být, kdyby se narodila o padesát let později a pod nadvládou Moronů.

A Hartmann... Charity si nebyla nikdy zcela jistá, ani teď ne, jestli je pro ni tento šedivý voják jen přítel,

náhradní otec, nebo ještě něco mnohem víc. Vlastně to ani nechtěla vědět. Jsou věci, které ztratí své kouzlo, když se jim jde příliš na pod povrch.

Minuli několik bezpečnostních bariér, částečně elektronických, částečně obsazených lidskými hlídkami, a přešli nádvoří, které tvořilo nejen geografický střed základny, ale taky střed celé osady, která byla po skončení okupace založena jako první svobodné město na evropské půdě. Město samotné vzniklo pár mil odsud západním směrem, avšak tento kousíček země nikdy neztratí svůj historický význam - alespoň pro Charity ne. A zřejmě ani pro Hartmanna ne, neboť jeho dům se nacházel v bezprostřední blízkosti nádvoří.

Tvrdil, že to vše je jen z čistě praktických důvodů, prostě jen proto, aby Net a sobě ušetřil dlouhou cestu do práce. Z části to jistě byla pravda, ale Charity si současně byla jista, že v tomto rozhodnutí významnou úlohu sehrál i sentiment.

Po dni, pro který by Charity měla jediné označení katastrofální, se nyní těšila na naprosto normální, oddechový večer v kruhu svých přátel a nebyla zklamaná. Net a dvojčata ji přivítaly tak prudce, že to Charity doslova vyrazilo dech ještě dřív, než vstoupila do domu. Jackovi a Christopherovi táhlo na pátý rok, a nezdědili jen silnou tělesnou stavbu po otci, nýbrž i divokost a troulalost své matky, takže třebaže je Charity vídala ještě méně často než jejich rodiče, obě děti si ji zamilovaly a zcela po svém jí to také dávaly najevo.

Trvalo jistě pět minut, než Net učinila jejich přepadu sice se smíchem, nicméně rázně přítrž a natáhla ruku, aby Charity pomohla vstát ze země.

Charity se se vzdycháním postavila znovu na nohy a okamžitě se znovu musela bránit náporu obou rošťáků. Tentokrát ale byla připravena, a proto alespoň znovu neupadla. Net znovu dvojčata napomenula, ale Charity jen shovívavě zavrtěla hlavou.

"Jen je klidně nech," řekla. "Mně to opravdu nevádí. Ba právě naopak. Tady jsou zjevně alespoň dva lidé, které těší, že mě vidí."

"Tři," opravila ji Net. Pak se zeptala: "Bylo to zlé? Hartmann mi neřekl moc o zasedání rady. Jen že to nebylo příliš - povzbudivé."

Charity rychle vymrštila ruce dopředu, chytila Jacka levou a Christophera pravou rukou a ušklíbala se. "Radši se ani neptej."

"Tak zlé?"

"Ještě horší." Charity se trochu zapotácela pod vahou obou chlapců. Na svůj věk nebyli nijak zvlášť velcí, ale zato překvapivě těžcí.

"Kolikrát se musím ptát, jestli nám tu Moroni schválně ty byrokraty nenechali, aby nás dorazili."

"Seybertová jako mravenec?" Net zamyšleně dala hlavu na stranu. "Kdyby měla o dvě ruce víc..."

Se smíchem šli dál. Skudder je očekával ve velkém, útulně zařízeném obývacím pokoji. Vstal, když Charity a Net vstoupily. Christopher s Jackem se hned vymanili z Charitina náručí a s válečným pokřikem se vrhli na něho: Net se nadechla, aby je zarazila, ale pak jen zavrtěla hlavou a ukázala ke stolu.

"Posadte se," vzdychla si. "Začneme jíst později, jakmile se ten tvůj indián a mí synové vrátí z válečné stezky. Kromě toho je tady ještě někdo, kdo na tebe čeká."

Ustoupila stranou a Charity byla na okamžik tak překvapená, že se zarazila uprostřed kroku.

U velkého skleněného stolu v Netině obývací seděla Melissa a její matka.

"Zastavily se tu, aby ti poděkovaly," řekla Net. "Pozvala jsem je, aby zůstaly na večeři - tedy, jestli proti tomu nic nemáš."

"Samozřejmě že ne," odpověděla Charity pevně. Ba právě naopak - měla upřímnou radost, že znovu děvče a její matku vidí. Výsadbáři Melissu, Waltera a ji předtím naložili do stíhačky a maximální rychlostí s nimi odletěli na základnu, takže vlastně ani neměla pořádně čas se s divenkou rozloučit. O to víc byla nyní Charity překvapená, když děvče a její matku znovu uviděla.

Jak Melissa, tak i její matka teď vypadaly docela jinak. Jejich roztrhané šaty byly pryč a místo nich na sobě měly prosté, ale upravené overaly, které se tady na základně nosily nejvíc. Obě vypadaly mladší, než si je Charity uchovala v paměti, což bylo pravděpodobně tím, že byly snad poprvé v životě čisté, čerstvě umyté a učesané.

Charity užasla, jak je Melissina matka atraktivní. Kdyby neměla v očích ten svůj hluboce zakořeněný strach, pak by byla skutečná krásavice.

Charity dvě nebo tři vteřiny marně čekala, že některá z nich něco řekne, pak postoupila o další krok ke stolu a přiměla se k nepřilíhajícímu úsměvu.

"Ahoj," řekla. "To je ale opravdu překvapení."

Melissina matka neřekla nic, avšak nervozita v jejích očích ještě narostla. Zato však její dcera opětovala Charitin úsměv naprosto spontánně. "Chtěly jsme ještě jednou poděkovat," řekla. "Ten člověk v lazaretu říkal, že zítra budeme muset pryč, ale že pravděpodobně nebudete mít nic proti tomu, když vás ještě jednou navštívíme, abychom se rozloučily."

Charity vrhla směrem k Hartmannovu tázavý pohled.

"Dopravíme je do jednoho záchranného tábora," řekl. "Tohle je vojenská základna."

Při slově tábor se v očích mladé ženy vedle Melissy polekaně zablýsklo a Hartmann rychle dodal: "To není nic špatného. Tam dopravujeme všechny, které najdeme venku v divočině. Bude tam postaráno o vaše zdraví a naučíte se pár jednoduchých zásad, kterými se naše společnost řídí."

Nezdálo se, že by jeho slova měla na Melissinu matku zvlášť uklidňující účinek. Zřejmě ani dost dobře nechápala, co se jí Hartmann pokouší sdělit - a jak by mohla? Pokud byla Charitina domněnka správná, pak tito lidé celý svůj život prožili v podzemí, v tunelech a sklepeních, neustále na útěku a zřejmě v ustavičném strachu. Nikdo

nemohl skutečné očekávat, že budou Hartmannovi nebo i Charity důvěřovat.

"Já... já tam nechci," řekla konečně, zajíkávě a s úzkostně sklopenýma očima. Její prsty si nervózně pohrávaly na okraji stolu. "Chceme domů."

Hartmann chtěl něco namítnout, ale Charity ho varovným pohledem přiměla, aby mlčel. Obešla stůl a posadila se vedle mladé ženy na pohovku. Dbala však, aby se jí nedotkla, aby ji ještě víc nevyděsila.

"To docela chápu... Jak se jmenuješ?"

"Sandra," odpověděla mladá žena, ale nedívala se na Charity.

"Docela ti rozumím, Sandro," začala znovu Charity. "Všechno ti tady musí připadat velice cizí a nahánět ti strach. Ale domů nemůžeš."

"Proč ne? Nic jsme neudělaly!"

"Samozřejmě ne," odpověděla Charity. "Ale to, co jsi dodnes považovala za svůj domov, už neexistuje. A je to tam příliš nebezpečné. Nemůžete zpátky."

"A kam tedy máme jít?" zeptala se Melissa.

"Zůstanete u nás," odpověděla Charity. "Ne přímo tady u nás, ale blízko. V jednom velkém městě, kde žije spousta lidí jako my. Je to tam velice pěkné. A především je tam klid. Nikdo vám tam neublíží. Nebudete už muset před nikým utíkat a nikdy už nebudete mít hlad."

Z druhého konce pokoje se ozval dvojhlasý, pronikavý válečný pokřik a Charity koutkem oka zahlédla, jak se Skudder pod nápojem dvojčat skácel k zemi a v předstíraném zoufalství si zakryl obličej dlaněmi.

Net obrátila oči v sloup a Hartmann potlačil úšklebek, avšak Charity si všimla, že hrůza v Sandřině obličejí ještě narostla.

"Promluvíme si o tom," řekla Charity a poněkud hlasitěji, důrazně, dodala směrem ke Skudderovi: "V naprostém klidu."

Skudder se ušklíbl, prudce se posadil a skoro přepadl dopředu, když mu Jack s pronikavým indiánským pokřikem skočil na záda a oběma rukama ho objal kolem krku. Christopher ho současně chytil za límec a pokoušel se ho strhnout dopředu. Anebo to bylo obráceně? Charity nikdy nedokázala ty dva bezpečně rozeznat, a třebaže Net tvrdohlavě tvrdila opak, podezírala ji Charity, že ani jí se kolikrát nevede o nic lépe. Net musela obě malé a jedno příliš přerostlé dítě ještě dvakrát napomenout, ale nakonec přece jen všichni zasedli kolem stolu a začali večeřet.

Hartmann nepřeháněl. Večeře by sice před profesionálním znalcem gastronomie příliš neobstála, nicméně byla chutná a nijak se nepodobala tomu, čím na Charitiny chuťové pohárky mnohdy útočila armádní strava. Především Melissa a její matka se po počátečním ostychu pustily do jídla tak, že bylo jasné, že ještě nikdy v životě nic chutnějšího nejedly.

Zřejmě, pomyslela si Charity, vůbec za celý svůj život nejedly nic jiného než věci, z nichž by se mi zaručeně zvedl žaludek.

Tato myšlenka jí opět intenzivně připomněla, kde a za jakých okolností tyto lidi poznala, a najednou pocítila ve svém nitru zděšení a hněv zároveň. Zděšení nad okolnostmi jejich setkání a hněv na ty bestie, které jejich vlast změnil v peklo, ve kterém všechny hrůzy byly nejen možné, ale patřily téměř k dennímu pořádku.

Zřejmě se Charitiny myšlenky musely velice zřetelně zračit na její tváři, neboť Melissa náhle přestala přežvykovat, chvíli se na ni dívala vyvalenýma očima a pak se nejistě, omluvně zeptala: "Udělala jsem... něco špatně?"

"Špatně?" Charity rychle zavrtěla hlavou a pokusila se vynutit na tváři úsměv. "Jistěže ne. Proč se ptáš?"

"Vypadáš naštvaneš," řekla Melissa. Položila kousek masa, ze kterého si právě ukousla, na talíř a přikývla. "Asi se zlobíte, že moc jíme," prohlásila.

"Ale co," odporovala jí Charity. "Tady je pro všechny jídla dost. Víc než dost, věř mi. Jenom jsem... o něčem přemýšlela."

"O těch nestvůrách v nebi?"

"Nestvůrách v nebi?"

Melissa ukázala nahoru. "Těch bozích, kteří žijí mezi hvězdami a přinášejí smrt."

"Tam nahoře nežijí žádní bohové," řekla Charity s úsměvem. "Alespoň ne žádní, kterých by ses musela bát."

"Ale staří vyprávěli, že ty nestvůry přišly z hvězd a nás zahynaly pod zem," namítala Melissa.

"To je pravda," odpověděla Charity po krátkém zaváhání. "Ale to už je dávno. Dnes už nikdo nemusí žít pod zemí."

Melissa se zamyšleně podívala oknem ven. Venku se stmívalo, ale jako každou noc během uplynulých osmi let nebyla teď v noci úplná tma. Po výbuchu Měsíce nebyly noci temnější, jak Charity by zcela automaticky očekávala, nýbrž právě naopak - světlejší. Namísto jediného velkého Měsíce zářily teď na obloze miliony jeho úlomků, které se už počínaly seskupovat do prstence; ne tak dokonale a upraveně, jak je tomu u Saturnu, ale přesto dostatečně jasně, aby se noc změnila spíš v šedé přitímné místo hluboké tmy.

Najednou se na pozadí světélkujícího prstence krátce a silně zablýsklo. Také to teď patřilo k pozemským nocím: padající hvězdy už dávno nebyly něčím zvláštním. Byl to naprosto běžný jev.

"A kde jsou teď?" zeptala se Melissa.

"Jsou pryč," odpověděl Skudder. "Charity je vyhnala."

Melissa překvapeně zamrkala. "Ty sama?"

"Skudder strašně přehání, jako vždycky," řekla Charity a současně Skuddera obdařila rozzlobeným pohledem - na což jí samozřejmě odpověděl veselým ušklíbnutím. "Pomáhala jsem je vyhnat, to je pravda. Ale nebyla jsem sama. V každém případě teď už není důvod mít z nebe strach. Ba právě naopak - tam nahoře jsou lidé. Jsou to naši přátelé a hlídají."

Melissa vyvalila oči. "Nahore? Tomu nevěřím!"

"Melisso!" napomenula ji Sandra příkře.

Charity mávla rukou, vstala a naznačila Melisse, ať jde za ní k oknu.

"Vidiš tamhle nahore tu jasnou hvězdu?" Ukázala na obzvlášť jasnou, pravidelně světélkující skvrnu uprostřed třpytivého prstence na obloze. Melissa pohledem sledovala směr Charitiny natažené ruky a pak přikývla.

"To není hvězda," pokračovala Charity, "nýbrž město. Vznáš se vysoko na obloze a žijí v něm stovky lidí. To jsou naše stráže, víš? Dávají pozor, aby se nestvůry zase nevrátily."

"Tomu... tomu nevěřím," zašeptala Melissa. "To říkáš jenom proto, abych se nebála."

Charity se zasmála, levou rukou pohladila Melissu po hlavě a náhle dostala nápad. Rychle se podívala na hodinky a pak se obrátila k Hartmannovi a ostatním.

"Vlastně ještě není ani tak pozdě," řekla. "Co byste tomu řekli, kdybychom si dali zákusek na vyhlídkové palubě Skytownu?"

5

Aby se skutečně dal popsat pohled, jaký se nabízel z vyhlídkové paluby Skytownu, bylo by třeba předefinovat slovo grandiózní. Kruhový sál, měřící v průměru víc než osmdesát metrů, byl z největší části prosklený, takže nabízel návštěvníkovi takřka perfektní panoramatický výhled na asteroidový prstenec oddělující Zemi od zbytku vesmíru a vznášející se dobře pět set kilometrů pod vesmírným městem. Skytown se otáčel kolem své osy jednou za dvě a půl hodiny, proto nebeské panorama za okny vypadalo jako nehybné, aniž však samozřejmě ve skutečnosti stálo.

Charity upíjela kávu a střídavě pozorovala Melissu, její matku a šedomodře mramorovanou obrovskou kouli Země, která s lehce nachýlenou osou visela jakoby na dosah ruky za okny.

Skytown se nacházel na geostacionární oběžné dráze, což znamenalo, že mateřská planeta se vznášela na obloze zdánlivě naprosto nehybně.

Na části modré planety, kterou bylo právě vidět, vládla v tuto chvíli noc. Velice jasná noc, jak to vypadalo, neboť dole na zemském povrchu bylo vidět jako maličké hvězdičky světla hrstky měst a průmyslových center, která si vůbec to označení zasloužila.

Byl to nádherný, majestátní pohled, který však přesto Charity naladil tak nějak melancholicky; nejenže ukazoval, jak mnoho za posledních osm let dokázali - ale mnohem jasněji dával najevo, jak nesmírně mnoho je ještě třeba vykonat.

Moroni potřebovali padesát let, aby tuto planetu zpustošili, a lidé zřejmě budou potřebovat minimálně stejně dlouhou dobu, aby ji znovu vybudovali.

Charity zapudila své myšlenky a znovu se podívala směrem k Melisse. Jak pohled na Zemi na děvče zapůsobil, se nedá vypovědět. Samozřejmě byla z hloubi duše ořesena, když všichni nastoupili do Charitiny stíhačky a vzápětí vylétli až sem, ale na rozdíl od své matky Melissa strach velice rychle překonala a vyděšený výraz rychle vystřídalo nadšení a dětský úžas.

Sandra naproti tomu stále ještě seděla na své židli křečovitě a jen čas od času se odvážila na pár vteřin vyhlédnout z okna, zatímco Jack s Christopherem už zmizeli někde v zadní části haly, kde si se Skudderem hráli na indiány a Morony.

Pro dvojčata nebyl výhled z panoramatického okna ničím výjimečným. Skytown sice byl oficiálně vojenským zařízením, ale jelikož byl jejich otec vrchním velitelem euroasijských ozbrojených sil, mohli se sem dostat, prakticky kdykoli se jim zachtělo.

A vůbec tu Charity viděla spoustu civilistů. Vyhlídková paluba měla dobrou návštěvnost, ale víc než polovina všech hostů, kteří seděli a jedli u malých stolků, popíjeli nebo prostě se jen kochali fantastickou vyhlídkou, na sobě vůbec neměla uniformu.

Dnes večer ji ostatně neměli ani Charity, Hartmann a Skudder, ale nebylo to oblečení, čemu věnovala Charity pozornost: poznala vojáka, i když měl na sobě civil. Rozhodla se, že se musí Hartmanna při nejbližší příležitosti zeptat, jestli na Skytownu došlo k nějaké zásadní změně, která jí unikla.

Ale teď ne.

Večer byl až příliš pěkný, než aby si ho sama kazila.

Opět zapudila rušivé myšlenky a obrátila se k Melisse. "Tak co? Líbí se ti tu?"

Otázka byla nadbytečná. Melissa už půl hodiny seděla nad chutným čokoládovým pudinkem, aniž se ho však dotkla. Měla oči jen pro výhled za oknem. Horlivě přikývla.

"Je to nádherné," řekla, aniž by odtrhla pohled od okna. "To jsi postavila ty?"

Charity se usmála. "Ne. To jsme my nepostavili. To bychom nedokázali. Tu stanici zřídili netvo... vlastně Moroni. My jsme ji jen převzali, když odešli, a trochu přestavěli."

"Ti museli být velice chytrí," řekla Melissa. "Ještě nikdy jsem neslyšela o městě v nebi." Ukázala na světlou skvrnu, blikající asi na dlaň od jižního pólu Země. "Co je to tam? Ještě druhé létající město?"

"Ne tak docela," odpověděla Charity. "To je EXCALIBUR... nebo aspoň jednou bude."

"EXCALIBUR?"

"Kosmická loď," řekla Charity. Sama se až trošku podivila, když zaslechla ve svém hlase tak absurdní pýchu. "Jednoho dne snad s ní poletíme k jiným hvězdám."

"Proč?"

Charity ukázala rukou vzhůru. "Všechny ty malé hvězdičky, které tu vidíš, Melisso, jsou ve skutečnosti obrovské. Jsou to slunce, stejná jako to, které ve dne svítí na naší obloze. Mnohá z nich mají planety, jako je Země, a

pravděpodobně na mnoha planetách žijí jiní tvorové. Nebylo by pěkné je navštívit?"

"Nestvůry přišly odtamtud," řekla Melissa.

"Nevěřím, že budou všichni tak zlí," odpověděla Charity s úsměvem.

"A i kdyby," dodal Hartmann, "přece jen bude lepší, když přijdeme my k nim dřív než oni k nám."

"Abychom je zničili," usoudila Melissa.

Charity se zalekla nejen závěru, který toto sotva desetileté dítě vyvodilo z Hartmannových slov, nýbrž mnohem víc tvrdosti, s jakou to bylo vysloveno.

"Ne," řekla. "Tak daleko by to jistě nedošlo. Když se chce, pak se skoro vždycky najde způsob, jak se obejít bez boje."

"Opravdu to slyším od vás?" řekl v tu chvíli jakýsi hlas za Charitinými zády. "To je pro mě až překvapivé, kapitáne Lairdová."

Charity se ohlédla.

A aniž by to dokázala nějak ovlivnit, její tvář se okamžitě zachmuřila, když uviděla guvernerku Seybertovou.

"Ach," řekla. "Tedy, paní guvernerko, to je ale... překvapení."

"Doufám, že ne příliš nepříjemné." Seybertová si přitáhla židli, posadila se a pak se teprve zeptala: "Dovolíte?"

"Samozřejmě," odpověděla Charity odměřeně.

Seybertová se usmála ještě srdečněji.

"Slibuji, že se nebudu ptát, co tady dělají ty děti a jak se sem dostaly."

"Přiletěly se mnou," řekla Charity. "A ještě než se zeptáte: stíhačka, kterou jsme přiletěli, je mým osobním majetkem. Dané nerozhazují."

Seybertová si vzdychla, ale neodpověděla, pokynula jen číšníkovi a objednala si kávu. Pak si teprve změřila Charity dlouhým pohledem a Hartmanna o hodně kratším. Melissu a její matku ignorovala úplně.

"Ani jste se nezeptala, kapitáne Lairdová, proč tu vlastně jsem," řekla nakonec.

"Abyste mi pokázala večer," prohlásila Charity, avšak její nevlídnost jako by se od Seybertové odrazila.

"To rozhodně ne. Přišla jsem si s vámi promluvit, kapitáne Lairdová," odpověděla Seybertová klidně. "Byla jsem v domě generála Hartmanna, a tam mi řekli, že vás najdu tady."

"A teď jste mě tedy našla," odpověděla Charity stroze. "Mohli bychom teď pokračovat v naší soukromé zábavě? Volný čas je mi totiž skutečně velice vzácný. Generálu Hartmannovi ostatně taky."

"A mně právě tak," přikývla Seybertová. "Ale přesto bych si s vámi ráda promluvila."

"Ted?"

"Zítřka ráno budeme pokračovat v jednání," odpověděla Seybertová, "a mně opravdu záleží na tom, abyste pochopila mé pohnutky, kapitáne Lairdová."

"Ano?"

Seybertová přikývla. Třebaže se tomu Charity skoro bránila, měla pocit, že to Seybertová myslí skutečně upřímně.

"Váš nepřátelský postoj během zasedám rady mi neunikl, kapitáne Lairdová," řekla Seybertová. "A je mi to opravdu líto. Doufám, že vám dokážu vysvětlit, že jednám z pevného přesvědčení, ne z nepřátelství nebo z jiných osobních důvodů."

Charity neodpověděla hned. Hleděla na Seybertovou, ale cítila, jak ji Melissa upřeně pozoruje. Obrátila se k Net, ale ta zřejmě už odhadla její myšlenky, neboť rychle vstala a řekla: "A co bys řekla, kdybych ti na vyvrcholení dnešního večera koupila ještě obrovskou zmrzlinu, Melisso? Tvoji mamince samozřejmě taky."

Charity počkala, až zůstanou sami.

Pak promluvila sice tišeji než předtím, zato však mnohem ostřejším tónem. "Věřím vám každé slovo, paní guvernerko. Vím, že v tom není nic osobního. Já osobně taky proti vám nic nemám."

Byla to čistá lež a Charity si byla jistá, že to Seybertová jistě ví. Dvě nebo tři vteřiny marně čekala na odpověď, pak s důrazem řekla: "Jenom se bohužel domnívám, že jste poněkud hloupá."

Hartmannovi skoro zaskočila káva a tvář Seybertové jako by zkameněla. "Prosím?"

"Nevím, jak dlouho jste nade mnou stála a poslouchala," pokračovala Charity. "Ale to, co jsem právě vykládala té dívence, nebylo nic jiného než svatá lež. Nechtěla jsem tu malou zneklidňovat, ale pravda je, že tam venku se to nestvůrami jen hemží! Podívejte se ven, paní guvernerko! Podívejte se z okna!"

Seybertová chvíli hleděla upřeně na Charity, částečně zmateně, částečně rozzlobeně; pak ale pokrčila rameny, napůl se obrátila na židli a učinila, co Charity chtěla.

Charity hleděla stejným směrem jako guvernerka, nejprve se ale rozhlédla po místnosti. Net, Sandra a Melissa stáli už u kulatého baru ve středu vyhlídkové paluby a číšník právě stavěl před Melissu největší zmrzlinový pohár, jaký kdy Charity viděla. Jack a Christopher, přitaženi neomylným instinktem většiny dětí k sladkému, se dožadovali stejného poháru. Charity hledala Skuddera a vzápětí ho uviděla, jak se k nim dlouhými kroky přibližuje. Výraz v jeho očích nevěstil nic dobrého. Zjevně už Seybertovou poznal. Dobrá. Každá podpora přijde vhod.

"Co vidíte, paní guvernerko," zeptala se.

"Hvězdy," odpověděla Seybertová zmateně.

"Přiliš mnoho hvězd," přisvědčila Charity. "Miliony. Miliony, a zřejmě s dalšími miliony planet. A velká část z nich patří Moronům. Tam venku číhají právě ty nestvůry, ze kterých má Melissa strach. A jednou se vrátí."

"Galaktická říše, čítající miliony světů," opakovala Seybertová zamyšleně. "A vy věříte, že můžete zadržet tak mocného protivníka? S jednou jedinou lodí?"

"Posledně jsme měli ještě míň," odpověděla Charity. "Každopádně nemíním složit ruce do klína a modlit se,

aby se nic nestalo. To tedy ne!"

Seybertová zavrtěla hlavou. Charitiny argumenty ji nepřesvědčily ani v nejmenším, spíš naopak. Charity měla náhle pocit, že už zase leze do pasti. Nežli však stačila Seybertová cokoli říci, došel k nim Skudder a bez okolků se obrátil na Charity.

"Máme problém."

"Já vím," odpověděla Charity nevraživě. "Ale ten se vyřeší sám od sebe, až dopije kávu."

"To nemyslím," řekl Skudder, aniž by Seybertové věnoval jediný pohled. "Kapitán mě právě informoval, že zachytili útržky nouzového volání z EXCALIBURU..."

Hartmann na něj asi půl vteřiny zůstal překvapeně hledět, pak prudce vyskočil a rychlými kroky zamířil k výtahu. Také Charity vstala, ne sice tak prudce jako Hartmann, ale přesto rychle.

"Jaké nouzové volání?"

"Byli napadeni," řekl Skudder. "Nevíme kým. Spojení bylo přerušeno. A nejen s EXCALIBUREM. Také se Zemí."

"Rušivý signál?"

Skudder pokrčil rameny, zatímco guvernérka Seybertová se tiše, nevesele zasmála. "Kapitáne Lairdová! Prosím vás!"

"Guvernérko, já -"

Seybertová ji přerušila nadřazeným gestem. Její úsměv rázem zmizel. "To už stačí," řekla. "Ušetřete mě prosím toho trapného divadélka. Opravdu si myslíte, že na mě uděláte dojem tak ubohým trikem? Zklamala jste mě, kapitáne Lairdová."

Trvalo asi vteřinu, než Charity vůbec pochopila, co tím chce Seybertová říci. A pak ještě jednou tak dlouho, než překonala svůj úžas.

"Takže... vy si myslíte, že jsme my tohle zinscenovali, abychom vám nahnali strach?" vydechla.

"Samozřejmě," odpověděla Seybertová s úsměvem.

"Ó ano, a samozřejmě jsme taky přesně věděli, že se tu objevíte," řekla Charity vztekle. "A taky kdy. A samozřejmě že i velitel Skytownu a veškerá posádka v tom jedou s námi!"

"A proč ne? Vy nejste jen tak ledakdo, miss Lairdová. Vám nikdo nedokáže odmítnout."

Charity to vzdala. Skutečně si na okamžik pohrávala s myšlenkou na podobnou akci, ale hned vzápětí sama poznala, jak by byl takový nápad naivní. Tísňové volání, o kterém Skudder mluvil, bylo pravé.

Neztrácela už dál se Seybertovou čas a rychlým, přesto však klidným krokem zamířila k baru. Net jí pozorně hleděla vstříc. Nemohla sice rozumět, o čem mluvili, nicméně Charity z Netiných očí vyčetla, že přesto cítí, že něco není v pořádku.

"Je už pozdě, Net," řekla Charity. "Vezmi si můj letoun a odvez děti zpět na základnu. Skudder a já se vrátíme později."

Net dokázala, že ani po osmi letech života manželky a matky nic nezapomněla. Nekladla žádné zbytečné otázky, jen klidně kývla na dvojčata a taky Melisse a její matce naznačila, že mají jít za ní. A jak nejrychleji to šlo, aniž by vzbudili rozruch, dovedla všechny k výtahu.

Charity počkala, až zmizí uvnitř, pak se vrátila k Seybertové a Skudderovi. Skoro čekala, že najde oba v prudké hádce, avšak jediný projev nepřátelství mezi nimi byl, že se navzájem snažili jeden druhého provrtat pohledem.

"Tak," řekla Charity. "Co se stalo?"

"Nevím víc, než co jsem ti právě řekl," odpověděl Skudder vážně. "Řídicí centrála zachytila před pár minutami útržky volání o pomoc z EXCALIBURU. Bylo přerušeno uprostřed věty. A pět minut nato se přerušilo i spojení se Zemí. Nikdo neví, co se skutečně stalo."

"Nezačíná to už i vám samotné připadat trapné?" zeptala se Seybertová.

Charity jí vůbec nevěnovala pozornost. "Piráti?"

"To sotva," odpověděl Skudder. "Toho by se neodvážili. Vůbec už nehledě na to, že k tomu pravděpodobně nejspíš nemají technické možnosti."

Piráti, lupiči, pobertové, banditi - ať už se jim říkalo jakkoli - patřili k dědictví, které na zemi zanechali Moroni. Po zmizení mimozemských invazí se lidem na Zemi dostalo do rukou obrovské množství zbraní a létacích strojů. Ale bohužel ne všichni mysleli jen na lepší budoucnost Země. Lupičské bandy z filmů o Šíleném Maxovi se staly realitou.

Ale Skudder měl samozřejmě pravdu. Piráti byli sice problém, ale nic víc. Neměli ani prostředky, ani odvahu, aby napadli něco tak velkého a silného, jako je EXCALIBUR. A i kdyby - proč by to riskovali? Loď momentálně ještě ani nebyla schopna letu.

"Pojďme do centrály," řekla Charity. "Chci vědět, co se stalo."

"Měla byste něco proti tomu, kdybych vás doprovodila?" zeptala se Seybertová vesele. "Přece jen bych ráda věděla, jak daleko jste ochotná tento vtip hnát."

Charity ji obdařila pohrdavým pohledem, pak udělala cosi mezi přikývnutím a pokrčením rameny a odešla k výtahu. Skudder a Seybertová za ní. Charity se musela ovládnout, aby se nerozběhla, ale koneckonců nechtěla vyvolat paniku, kdyby se nakonec měla celá věc ukázat jako falešný poplach. Už teď se po ní dost lidí popleteně a zneklidněně dívalo. Přece jen vzbudili pozornost.

Charity došla k výtahu, stiskla přívolávací knoflík a netrpělivě čekala, až kabina přijede. Musela se velice ovládat, aby nedala najevo nervozitu.

"Prosím vás, kapitáne Lairdová!" řekla Seybertová. "Nedělejte to pro nás všechny ještě trapnější! Ta šaráda je naprosto zbytečná, věřte mi! Jsem tu právě proto, abych si s vámi promluvila!"

Výtah přijel. Charity se vtlačila mezi pomalu se rozvírající křídla dveří, otočila se a stiskla knoflík centrální paluby ještě dřív, než se Skudder a Seybertová dostali za ní do kabiny. Dveře výtahu se rozevřely úplně, na vteřinu znehybněly a pak se zase začaly mučivě pomalu zavírat.

"Kapitáne Lairdová!" vyrazila ze sebe Seybertová takřka úpěnlivě. "Prosím vás!"

Když už byly dveře výtahu jen asi na dvě dlaně od sebe, náhle se na sametové černi za panoramatickým oknem oslnivě bíle zablesklo a v příštím zlomku vteřiny udeřilo cosi téměř neskutečnou silou do skla a rozbilo ho.

Charity viděla naprosto zřetelně, co se stalo, třebaže se to odehrálo s neuvěřitelnou rychlostí. Ve skle, tlustém jako ruka, jež co do pevnosti třicetkrát předstihovalo pozemskou ocel, nevznikla díra, kterou by kyslík unikl ven a kosmický mráz vnikal dovnitř. Ten energetický výboj roztříštil přivrácenou tvář kopule po celé šířce jako dobře mířený úder obrovského kladiva.

Účinek byl děsivější než všechno, co Charity zažila kdy předtím.

Dýchatelný vzduch na vyhlídkové plošině neunikl do vesmíru, nýbrž - explodoval. Skleněné střepy, kusy nábytku, lidé, kovové trosky, to vše bylo jediným příšerným úderem vymršťeno do vesmíru. Teplota ve výtahové kabině rázem klesla tak hluboko, že by se vzduch v Charitiných plicích pravděpodobně proměnil v led, pokud by nebyl současně brutálně vyrván z kabiny ven, jen tak tak že ne i se všemi třemi lidmi.

Charity se cítila, jako by ji nějaká neviditelná, nadlidsky silná ruka zvedla do výšky a vrhla ji proti dveřím. Seybertová vykřikla, když do ní Charity strašnou silou narazila, ale zvuk jí byl rovněž oderván od rtů, stejně jako dech. Charity jen viděla, jak se rty Seybertové pohybují, potom obě ženy vrazily do Skuddera a o zlomek vteřiny později byli všichni mrštěni proti výtahovým dveřím.

Kdyby byly dveře otevřené jen o trošku víc, pak by tři lidé ve výtahu sotva přežili. Náraz byl strašný a Charity se ani neodvažovala pomyslet, jak asi trpí Skudder. Ale to ještě nebylo to nejhorší. Zdálo se, že teplota dál klesá rychlostí světla. Charity pálila kůže mrazem, měla pocit, jako by se jí oči pokrývaly jinovatkou. A v kabině už nezbývala jediná molekula kyslíku.

Explozivní dekomprese. Tato dvě slova jako blesk prolétla Charitinou myslí. Nejstrašnější, co se mohlo stát; jedna z nejstrašnějších situací, jaké si dokázala kdy představit. Zdálo se jí, jako by cítila, jak se jí začíná vařit krev, jak jí oči lezou z důlků, vnitřní orgány se nadouvají jako nafukovací balony, omylem napojené na tlakovou bombu hlubinného potápěče.

Dveře výtahu se zavíraly trýznivě pomalu. Zbývající škvíra byla už jen dva tři centimetry široká a nasávání vakua vyvolávalo hlučné vytí dveřních servomotorů.

Charity viděla, jak v tenkém hliníku vznikají hluboké důlky.

A pak bylo po všem.

Dveře se s tupým zvukem zavřely, Charity se zapotácela zpět a vyčerpaně padla na podlahu. Vedle ní se zhroutili Skudder a Seybertová. Kabina se chvěla a otřásala, jako by se chtěla každou chvíli rozsypat. Jednu nekonečně dlouhou, trýznivou vteřinu se celý výtah houpal jako loďka na rozbouraném moři, pak opět zavyly motory, tentokrát o něco pronikavěji, a výtah se s trhnutím dal do pohybu.

Charity zoufale lapala po dechu, v první chvíli marně. Kabina nebyla vzduchotěsná, takže kyslík z výtahové šachty velice rychle vnikl opět dovnitř, jak jej podtlak uvnitř kabiny vsál dovnitř. Přesto uplynulo několik nesnesitelně dlouhých vteřin, než se jim plice opět dostatečně okysličily, aby opět mohli dýchat.

Chlad byl stále ještě strašný, ale ne už tak vražedný.

Charity zoufale zápasila s dechem. Všechno se kolem ní točilo, v ústech cítila chuť krve. Viděla jen rozmazaně.

Slyšela, jak vedle ní Seybertová kvílí bolestí a strachem, neměla však dost sil ani na to, aby otočila hlavu a podívala se směrem ke guvernérce.

Pomalu, až příliš pomalu, jak to Charity připadalo, výtah klesal. Z jindy měkkého, rovnoměrného klouzání se stalo nerovnoměrné trhání a zmítání. Ale každopádně se výtah pohyboval a blikající světlo nade dveřmi ukazovalo, že kabina stále ještě jede přesně podle zadané volby.

Charity se těžce zvedla na ruce a na kolena, bolestivě se rozkašlala a vyplivla z úst krev, než se s vypětím všech sil rozhlédla kolem sebe. Skudder se už taky napůl zvedl a omráčeně vrtěl hlavou. Z koutků očí mu tekla krev, také z nosu a uší, jakož i z ošklivé tržné rány na čele.

Na Seybertovou byl skoro ještě horší pohled. Celý obličej měla zalitý krví, v očích jí musely popraskat snad všechny žilky, takže veškeré bělmo zmizelo pod špinavou červení. Guvernérka něco říkala, ale Charity ji nerozuměla, protože byla ohlušena pronikavým, kolísavým vytím, které přehlušovalo jakýkoli jiný zvuk. Možná měla už prasklé ušní bubínky.

Než mohla Seybertová otázku zopakovat, otřásla se kabina úderem, který je znovu všechny povalil na podlahu. Otřes tentokrát nebyl nijak zvlášť prudký, ale zato jakýmsi těžko popsatelem způsobem mocný; jako by se otřásl nejen výtah, nýbrž veškerý vesmír kolem dokola. Trvalo několik vteřin, než chvění ustalo natolik, že se znovu mohli zvednout.

"Proboha, co to bylo?" vykřikla Seybertová.

Zvonění a vytí v Charitiných uších sice pokračovalo, přesto ale slyšela už aspoň něco; aspoň trošku. Takže neměla prasklé bubínky. Pekelný rachot, který slyšela, byla poplašná siréna, rozléhající se celým vesmírným městem.

"To je další část naší malé šarády, paní guvernérko," řekla Charity. "Chtěla jste přece, abychom vás přesvědčili."

"Něco nás zasáhlo," řekl Skudder.

"Zasáhlo?" vykoktala Seybertová. "Co... co to má znamenat?"

"Byli jsme napadeni, sakra!" zařvala Charity. "Co se ještě musí stát, abyste to pochopila? Někdo ostřeluje

Skytown!"

"Ale... ale proč... chci říct... kdo?"

"To zjistíme," řekla Charity. "Pokud ovšem zůstaneme dostatečně dlouho naživu."

Charity se s námahou postavila na nohy. Kabina se chvěla a otřásala stále víc, ovšem stále ještě se pohybovala a k centrální plošině jí chybělo už jen pár okamžiků.

Pokud dřív nevybuchne, nezřítí se, nebo dokonce se nerozletí na atomy.

Ale nic z toho se nestalo. Výtah se dostal až k cíli a zastavil se se skřípavým zvukem, který Charity zněl, jako by se kabina už nikdy nehodlala znovu pohnout. Dveře se pootevřely, ale pak se s kovovým skřípem vzpřičily. Vytrápených sirén rázem ještě zesílilo. Kouř, výkřiky a zvuky nesčetným dupajících bot vnikly dovnitř do kabiny.

"Co se to tu děje?" zeptala se Seybertová příkře. Pokusila se Charity chytit za paži a obrátit ji, ale Charity její ruku se vzteklym pohybem setřásla a podívala se na guvernérku tak zuřivě, až ta polekaně uskočila.

"Teď není čas," řekla Charity. "Musíme se pokusit dostat do centrály. Tam se dozvíme, co se děje. - Skuddere!"

Společně s indiánem se zapřela proti zkřiveným dveřím. Stálo je to veškeré spojené síly, ale nakonec se jim přece jen podařilo rozevřít zaklíněná křídla dveří natolik, aby se mohli vzniklou škvírou protáhnout.

Ocitli se uprostřed naprostého chaosu. Vzduch byl plný čpavého dýmu. Vytrápených sirén bylo už tak hlasité, že znemožňovalo jakékoli dorozumívání. Všude zuřil požár a podlaha se bez přestání otřásala. Vojáci s křikem probíhali kolem nich a mávali zbraněmi, a když se Charity rozběhla, pocítila, jak se podlaha výrazně naklání. Zřejmě už umělá gravitace na palubě města nefungovala, jak by měla.

Charity pokynula Seybertové a Skudderovi, ať ji následují, a přenechala guvernérčinu pudu sebezáchovy, jestli se bude jejím příkazem řídit, nebo ne.

K velitelské centrále stanice nebylo odsud daleko. Skytown byl také a především bojovou stanicí, takže by za normálních okolností museli projít dobře šesti až trapně přísnými bezpečnostními kontrolami, než by konečně směli vstoupit do nejvyšší svatyně. Avšak nečekaný útok jako by na palubě vesmírného města rázem zničil veškerou disciplínu. Bez zábran se dostali až k samým dveřím řídicí centrály. Nějaký nervózní voják jim před pancéřovými dveřmi zastoupil cestu, ovšem hned zase uhnul, když poznal Charity a Skuddera.

Celý Skytown se znovu otřásl dalším prudkým úderem, jakmile vklopýtali do dveří. Tentokrát se zdálo, jako by celá stanice zasténala jako raněné zvíře, trpící strašnými bolestmi. Charity jen tak tak dokázala udržet rovnováhu a nespadnout.

Seybertová takové štěstí neměla, nicméně Charity už vyčerpala veškerou zásobu škodolibosti. Rychle se rozhlédla kolem dokola, objevila Hartmanna u vyvýšeného kapitánova velicího pultu a mocnými skoky se rozběhla k němu.

"Hartmanne! Co se stalo?"

Hartmann se po ní jen zběžně ohlédl a pak ukázal na velkou hlavní obrazovku, zabírající před ním skoro třetinu celé stěny. Trojrozměrný obraz působil dojmem, jako by to bylo okno vedoucí rovnou do vesmíru, ale Charity věděla, že se mezi ní a vesmírem nachází skoro dvě stě metrů; centrála se nacházela přesně v srdci vesmírného města a byla dostatečně dobře opancéřována, aby dokázala odolat dokonce i přímému zásahu taktické nukleární střely.

To bohužel neplatilo o celém zbytku stanice. Velká hlavní obrazovka byla obklopena desítkami menších monitorů, na kterých bylo vidět různé části Skytownu. Všude to zřejmě vypadalo stejně: kde nehořelo a nebylo vidět žádnou zkázu, tam alespoň vládl naprostý chaos. Prchající lidé, strach, panika.

Na velké obrazovce se v první chvíli nedalo rozeznat nic mimořádného. Teprve když Charity sledovala, kam ji Hartmann ukazuje rukou, a soustředila se na jisté místo, uviděla tři, pak čtyři a nakonec pět maličkých blikavých bodů.

"Dosud jsme jich identifikovali sotva šest," řekl Hartmann. "Podle jejich taktiky se dá soudit, že jde o bombardéry."

"Moroni?" zeptala se Charity.

Hartmann zavrtěl hlavou a muž vedle něj řekl: "To bychom už byli mrtví. Nepohybují se o moc rychleji než jiné stroje, ale přesto jsou dost rychlé."

Charity souhlasně přikývla. Podle visáčky na mužově uniformě poznala, že je to poručík Barnes, velitel stanice.

"Kdo to je tedy?" zeptala se Charity.

"Nemáme ještě dostatek údajů, abychom je mohli identifikovat," řekl Barnes. "Ale nemůže to už trvat dlouho." Zavrtěl hlavou. "Žádné požadavky. Žádný kontakt. Okamžitě nekompromisně a nelitostně zaútočili."

"Stačily ještě Net a děti odletět?" zeptala se Charity Hartmanna. "Měly si vzít můj letoun."

Hartmann pokrčil rameny. "To nevím," řekl mdle. "Veškerá komunikace se zhroutila. Je vůbec zázrak, že tyhle monitory ještě fungují."

A jako na potvrzení jeho slov otřásl se vesmírné město další explozí. Rozječela se další pronikavá poplašná siréna a vzápětí se zakvílením umlkla.

"Už je máme v obraze," řekl Barnes.

Obrazovka zablikala, pak pohled na pás asteroidů vystřídal jakýsi bizarní létací stroj. To, co viděli, nebyl skutečný záběr, nýbrž simulace, kterou sestavil staniční počítač z přijatých dat.

Přesto to byl nejpodivnější letoun, jaký kdy Charity na vlastní oči viděla...

Loď - pokud to vůbec byla loď - se podobala pozemskému rejnokovi, měla však poněkud jiné proporce:

"křídla" byla mnohem širší a na vrchní části této cizokrajné konstrukce se tyčil jakýsi asymetrický výrůstek, jehož účel nedokázala Charity určit.

Neexistovalo tu nic, s čím by bylo možno srovnávat, velikost lodi se nedala taky určit, nicméně počítač tvrdil, že je to téměř třicet metrů dlouhé a skoro právě tak široké.

"Co to, k čertu, je?" zeptal se Skudder, který nepozorovaně došel až k nim.

"Nevím," odpověděl Hartmann. "Nic takového jsem ještě neviděl. Ale je to rychlé, zatraceně rychlé."

"Příliš rychlé na náš zaměřovač?" zeptala se Charity.

Barnes zavrtěl hlavou. "Ne. Naše lasery by to dokázaly zasáhnout. Ale bohužel se drží příliš daleko."

"Zůstávají mimo dostřel," dodal Hartmann zachmuřeně. "Bud' je to náhoda, nebo vědí velice přesně, jak daleko naše lasery dostřelí."

"Rakety?" zeptal se Skudder.

Barnes se nevesele zasmál a Hartmann řekl: "Hned druhý zásah zničil naše raketové baterie."

Na obrazovce se zablýsklo a v příštím okamžiku se Skytown otřásl dalším, ještě prudším zásahem.

"Sakra, proč něco nepodniknete?" vykřikla Seybertová. Hartmann se zhluboka nadechl, aby na ni vyjel, ale Charity ho předstihla.

"Pak je musíme vyřídít bojem zblízka. Kolik stíhaček máte na palubě?"

"Osm," odpověděl Barnes.

"A proč, k čertu, ještě neodstartovaly?" zeptala se Seybertová. Hlas jí skoro přeskakoval.

"Protože druhý zásah zničil náš hlavní hangár," odpověděl Hartmann suše. "Už jsem to přece říkal: zdá se, že přesně vědí, kde nás musejí zasáhnout. Ti mizerové se nás systematicky pokoušejí rozstřílet na kusy. A my proti tomu nemůžeme nic dělat."

"Takže... jsme ztraceni?" zamumlala zdrceně guvernérka Seybertová. "Všichni zahyneme."

"Není třeba," odpověděl Skudder. "Kdyby nás chtěli zabít, už by dávno měli příležitost. Odzbrojili nás."

Některý z dalších zásahů zničí naše lasery, to se vsadím."

"A... co pak?" zeptala se Seybertová zajíkávě.

Skudder se nevesele zasmál. "Pak se zřejmě konečně dozvíme, s kým máme co do činění," řekl.

Půl minuty nato se Skytown otřásl dalším úderem, a přesně jak Skudder předpověděl, tato střela zasáhla a zničila jednu z obou těžkých laserových baterií. Byli bezbranní. To, co stanici z jejích zbraní zůstalo, mířilo neškodně na stranu odvrácenou od agresorů do volného vesmíru.

"Nechápu, na co ještě čekají," zamumlala Seybertová.

Uplynula další minuta, pak Barnes řekl tiše: "Čekají."

Mezi rejnokovitými loděmi se objevily další dva velké obrysy. Masivní trup, na kterém dvě téměř jakoby zakrnělá křídélka vypadala skoro směšně, zatímco masivní opancérování a dvojí velké dveře na každé straně Charity prozrazovaly, s čím mají co do činění: Tohle byly transportní lodě.

"Blíží se pěchota," řekla. "Chtějí nás obsadit."

Barnes vrhl pohled na své přístroje. "Jestli si

zachovají rychlost, pak tady budou za čtyři minuty."

"K čertu, veliteli, tak dělejte přece něco!" zasípala Seybertová.

Barnes si ji změřil téměř lítostivým pohledem. "Rád - když mi řeknete, co. Mám snad jít ven a házet po nich kameny? Odzbrojili nás, paní guvernérko, pochopte to už konečně!"

"Pak musíme zavolat pomoc!" odpověděla Seybertová vzrušeně. Prudce se obrátila k Hartmannovi. "Co je se všemi těmi kosmickými letouny, které schováváte v podzemním hangáru na své základně? Proč ty stíhačky nepřiletí?"

Hartmann ani mrknutím nezareagoval na zprávu, že jeho tajemství už není tajemstvím.

"Nemáme se základnou spojení," řekl. Jeho pohled se na okamžik odtrhl od obličeje Seybertové, vyhledal Charity a četl v jejích očích hrůzu, kterou ještě nedokázala vyjádřit slovy. Jejich spojení se zemí bylo sice přerušeno, ale kdyby Net a děti přece jen v Charitině stíhačce unikly, pak by už musela být pomoc na cestě.

Charity se znovu podívala na obrazovku. Obě invazní lodě se rychle přibližovaly. Ještě tak dvě minuty a přistanou. V podstatě byly příliš malé, než aby mohly dopravit dostatek vojska, kterého by bylo zapotřebí k ovládnutí tak velké stanice, jako je Skytown. Dokonce i kdyby se vzaly v potaz ztráty, které si vyžádal zejména zásah vyhlídkové paluby, přesto ještě čítala posádka skoro tisíc mužů a žen. A většinou to byli vycvičení vojáci, kteří se osvědčili už ve válce s Morony. Náhle měla Charity pocit, že je všechny čeká ještě nějaké škaredé překvapení.

"Neměli bychom evakuovat?" zeptal se Skudder.

Barnes zavrtěl hlavou. "Za dvě minuty to nestihneme."

Charity se hlavou honila spousta myšlenek.

Navzdory všemu pořád ještě věřila, že se útočníkům mohou postavit. Hartmannovi muži měli skvělý výcvik, byli výborně vyzbrojeni a v mnohem jistě silnějším protivníkovi dokážou připravit krvavé uvítání.

A přece bude boj uvnitř stanice stát nesčetné lidské životy. Měli by nepřítelé zadržet ještě ve volném vesmíru, ale za devadesát sekund to nestihnou.

"Vypněte štíty, veliteli," řekla Charity. "Jdu ven."

Barnes se na ni upřeně zadíval. "Cože?"

Charity ukázala na obrazovku. "Na EXCALIBUR. Jsou stíhačky ve vašem hangáru připraveny ke startu?"

"Většina ano," přisvědčil Hartmann, "ale -"

"Na co pak ještě čekáme?" zeptal se Skudder.

Barnes a hlavně Seybertová chtěli ještě něco namítnout, ale Charity je oba přerušila prudkým gestem.

"Barnesi! Vypnout štíty. A otevřete hlavní bránu!"

"Ale... k čemu to proboha bude?" zaúpěla Seybertová.

"Protože jinak to udělají oni," odpověděl Barnes a ukázal na monitor na přibližující se invazní loď. "A my už máme ve stanici děr až až."

Zatímco se Charity, Skudder a po několikavteřinovém zaváhání taky Hartmann otočili, dal Barnes personálu na velitelském můstku strohým gestem na vědomí, že mají vykonat Charitin rozkaz. Pak se k nim ještě jednou obrátil a vážně se na ně zadíval. "Hodně štěstí," řekl.

6

Po pekelném hluku, který vládl na palubě kosmického města, připadalo teď Charity ticho dvakrát intenzivní. Bylo v něm cosi nepříjemného, vražedného. Možná je toto ticho poslední, co ve svém životě slyšíš, pomyslela si Charity.

Jediným mocným nápořím startovacích motorů katapultovali raketoplán z hangáru, aby vzápětí vypnuli na palubě veškeré technické zařízení, které mohli postrádat. Dokonce i syčení přívodu kyslíku umlklo. Raketoplán byl dostatečně velký, aby se na jeho palubu vešlo pětadvacet pasažérů plus odpovídající množství nákladu. Charity doufala, že kyslík na palubě vystačí pro tři pasažéry na půlhodinový let k EXCALIBURU. Nemohli si dovolit zapnout na palubě nějaký přístroj, který by produkoval výraznější množství tepla nebo jiné energie.

Jejich plán byl prostě příliš riskantní. Žádný z nich si nenamlouval, že by start raketoplánu mohl zůstat útočníkům utajen. Ale pokud znají Skytown jen z poloviny tak dobře, jak tomu nasvědčoval jejich dosavadní postup, pak musejí taky poznat, že jde o neozbrojený transportér a ne bojovou loď. Celý Charitin plán spočíval jedině v naději, že neznámí agresori uvěří, že jde o loď s nákladem uprchlíků a že jí dál nebudou věnovat pozornost.

Kurz, který zvolili, směřoval v ostrém úhlu k Zemi. Přidat ještě skoro devadesát stupňů, dosáhli by manévrovacího maxima lodi. Okamžik, ve kterém bylo třeba změnit kurz, byl kritický. Měli docela dobrou šanci dostat raketoplán mimo dosah útočnickových monitorů, neboť tak, jak bez zapnutých motorů klouzali prostorem, nevypadali jinak než kus mrtvého kovu a sotva se dali odlišit od nesčetných úlomků, které od zničení Měsíce neustále dopadaly na zemský povrch.

Byla to šance - ale nezaručená. Stejně dobře mohli zahynout v okamžiku, kdy zažehnou motory.

Charity zapudila tuto myšlenku. To je její práce, přistupovat na riziko. Znovu se obrátila k oknu, za kterým se rychle zmenšoval Skytown. Při pohledu z dálky vypadaly škody, které útočníci stanici způsobili, skoro zanedbatelně. Skytown hořel asi na šesti místech, také bylo hodně mrtvých a zraněných.

Přesto bylo na první pohled vidět, že útočníci nemají v úmyslu kosmické město zničit. S výjimkou zničení vyhlídkové paluby, což Charity stále víc připomínalo akt pouhého terorismu, odzbrojili neznámí stanici s takřka chirurgickou precizností.

"Ještě deset minut," řekl Hartmann.

V jeho hlase bylo něco, co Charity přimělo, aby se po něm krátce ohlédla. Byla to první slova, která Hartmann řekl od chvíle, co nastoupili do raketoplánu. Jeho obličej byl uzavřený a nic se v něm ani nepohnulo, avšak Charity dobře věděla, co se v něm děje.

"Jistě to stihli," řekla Charity. "Net je vynikající pilotka."

Hartmann dál mlčel, avšak otázka, kterou měl vepsanu v očích, se nedala přehlédnout. Jestli Net proletěla, tak kde jsou potom posily?

Charity schválně odvrátila zrak. Děkala si taky o Net a děti starost, avšak Net nebyla jen její přítelkyně, byla především Hartmannovou manželkou a Jack a Christopher byli jeho děti. Charity věděla, že by Hartmann nepřenesl přes srdce, kdyby se jim něco stalo.

"Rád bych věděl, kdo to je," zamumlal Skudder. "Proč nás sakra napadli?"

"Aby nás odzbrojili," odpověděl Hartmann suše. "Kdybych chtěl napadnout Zemi, udělal bych přesně to samé: Skytown, EXCALIBUR..."

Nepokračoval, ale Charity si už větu domyslela do konce. A obě základny, v Evropě i Severní Americe. Takže je možné, že Net unikla a vletěla se stíhačkou rovnou doprostřed bitvy.

Čas se vlekl mučivě pomalu. Už před uplynutím lhůty si oblékli skafandry. Toto oblečení nemělo nic společného s neohrabanými krunýři, ve kterých se museli pohybovat astronauti v minulém století - nebo se alespoň pokoušeli pohybovat. Skoro se ani nelišily od normálních uniforem, jaké se nosily na palubě vesmírného města, avšak byly vyrobeny z obzvlášť odolného materiálu, který svého uživatele po několik hodin dokázal ochránit před vesmírným chladem. A přilby byly z tenké, průhledné fólie, která se nafukovala tlakem vzduchu uvnitř ochranného obleku. Dokonce i v absolutním vakuu a nízkých teplotách vesmíru se v těchto oblecích dalo vydržet čtyři až pět hodin; pokud by hospodařili se vzduchem úsporně, pak ještě déle.

To ale momentálně nehrálo žádnou roli. Jejich plán spočíval na tom, že všechno proběhne rychle. Skytownu nezbývají čtyři nebo pět hodin. Nanejvýš ještě tak půl hodiny, kterou budou potřebovat, aby doletěli k EXCALIBURU a vrátili se zpět.

Pokud se vrátí.

"Ted," řekl Hartmann. Několika rychlými hmaty probudil palubní počítač raketoplánu k novému životu. V příští vteřině ožily i motory malé nákladní lodi. Raketoplán se zachvěl, otřepal se jako kůň, když se chvíli brání proti postroji a pomalu záměřil tupým čumákem k zářivému světélku nad zemským horizontem, představujícím EXCALIBUR.

Charitin pohled nervózně tékal mezi kontrolkami raketoplánu a planoucím světelným bodem vpředu. Jestli útočníci sledují prostor mezi Zemí a EXCALIBUREM svými zaměřovacími přístroji, pak je musí nutně objevit.

Ale nic se nestalo. Hartmann namířil s raketoplánem přímo k EXCALIBURU a přidal ještě na rychlosti. Jedna minuta, dvě... déle, než bylo Charity milé. Ale neřekla nic. Hartmann byl jednoznačně lepší pilot. Pokud se vůbec

někomu mohlo podařit nepozorovaně proniknout k EXCALIBURU, pak to byl Hartmann.

Po mučivých, nekonečných čtyřech minutách vypnul Hartmann nejprve hnací motory a pak veškeré ostatní přístroje na palubě. Raketoplán se rázem opět stal neživým kusem kovu, který se sice stále ještě mohl prozradit zbytkovým teplem svých motorů, na této okolnosti se však nedalo nic změnit.

"Držíme kurz," řekl Hartmann zbytečně. "Kontakt za devatenáct minut."

Celá věčnost. Kdyby mohli použít motory o pár minut déle, pak by se tato lhůta zkrátila na méně než polovinu. Avšak nyní i to, že záření, které po čtyři minuty muselo být vysíláno na všech vlnových délkách, nebylo zpozorováno, připadalo Charity jako zázrak.

"Nestrefíme se přesně," řekl Hartmann, "ale doufám, že se dostaneme na dosah natolik, abychom zbytek cesty zvládli jen ve skafandrech." Podíval se nejprve na Charity a pak na Skuddera. "Řídil už někdo z vás zmiji?"

V Charityně případě byla otázka zbytečná. Hartmann věděl, že ona tento letoun nezná. V příštím okamžiku však i Skudder zavrtěl hlavou.

"Není to nijak zvlášť těžké," pokračoval Hartmann. "Ty stíhačky létají skoro samy. Pro pilota je tam neuropřílba, ale neradil bych vám ji použít. Zacházení s ní vyžaduje jistý cvik. Dejte si pozor na sériová čísla. Jen ty stíhačky, které mají liché koncové číslo, jsou natankované a vyzbrojené. Zbytek byl na EXCALIBUR přemístěn teprve minulý týden. Nevím, jestli jsou už připraveny ke startu."

"Kolik je na palubě EXCALIBURU pilotů?" zeptal se Skudder.

"Tři," odpověděl Hartmann. "Včetně nás, pokud se tam dostaneme."

"Ach," řekl Skudder.

"Nemáme čas starat se o EXCALIBUR," řekl Hartmann, "ať už se tam děje cokoli. V žádném případě se tam do ničeho nepleťte. Ať už uvidíte cokoli."

Skudder chtěl něco říci, ale Charity vrhla směrem k němu rychlý, zapřísahající pohled a indián se omezil pouze na přikývnutí. Hartmann vydal instrukce, které byly nutné. Věděli všichni stejně dobře, do čeho jdou. Pravděpodobně mluvil jen proto, aby vůbec něco řekl. Charity si dokázala dobře představit, že by pro něj bylo mlčení naprosto nesnesitelné.

Světelný bod před nimi narůstal nesnesitelně pomalu. Raketoplán se pohyboval rychlostí více než pět tisíc kilometrů za hodinu, přesto měla Charity dlouho pocit, že se vůbec nehýbou z místa. Konečně ale se počal světelný bod pomalu proměňovat v rozmazaný, protáhlý obrys.

Hartmann zamířil přesně. Charity v duchu prodloužila kurz raketoplánu a zjistila, že minou EXCALIBUR sotva o pár mil; tváří v tvář obrovské vzdálenosti, kterou urazili, skutečně mistrovský výkon. Možná ale přesto ne dostatečně mistrovský. Vzdálenosti jsou především ve vesmíru nanejvýš relativní. Těsně vedle může v podmínkách kosmu pro člověka znamenat taky nekonečně daleko. Ale nemohli riskovat, že by znovu zapnuli motory.

Čím více se přibližovali, tím se obrys hvězdné lodi i její detaily zvětšovaly. Charity byla skoro překvapena, jak obrovský pokrok byl učiněn na stavbě EXCALIBURU od doby, kdy tu byla naposledy. Při její poslední návštěvě před bezmála čtyřmi měsíci byla loď sotva víc než osm set metrů dlouhý ocelový skelet, trčící z vesmírného doku na půl míle do prostoru. Nyní byly už dobře dvě třetiny jeho trupu opancéřovány a EXCALIBUR připomínal alespoň zčásti obrovskou velrybu.

Za většinou kulatých okének bylo stále ještě kosmické vakuum a zadní třetinu, ve které měly být umístěny obrovské motory a generátory, momentálně ještě tvořila jen ocelová kostra, uvnitř které vyrůstalo asi šest palub.

Nad EXCALIBUREM a vedle něj se vznášelo tak půl tuctu dalších, mnohem menších siluet. Charity identifikovala tři stejné rejnokovité lodě jako ty, které zaútočily na Skytown. Zbývající byly rovněž důvěrně známé válcovité transportéry.

Charity marně hledala na EXCALIBURU nějaké poškození. Loď zjevně nebyla ostřelována. Proč taky? Zbraňové systémy EXCALIBURU nebyly ještě aktivovány.

Hartmann na chvíli zmizel v kabině pro pasažéry a vrátil se s třemi plochými tornami, které si navzájem jeden druhému navlékli. Nikdo z nich nevěděl, jestli výkon přístroje bude stačit k dostatečnému redukování rychlosti. Představa, že vyletí více než tisícikilometrovou rychlostí proti trupu EXCALIBURU a nezbude z nich nic než ošklivý mastný flek, se Charity příliš nezamlouvala.

"Budeme svítit jako vánoční stroměčky, jestli tu věc zapneme," řekl Skudder nevrle. "Opravdu si myslíte, že si nás nevšimnou?"

"Jen jestli se náhodou budou dívat směrem k nám," odpověděl Hartmann. "Kromě toho jsem našim přátelům připravil ještě jedno malé překvapení." Ukázal k propusti. "Nasadte si přilby. Teď tu bude trochu průvan."

Charity neměla ani tušení, co má Hartmann v úmyslu, ale důvěřovala jeho zkušenosti. Skudder i ona si natáhli přilby. Hartmann ještě chvíli cosi kutil u řídicího pultu, pak se taky otočil a zapnul si skafandr. Sotvaže to udělal, uslyšela Charity, jak naskočily kyslíkové pumpy. Dveře propusti nemohly být otevřeny, dokud byl uvnitř lodi přetlak. Jinak by byli okamžitě katapultováni do vesmíru.

Po necelé minutě zavládlo uvnitř raketoplánu stejné vakuum jako v okolním kosmu. Dveře propusti se bezhlučně otevřely a Hartmann bez váhání vyrazil kupředu, mezi dveřmi se na okamžik zastavil, aby zaujal správnou pozici, a pak se vši silou odrazil. Skudder ho následoval a hned vzápětí i Charity.

Charity nebyla ve volném prostoru poprvé. Přesto na chvíli hrozilo, že propadne panice. Příšerná rozlehlost vesmíru jako by ji chtěla pohltnout. Měla pocit, jako by se ve zlomku vteřiny srazila v naprosté nic, které se příštích okamžiku musí rozplynout úplně. A zděsila se toho až do morku kostí, když uviděla, jak se mezitím přiblížil EXCALIBUR a jak se zběsilou rychlostí stále ještě přibližuje.

Koutkem oka zahlédla, jak Hartmann začal jejím směrem zuřivě gestikulovat a rychle zapnula tornu. Přístroj se

s prudkými vibracemi probudil k životu a začal brzdit Charitinu rychlost. Protože i Hartmann a Skudder zabrzdili v téměř stejném okamžiku, nic z toho Charity prakticky ani nevnímala. Ovšem raketoplán, který si ponechal svou původní rychlost, náhle jako by zrychlil a vzdaloval se stále rychleji.

Chvilí nato Charity zahlédla, jak se rozsvítily trysky motorů a loď skutečně zrychlila. Nyní taky pochopila, co měl Hartmann před chvílí na mysli.

Jeho improvizovaný úhybný manévr skutečně zabral. Zatímco se raketoplán rostoucí rychlostí řítí proti EXCALIBURU, jedna z rejnokovitých lodí se pohnula ze svého místa a zamířila k přibližujícímu se kosmickému plavidlu.

Charity se zaujetím sledovala, co bude následovat.

Raketoplán stále ještě zrychloval a pak náhle začal kličkovat. Hartmann zjevně počítač naprogramoval na náhodný kurz. Současně se počaly taky silné reflektory na přídi raketoplánu v rychlém sledu rozsvěcet a zase zhasínat. Pro piloty rejnokovité lodi to muselo vypadat, jako by se raketoplán snažil uhýbat a současně zahájil palbu. Ovšem při podrobnějším prozkoumání by musel být celý klam odhalen. Uhýbací manévry konečně nejsou pouhé kličkování sem a tam a i ten nejsilnější reflektor dokáže napodobit skutečnou zbraň jen nedokonale.

Pilotovi rejnokovité lodi ale nezůstávalo dost času, aby myslel na takové jemňůstky. Vesmírné bitvy sestávají zpravidla z devětaadesáti procent z nudy - nekonečných minut, ne-li dokonce hodin, během kterých se pátrá po nepříteli nebo se k němu pomalu přibližuje, aniž by však někdo mohl dělat něco jiného než upřeně sledovat přístroje a pokoušet se držet na uzdě vlastní fantazii, která člověku ukazuje stále nové variace všeho, co se může v nadcházejícím boji pokazit.

Samotná bitva se pak mnohokrát odehraje ve zlomku vteřiny. Třebaže moderní vesmírné stíhačky jsou z největší části řízeny a ovládány počítačem, ovládání zbraní je stále ještě vyhrazeno lidem. Nikdo, ani takový tvrdák jako Harris, nikdy nepřišel na nápad přenechat rozhodování o životě a smrti nějakému stroji.

Přinejmenším u pozemských stíhaček tomu tak bylo.

U mimozemských zřejmě taky, jak bylo Charity jasné hned v příští vteřině. Pilot rejnokovité lodi neztrácel čas, aby se nejprve přesvědčil, jestli na něho raketoplán střílí smrtící zbraní nebo neškodným reflektorem, a okamžitě odpověděl palbou.

Charity neviděla dokonce ani střelnou dráhu zbraně, ale zato její účinek byl o to spektakulárnější: celý předek raketoplánu se náhle temně rudě rozzářil, pak přešel do žlutá a nakonec do bílá; a v příští vteřině explodovala loď v oslnivé ohnivé salvě.

Charity oslněna zavřela oči a modlila se, aby se žádná z milionů žhnoucích trosek nerozletěla směrem k nim, což by znamenalo předčasný konec jejich akce.

Když zase otevřela oči, byl raketoplán pryč. Jen oblak rychle se rozplývajícího plynu ještě označoval místo, kde se předtím nacházel, a okolní prostor byl plný žhnoucích trosek, které však většinou sledovaly původní kurz lodí. Rejnokovitá loď se nezmenšenou rychlostí prohnala kolem. Její pilot se zřejmě pokoušel zpětně sledovat kurz raketoplánu a vyhlížel další útočníky.

Hartmannův plán vyšel. I kdyby se teď Charity a její dva druhové objevili na monitoru nepřátelské lodi, nebyli by už prakticky k rozeznání od četných trosek, které se řítily směrem k EXCALIBURU.

Zatímco se brzdící přístroj v torně dál ze všech sil snažil zpomalit její rychlost, Charity se opatrně obrátila a pátrala po Hartmannovi a Skudderovi.

Hartmann byl dost blízko, zato Skudder se už o kus vzdálil. Všichni vystartovali stejnou rychlostí, jakou letěl raketoplán, ale Skudder si zřejmě špatně vypočítal úhel výskoku. Charity ho chtěla krátkovlnnou vysílačkou zavolat, ale pak uviděla, že se už snaží opatrnými drobnými manévry pomocí přidavných trysek svůj kurz změnit. Kromě toho byli dohodnuti, že vysílačku použijí jen v nejkrajnější nouzi.

Skudder zvedl ruku a vztyčil palec vzhůru na znamení, že je všechno v pořádku. Ačkoli Charity měla pocit, že je to naprosto směšné, gesto opětovala. Možná ale byl takovýto rádoby optimismus nejsilnější zbraní, kterou měli.

Čím víc se přibližovali k lodi, tím víc zpomalovali. EXCALIBUR před nimi byl stále větší a větší, až nakonec vyplnil polovinu viditelného vesmíru. Loď měla od přídě k zádí přibližně osm set metrů; zdálky se zdála být relativně malá, ale jakmile se víc přiblížili, okamžitě narostla do obldných rozměrů.

Postupně narazili všichni tři těsně vedle sebe do trupu EXCALIBURU, stále ještě příliš rychle, takže se udeřili a Charity vykřikla bolestí. Současně si ale byla jistá, že si nic nezlomila. A snášet bolest, nebo ji i prostě ignorovat, to se už naučila.

Přesto se jí na okamžik zalily oči slzami a musela je nejprve vymrkat z očí ven. Vedle ní se nejistě narovnávali Hartmann a Skudder; podle jejich opatrných pohybů se dalo usuzovat, že jejich přistání nebylo o nic jemnější než Charitino.

Přesto Skudder rychle zvedl znovu palec ke svému povzbudivému gestu. Tentokrát mu už Charity neodpověděla. Místo toho ukázala k zádí EXCALIBURU, otočila se a šla. Magnetické podrážky jejich bot jí umožňovaly jít po trupu lodi a neztratit ve stavu beztlíže rovnováhu, ale současně jí chůzi značně ztěžovaly.

Cesta k dosud nedokončenému dílu vnějšího pláště jim trvala déle, než Charity čekala.

Hartmann ukázal směrem dolů. Patnáct centimetrů silný kovový plášť, vypadající navenek jako poskládaný z celého množství přes sebe navrstvených desek, končil rovnou u jejich nohou. Dál se už rozvírala dobře osmdesát metrů hluboká propast: do výšky stále ještě otevřená hala, do které měl být umístěn jeden ze šesti gigantických motorů.

Ukázalo se, že nebude zase tak docela snadné dostat se dolů. Nemohli prostě jen seskočit, protože ve stavu beztlíže by v nejlepším případě ještě tak zůstali viset ve volném prostoru, taky jejich usměrňovací ruksaky byly už beze zbytku vyčerpané. A tak si Charity dřepla, otočila se a pozpátku se podsunula pod hranu, až se jí před přílbou objevila

spodní strana pancéřového pláště. Chvilí se nehnutě vznášela pod neexistujícím stropem haly. Prudce se odrazila, vystřelila kolmo dolů a tentokrát přistála bez pádu. Skudder a Hartmann ji následovali stejným způsobem.

Hala byla navzdory své impozantní velikosti naprosto prázdná. Když tu byla Charity naposledy, byla používána jako přídatné skladiště. Nyní bylo zřejmě krátce před instalací motorů.

Hartmann ukázal na dveře na druhém konci a vydal se k nim. Také tady dole byl stav naprosté beztlíže, což v Charity ještě posílilo její nepříjemný pocit. Alespoň uvnitř lodi by měla fungovat umělá gravitace.

Došli až ke dveřím. Charity a Hartmann vytáhli zbraně, postavili se zleva i zprava vedle dveří, zatímco Skudder vyťukal otvírací kód a příkřen čekal, až se dveře otevrou. Žádný z nich by nebyl překvapen, kdyby je za nimi čekalo půl tuctu po zuby ozbrojených vetřelců.

Ale přetlaková komora byla prázdná. Skudder rychle vklouzl dovnitř, nahlédl do malého okénka ve dveřích na protější straně a pokynul ostatním, aby ho následovali. Vběhli do propusti, zavřeli dveře a netrpělivě čekali, až dojde k vyrovnání tlaku a otevrou se vnitřní dveře.

V tu chvíli Charity pocítila, že něco není v pořádku.

Vzduch byl příliš řídký a naplněný intenzivním pachem spáleniny. Také na druhé straně propusti vládl stav beztlíže a kdesi daleko před nimi zřejmě zuřil boj.

Charity instinktivně stiskla pevněji pistoli, než si připomněla, co Hartmann tolik zdůrazňoval. Nejsou tu, aby bojovali, nýbrž aby ukradli stíhačku a vydali se bránit Skytown; proto není možné, aby místním pomohli v boji.

"Kam?" zašeptal Skudder.

Hartmann ukázal doprava. "Třetí dveře. Hangár se nachází o dvě patra níž, ale nemyslím si, že by bylo dobré použít výtah."

"Jděte napřed," řekl Skudder. "Budu vám krýt záda."

Charity a Hartmann přikýkli a vyrazili.

Iluze, že se nacházejí na palubě docela normální kosmické lodi, kde je jen poněkud chladno, jim vydržela jen pár kroků. Na příští křižovatce chodeb našli zřetelné stopy po boji - typické spálené jizvy po laserových střelách, jimiž byly poznamenány stěny a podlaha, ale taky místa, na kterých kov vypadal, jako by do něj udeřil obrovský buchar a doslova ho rozmlátil na kusy. Charity si přitom vzpomněla, jakým způsobem byla zničena vyhlídková plošina na Skytownu.

Šli dál, došli na další křižovátku a našli první mrtvé. Byli to beze zbytku samí příslušníci kosmického vojska. Mnozí se zdáli být zabiti laserem, někteří ale skýtali pohled, který Charity nikterak nelákal, aby se podívala ještě jednou. Boj musel zuřit podél celé chodby, přesto však neobjevili ani jednoho mrtvého vetřelce. Neznámí buď své mrtvé odnesli s sebou nebo neměli žádné ztráty.

Hartmann ukázal na dveře na konci chodby. Rozběhli se k nim, otevřeli je a ocitli se znovu v pravoúhlé, kolmo dolů vedoucí šachtě. Zřejmě tu měl být později umístěn výtah nebo schodiště, momentálně to však byla prostě jen díra, táhnoucí se zřejmě skrz celou loď. Stav beztlíže a magnetické podrážky umožnily Charity s oběma muži dostat se bez problému na dno šachty.

Hartmann nastavil fokus své zbraně a současně ukázal na jediné dveře, které se nacházely před nimi.

"Hangár," řekl. "Teď buďte ve střehu. Já bych na jejich místě hangár přísně střežil."

Tím Charity neřekl nic nového. Přesto nějak nevěřila, že by na druhé straně dveří narazili na nějaký odpor. Po tom všem, co dosud viděla, měla pocit, že útočníkům nedalo moc práce přemoci posádku EXCALIBURU. Sotva tedy měli zapotřebí stavět stráž. Přesto byla připravena na všechno, když Hartmann otvíral dveře.

Přesněji řečeno, snažil se.

Dveře se nepohnuly. Hartmann sraťil čelo, vyzkoušel to ještě jednou a s větší silou, avšak se stejným výsledkem. Dveře seděly v rámu bez hnutí, jako by byly při vařeném.

"Zamčené?" zeptal se Skudder.

"Ty dveře nemají zámek. Aspoň pokud vím," řekl Hartmann. "Nerozumím tomu." Zvedl zbraň. "Ustupte kousek stranou."

Charity poslechla, pro jistotu si ale znovu uzavřela přílbu a naznačila Skudderovi a Hartmannovi, aby učinili stejně.

Hartmann vypálil. Tenký, soustředěný paprsek jeho laserové pistole se zahryzl do železných dveří, až různobarevné, rozžhavené částice roztaveného kovu sršely do všech stran. Charity rychle ustoupila stranou, aby nebyla zasažena některou ze žhavých střepinek, které nebrzdila žádná gravitace.

Ale pak náhle změnily kurz. Laserový paprsek propálil dveře a náhle byly plameny, hořící kov i kyslík mocnou silou nasáty do vzniklé díry. Na druhé straně dveří bylo vakuum. Proto taky dveře držely jako přivařená, protože uvnitř hangáru byl podtlak.

"Dávejte pozor, co děláte, Hartmanne," řekl Skudder. "Guvernérka Seybertová vás dá zbičovat. Svěvolně ničíte státní vlastnictví."

Hartmann se na něj zašklebil, znovu zvedl pistoli a ještě rozšířil díru, kterou právě vyřezal do dveří. Kyslík unikl z šachty stále rychleji.

Přesto chvíli trvalo, než se tlak vyrovnal natolik, aby se dveře daly otevřít. Charity se ve svém nitru třásla netrpělivostí. Už tak ztratili spoustu času. Skytown byl mezitím jistě napaden a kdo ví, jestli útočníci přijmou jeho kapitulaci bez boje.

Konečně se dveře otevřely a Charity a oba muži, příkřeni, vběhli do hangáru. Místnost byla jasně osvětlena, avšak vzduchoprázdna. Velká vrata hangáru na protější straně byla otevřená, avšak alespoň na první pohled nebyl na

dohled žádný hlídač.

Útočníci ponechali na vesmírném vzduchoprázdnu, aby pohlídalo tucet stíhaček typu zmije, které tu stály.

"Perfektní," řekl Hartmann. "Dávejte pozor na sériová čísla. A teď honem!"

"Počkej!" řekl Skudder. "Zmije nebudeme potřebovat. Tam vpředu stojí něco lepšího."

Charity sledovala směr jeho natažené paže. Nedaleko od nich, kousek stranou od zmijí stálo pět diskovitých moronských letounů o průměru dvanácti metrů.

"Trefa!" řekl Skudder vesele. "Vypadá to, že máme konečně zase štěstí. Ten předposlední je bojový, vidíte?"

Dokonce i samotná Charity si rozdílu všimla teprve na druhý pohled, čemuž se ovšem nedalo nijak zvlášť divit. Veškeré moronské letouny si byly při zběžné prohlídce podobné jak vejce vejci.

Jediný rozdíl mezi nimi spočíval v tom, že některé stroje byly jen lehce vyzbrojené, některé byly úplně beze zbraní, zatímco další pak měly dost těžkých zbraní, aby mohly vyhrát celou válku. Létací disk, ke kterému se vzápětí rozběhli, patřil právě do této třetí kategorie.

Jakkoli bylo s magnetickými podrážkami obtížné běžet, dostala se Charity k letounu první. Vyskočila na rampu, jediným skokem se vrhla do pilotního křesla a s pocitem jistého zklamání zaznamenala, že letoun není upraven pro potřeby lidského pilota. Přesto s ním dokáže vzlétnout - možná ne tak tak suverénně jako ve vlastním stroji, přesto ale dost dobře.

Taky Hartmann a Skudder mezitím doběhli a zasedli do obou zbývajících sedadel, zatímco Charity dlaní udeřila do hlavního přepínače, zapínajícího gravitační generátor lodi.

"Předpokládám, že naši přátelé zažijí za chvíli nepříjemné překvapení," řekl Skudder. "Co je, Charity, se střelnou energií?"

Charity zmateně zamrkala, pak ještě jednou udeřila do přepínače, ovšem se stejným výsledkem: totiž žádným. Energetické zdroje stíhačky odmítaly dát se zapnout.

"Co je to?" zeptal se Hartmann.

"Nemám tušení," odpověděla Charity. "Nefunguje to. Sakra!"

"Oukej," řekl Hartmann stroze. "Takže ven odsud! Zkusíme to s jiným strojem."

Vyskočili z letounu a rozběhli se k vedlejšímu disku. Byl to jen lehce ozbrojený transportér, přesto však pořád ještě rychlejší a alespoň desetkrát nebezpečnější než Hartmannovy zmije. Tentokrát se do pilotního sedadla posadil sám Hartmann. Charity se zatajeným dechem sledovala, jak stiskl vypínač hlavního energetického zdroje.

A nic. Gravitační generátor pod jejich nohama dál zůstával němý a na řídicím pultu se nerozsvítilo jediné světélko. Letoun byl stejně mrtvý jako ten, ze kterého právě vystoupili.

"To přece nemůže být náhoda," zavrtěl Hartmann hlavou. "Tyhle stroje jsou prakticky bezporuchové! Přece nemůžou mít oba současně defekt."

"Taky že ne," řekla Charity tiše. Třebaže věděla, že je to nesmyslné, naklonila se přes Hartmanna k řídicímu pultu a náhodně stiskla pár tlačítek.

Nic.

"Generátor nefunguje," řekl Skudder zachmuřeně. "Zřejmě neochromili jen naši komunikaci."

"Pokud by to dokázali," namítl Hartmann, "pak neměli zapotřebí rozstřílet Skytown na kusy. Stisknutím jediného knoflíku by nás ochromili."

"Zdá se, že vědí, že z bezpečnostních důvodů je část energetických zásob převedena na běžné systémy," dodala Charity. "Přiznej to konečně, Hartmanne. My o nich sice nevíme vůbec nic, zato oni o nás zřejmě všechno." Ukázala ven z okna. "Vsadím se, že také ostatní letouny budou mrtvé."

"Pak tedy zpět k původnímu plánu," zavrčel Hartmann.

Byl příliš vojákem, než aby na sobě dal znát zklamání. Přitom důsledky toho, co právě objevili, byly nedohlédnutelné. Veškerá obrana Země totiž až na pár lodí spočívala na technice po Moronech.

Ve chvíli, kdy vystupovali z disku, vešla dveřmi, kterými předtím vstoupili i oni, do hangáru jakási vysoká postava a bez varování zahájila palbu.

Charity se podařilo jasně zelenému paprsku uhnout jen čistě náhodou. Její magnetické podrážky se nemohly na nerovném povrchu letounu dostatečně zachytit, takže z lodi spíš vyplula, než vyšla. Avšak ve stejnou chvíli, kdy se její podrážky už zase vznášely nad ocelovou podlahou hangáru, byla náhle prudce stržena o půl metru dolů a laserový paprsek, který jí mířil na hlavu, se neškodně rozprskl na kovovém plášti letounu.

Instinktivně se odvalila stranou, opětovala střelbu a koutkem oka zaznamenala druhý světelný blesk, který kolem ní prolétl směrem k útočníkovi. Ačkoli ani Charity, ani Skudder černě oblečeného obra nezasáhli, přesto se musel rychle stáhnout, čímž získala Charity příležitost ukrýt se za jedním z opěrných pilířů letounu.

Skudder ji přeskočil a plachtíl vzduchoprázdňem dobrých patnáct metrů, než ho magnetické podrážky znovu přitáhly k podlaze. Hartmann se rovnou na rampě letounu vrhl na břicho, sevřel pistoli oběma rukama a zamířil. Když se útočník objevil znovu mezi dveřmi, mohli na něj ve třech zahájit křížovou palbu.

A přece ho netrefili.

Nyní si Charity útočníka prohlédla lépe. Byl humanoidní postavy, vysoký přes dva metry, přitom se ale pohyboval rychlostí, jež připadala Charity takřka neuvěřitelná. Jeho výzbroj byla zřejmě lépe uzpůsobena stavu beztlíže než ta jejich, neboť vběhl bleskurychle do hangáru, kličkoval a neustále zrychloval. Neznámý obr měl na sobě matně černou kombinézu, na zádech pak velkou tornu. Hlavu mu kryla velká přilba, stejně černá až na úzké, zrcadlové hledí, sotva větší než sluneční brýle.

Skudder, Hartmann a Charity stříleli, co jen byly jejich lasery schopny. Napravo, nalevo, před i za běžícím obrem vybuchovaly na podlaze pestrobarevné světelné kaskády, nicméně skoro to vypadalo, jako kdyby neznámý

nějakým magickým způsobem pokaždé vycítil, kam příští výstřel dopadne. Ještě pár kroků a dostane s k prvním zmijím, za kterými se bude moci ukrýt.

Skudder ho zasáhl, když už byl sotva dva kroky od stíhaček. Laserový paprsek se obrovi zavrtil do zad, projel tornou i černou kombinézou a explodoval v těle pod ní. Postava se zapotácela, neuvěřitelně dlouhou chvíli to vypadalo, že se přece jen udrží na nohou, ale pak se přece jen nohy podlomily. Skudderův výstřel nejenže útočnicka zabil, ale také zničil podstatnou část jeho obleku.

Náhle obrovská postava počala stoupat a současně se otáčet. Z trhliny v kombinéze unikl vzduch, který ve vakuu okamžitě zamrzal a vytvářel kolem neznámého třpytivý, rychle se rozplývající oblak, protkaný myriádami drobounkých, temně rudých teček: byla to krev, rovněž stíkáající z rány a rovněž okamžitě mraznoucí.

Charity opatrně vystoupila ze svého úkrytu a rozhlédla se, avšak neviděla nikde ani známku dalšího útoku. Neznámý byl sám. Také Hartmann se znovu zvedl na nohy a o patnáct metrů dál se z úkrytu za jedním letounem vynořil i Skudder.

"To bylo o vlas," řekl Hartmann. "Ale teď rychle pryč. Jsem si jistý, že se tady každou chvíli objeví ještě další."

Charity se hned otočila a rozběhla se k jedné ze zmijí, Hartmann se rozběhl k druhé. Avšak Skudder dlouhými kroky zamířil k obrovi.

"Sakra, Skuddere, co to děláš?" zeptala se Charity. Samozřejmě ale odpověď znala předem.

"Moment," odpověděl Skudder. "Chci vědět, s kým máme tu čest."

Charity tím sice nebyla právě nadšená, ale každopádně byla přinejmenším právě tak zvědavá jako Skudder. Kromě toho mohla každá, i sebemenší informace pro ně mít obrovský význam. Doběhla až k první zmiji a podle sériového čísla si ověřila, že by měla být bojeschopná. Nevylezla však do kokpitu, ale pohlédla směrem ke Skudderovi.

Indián už mezitím doběhl až k mrtvému. Jeho tělo se už neotáčelo, nicméně dál stoupalo, takže se Skudder musel vytáhnout na špičky, aby na ně dosáhl.

Avšak ve stejném okamžiku, kdy se dotkl ruky domněle mrtvého, jeho prsty sevřely Skudderovo zápěstí. A používaje Skuddera jako kotvy, jediným prudkým trhnutím se černý obr stáhl zpět na podlahu a současně udeřil druhou rukou, aby Skudderovi vyrazil zbraň z ruky.

To vše se odehrálo v několika zlomcích vteřiny. Neznámý se pohyboval rychlostí, jakou Charity dosud viděla jen u jediného živého tvora.

Charity vykřikla a zvedla zbraň, avšak střilet se neodvážila, protože hrozilo, že zasáhne Skuddera. Tato nevhoda ovšem trvala jen jedinou vteřinu, jelikož jakmile se obr dotkl země, chytil Skuddera oběma rukama, zvedl ho do výšky a jako hadrového panáka ho odhodil směrem do haly. Současně se otočil a pokusil se zvednout zbraň, kterou Skudderovi vyrazil z ruky.

Charity i Hartmann vystřelili současně. Hartmannův laserový paprsek minul cíl, ale Charity obra zasáhla do nohy. Znovu z rány unikl vzduch a zmrzlá krev.

Neznámý se zapotácel. Charity mohla vidět, jak se materiál jeho kombinézy prakticky okamžitě zatáhl, aby uzavřel poškození, a samotný útočník tentokrát Charity nedopřál tu radost, aby upadl na zem, nýbrž neobratně, nicméně velmi rychle kulhal směrem ke Skudderově zbrani, která se líně vznášela pár metrů od něho.

Charity vystřelila znovu, pak Hartmann. Oba výstřely zasáhly cíl.

Tentokrát se neznámý zapotácel víc, ale stále ještě nepadl. Tu Charity uchopila pistoli oběma rukama, vteřinu mířila a další laserový blesk vyslala přesně do zaskleného hledí obrovsky přilby.

Zrcadlicí materiál odrazil většinu energie, avšak Charity měla zbraň nastavenou na maximální výkon. Na půl vteřiny se hledí jasně rozzářilo, pak explodovalo v jediný mrak žhnoucích skleněných střepinek, zmrzlého vzduchu a rudých kapek. Útočník byl odhozen dozadu, znovu ztratil půdu pod nohama a pomalu zůstal bezvládně viset ve stavu beztlíže. Tentokrát se už jeho poškozený oblek nezacelil. Charity si byla jista, že je mrtev.

Ale ani na zlomek vteřiny nezatoužila po tom, aby se šla přesvědčit.

"Skuddere! Poranil tě?"

Uplynula trýznivě nekonečná vteřina, než uslyšela Skudderův hlas ve sluchátkách. "Ne. Jsem oukej. Nedělejte si o mě starosti."

"Najdi si nějakou stíhačku," řekl Hartmann. "A pak rychle odsud!"

Charity schovala zbraň, skočila do kokpitu zmije a použila současně všech deset prstů, aby současně mohla stisknout právě tolik přepínačů. Na rozdíl od obou předchozích letounů se zmije okamžitě probírala k životu. Řídicí pult se rozsvítil a pět metrů za Charitinými zády se rozeřvaly motory.

Charitiny prsty pohnuly dalšími přepínači. Kokpit se s bzučením zavřel a do kabiny počal s chladným syčením proudit kyslík. Charity vypnula kyslíkový přístroj svého skafandru, přilbu ale nechala zavřenou, což je na palubě kosmické stíhačky běžné. V případě explozivní ztráty tlaku by jí možná vteřina potřebná k zapnutí přilby chyběla.

Na kontrolním pultu před ní se rozsvítila obrazovka o velikosti talíře a na ní se objevil Hartmannův obličej. "Máme tu návštěvu," řekl stručně.

Charity zvedla oči. Mrtvý obr se stále ještě vznášel tři metry nad zemí a otáčel se v poklidném, tichém tanci. Ve dveřích za ním se objevily tři další, stejně oblečené postavy. Od svého mrtvého kamaráda se neodlišovaly ani co do velikosti, ani co do rychlosti reakcí a nekompromisnosti.

Dva hned zvedli pistole a zahájili palbu, zatímco třetí zvedl jakousi obrovskou, neforemnou zbraň a namířil ji proti zmijím.

Charity zamrkala, když se dva přesně mířené laserové paprsky odrazily od průsvitného krytu kokpitu bezprostředně před jejím obličejem. Stejně jako celý stroj bylo i sklo kabiny tvrzené vůči záření. Laserový výstřel této

ráže nemohl stroj nijak vážněji poškodit.

Avšak u neznámé zbraně, kterou na ně mířil třetí útočník, si Charity tak jistá nebyla.

A nemínila čekat, až jí protivník ukáže, co umí.

Motory zmije potřebovaly ještě asi třicet vteřin, aby se zahřály, avšak zbraňové systémy stíhačky byly už plně v pohotovosti. Charitina ruka udeřila na spoušť. Pod levým křídlem stíhačky vystřelila jedna raketa a s planoucím ocasem vyletěla proti třem černým postavám. Cizinci se ani nepokusili uhnout. Raketa proletěla vstupními dveřmi, zaryla se do stěny šachty a explodovala.

Asi půl vteřiny zůstala Charity docela oslepená. Hangár zalilo prudké, nesnesitelně jasné světlo, pak se celá zadní stěna rozletěla na kusy. Jediný mrak vzdušného ohně se prohnal obrovskou halou. Letoun se otřásl tak silně, že Charity bolestivě zadrkotaly zuby. Celé krupobití různě velkých trosek dopadlo na zmiji. Na řídicím pultě zablikala červená kontrolka a opět zhaslo.

Když celý ten chaos ustal, byla zadní stěna hangáru pryč, stejně jako mrtvoly všech čtyř útočníků. Tam, kde se před chvílí nacházela masivní ocelová stěna, byly jen kusy do ruda rozžhaveného, pokrouceného železného šrotu.

"No skvěle," ozval se jízlivě ve vysílačce Hartmann. "Je od tebe velice milé, že jsi nepoužila rovnou nukleární hlavici. Navrhují, abychom vyletěli otevřenými vraty - ledaže bys trvala na tom, že si prostříliš vlastní východ."

"Co to v tomk čertu bylo?" vydechla Charity. V duchu musela přiznat, že skutečně odpálila první věc, která ji přišla pod ruku. Možná že skutečně měli štěstí, že nepoužila větší ráži...

Hartmann se zasmál. "Říkal jsem ti přece, že tyhle stíhačky jsou vybaveny prvotřídní smetánkou zbraňové techniky, ne? Tys mi ale nikdy nevěřila, že?"

"Jestli jste už skončili s těmi odborníckými kecy," vmísil se do hovoru Skudder, "tak bychom snad mohli odsud konečně vypadnout. Tam venku se totiž něco začíná dít."

"Oukej," řekl Hartmann. "Takže honem. Měli bychom se rozdělit a pokusit se každý na vlastní pěst dostat ke Skytownu."

Červené kontrolky motorů před Charity byly vystřídány zelenými. Uchopila řídicí páku, pomalu zvedla letoun do výšky a současně zmiji obrátila o sto osmdesát stupňů, až zamířila přídi rovnou proti otevřeným vratům hangáru. Vedle ní se také Hartmann a Skudder se svými letouny zvedli na ohnivém sloupu do výšky. Vzápětí Charity uviděla, co myslel Skudder svou poznámkou. Venku ve vesmíru se skutečně něco dělo.

Před hangárem se objevila jedna z rejnokovitých lodí.

Pilot byl nerozhodný. Zřejmě si všiml, že uvnitř EXCALIBURU se děje něco proti plánu, ale zjevně nevěděl přesně, co to je.

Charity mu nedopřála příležitost, aby se lépe rozkoukal. Na základě nedávné špatné zkušenosti nevystřelila tentokrát raketu, nýbrž vypálila současně všemi čtyřmi lasery.

Rejnokovitá loď vzplála oslnivým plamenem. Charity viděla, jak se světelné paprsky o síle ruky s jiskřením zakusují do kovu. Vyšlehly plameny, následovala oslňující exploze, roztavený kov proudem stékal po bocích lodi. Nepřátelský letoun se otřásl, převrátil se přes levé křídlo, ale ještě jednou se mu podařilo vyrovnat polohu. Vzápětí vypálil ze svých laserů i Skudder a rejnokovitá loď se proměnila v jedinou ohnivou kouli, která vyplnila celý východ z hangáru i polovinu haly.

Charitina zmije se zachvěla, jako by dostala ránu pěstí. Viděla, jak tři nebo čtyři další stíhačky byly poraženy ohnivým válcem a odfouknuty jako suché listí. Několik vteřin zoufale zápasila s řízením, aby ji tlaková vlna taky neodmrštila proti zdi. Pak znovu dostala zmiji pod kontrolu.

"Hopla," řekl Skudder. "Ty věci vůbec nic nevydrží."

"Jestli se vy dva mermomocí chcete zabít sami, pak s tím, prosím vás, počkejte, až budu aspoň pár tisíc kilometrů daleko," podotkl Hartmann. "A nepodceňujte ty rejnokovité lodě. Tohoto chlapíka jsme překvapili, ale to normálně funguje jen jednou. A teď ven!"

Charity zatlačila rychlostní páku jemně dopředu. Přesto zmije udělala skok, který Charity brutálně vmáčkl do sedadla, a přímo se katapultovala ven z hangáru. Obrovská hala zůstala kdesi daleko vzadu a Charity se najednou - příliš rychle - ocitla ve volném vesmíru.

Ale rozhodně ne sama.

Alarm se rozječel prakticky ve stejnou chvíli, kdy zmije vyletěly z EXCALIBURU. Půl tuctu rudých kontrollek se před Charity na řídicím pultu rozblikalo a počítačový hlas na ni kvákl cosi, čemu nerozuměla. Varování nebylo ani třeba. Obě rejnokovité lodě, které se k ní s planoucími motory hnaly, už viděla.

"Pozor, teď!" vykřikl Hartmann. "Útočíme na tu nalevo! Všichni společně!"

Charity si v duchu řekla, kdo vlastně Hartmanna jmenoval velitelem jejich malé letky, přesto ale okamžitě poslechla. Zrychlila ještě víc, netrpělivě čekala, až se rejnok objeví v nitkovém kříži zaměřovacího počítače, a pak vypálila.

Výstřely přesně zasáhly cíl. Čtyři oslnivě zářící laserové provazce se spojily v kokpitu nepřátelské lodi - a současně se rozprskly jako neškodný proud vody, když narazí na ocelovou desku.

Vzápětí se alarm rozječel ještě hlasitěji.

Charity zaklela, zrychlila ještě víc a strhla zmiji v ostrém úhlu. Cosi stíhačku lehce škráblo. Přesto ji to brutálně vyhodilo z kurzu. Chvilu se divoce otáčela současně snad kolem tří či ještě více os. Stačila se zastavit ještě tak právě včas, než Charity vyletěl žaludek krkem ven.

Když byla zase schopná jasně myslet, viděla, jak se Hartmann a Skudder společně vrhají proti rejnokovité lodi a pokrývají ji laserovými salvami. Nepřátelský letoun sice kolísal, ale dokonce ani osm laserových děl dohromady

nedokázalo proniknout jejím ochranným štítem. Současné to ale zřejmě pilotovi znemožňovalo opětovat palbu nebo výrazněji manévrovat.

Energetické pole obklopovalo rejnoka jako druhá, světélkující kůže. Proudý čisté energie klouzaly po bocích kosmické lodi, aniž se jí však jen dotkly.

Ale letoun kolísal stále víc a Charity se zdálo, jako by už ve struktuře štítu zaznamenala první náznaky arytmie. Věřila, že Skudder a Hartmann rejnoka vyřídí.

Kde ale zůstala druhá nepřátelská loď?

Jako v odpověď se vzápětí Charitina zmije otrásla děsivým nárazem. Současně zavylo snad deset poplašených sirén. Zařinčelo sklo a Charity uviděla, jak se zdánlivě nerozbitné sklo nad její hlavou pokrylo mléčnou pavučinou prasklin, zatímco zmije byla odmrštěna, znovu se divoce zapotácela a šla do vývrtky. Pohřešovaný rejnok dvakrát Charity obkroužil, než se jí znovu alespoň zpoloviny podařilo získat nad lodí vládu.

Naslepo přidala rychlost. Zmije vystřelila kupředu takovou rychlostí, až Charity přetížení vyrazilo dech, takže okamžik neviděla nic než barevné hvězdičky a ohnivá kola. Ještě trochu a ztratí vědomí.

Laserový paprsek zasáhl zmiji a vypálil jí do trupu černou spálenou stopu. Přídové antény roztavil na nepotřebný šrot. Charity ale věděla, že tu je ještě jedno, mnohem větší nebezpečí. Místo aby zpomalila, nechala zmiji poskakovat zdánlivě bezcílně sem a tam. Laserový paprsek ztratil svůj cíl a zhasl.

Charity provedla salto, v ostrém úhlu zmiji obrátila a vypálila proti rejnokovi dvě rakety. První střela minula cíl, druhá explodovala přímo nad podivným hrbolkem na trupu a urvala jej. Z díry vyletěly rozžhavené trosky a oblak hořícího dýmu, nicméně zdálo se, že poškození nijak vážně nenarušilo ovladatelnost letounu. Pilot okamžitě taky vypálil. Dva laserové paprsky, tlusté jak ruka, zasáhly zmiji a pláty na trupu bolestně zanařikaly.

Cosí explodovalo. Štiplavý kouř se valil do kabiny. Charity zůstala chvíli oslepená, než se zapnuly ventilátory a kouř odsály.

Když zase bylo vidět, vznášel se rejnok sotva sto metrů před ní. Z díry na vrchní straně stále ještě unikal hořící plyn, avšak poškození nebylo nebezpečné. Zřejmě však pilot považoval Charitinu zmiji za zneškodněnou, každopádně ji už neměl za dost nebezpečnou, aby mu mohla uškodit. Charity to připadalo, jako by si blahovlnně vybíral místo, kde poraněné zmiji zasadí smrtící ránu.

Zamířila prsty k taktickému počítači, ale pak je zase stáhla zpět. Pilot rejnokovité lodi by zaznamenal aktivitu jejího zaměřovacího radaru a okamžitě by vypálil.

Charity počkala, až se rejnok ocitne přímo před tupým čumákem zmije a pak vypálila ze své hlavní zbraně.

Dělo vydalo dutou, dunivou ránu. Zvuk projel od zádi až k přídí a následoval prudký otřes celé zmije. V první chvíli čekala Charity marně na nějaký účinek.

Potom se rejnok rozletěl.

Ne že by explodoval nebo se zhroutil do sebe; ne, on se rozprskl jako model z vlasově tenkého skla, když se do něj praští kladivem. Kinetická energie, kterou atomový granát, velký jako pěst, napumpoval do nepřátelské lodi, byla tak obrovská, že loď roztrhala rychleji, než v ní mohly vybuchnout vlastní zásoby munice a paliva.

Charity sice teoreticky znala účinnost zákluzového děla, ovšem v tomto případě praxe překonala jakoukoli její představu.

Teoreticky představovalo vyvinutí zákluzového děla ve vývoji zbraňové techniky velký krok zpět, neboť namísto soustředěného vysokoenergetického záření nebo samonaváděcích raket tento kanón prostě jen vystřeloval masivní atomové granáty v podstatě skoro stejně jako litinové kanóny, jimiž byly v minulé epoše na Zemi vyzbrojeny námořní lodě.

Prakticky však byl účinek děla ničivější než všechno, co Charity až dosud viděla, neboť kanón nevystřeloval své projektily pomocí trhaviny, nýbrž je urychloval prostřednictvím velice rychle se měnících, navzájem se prolínajících magnetických polí. Třicet liber těžký uranový náboj o velikosti mužské pěsti byl vymrštěn od zádi, a ještě než dosáhl ústí hlavně na přídí, dosáhl rychlosti více než čtyřicet tisíc kilometrů za sekundu. Cokoli této střele zkřížilo dráhu, bylo okamžitě zničeno silou tak prudkou, že bylo naprosto jedno, z čeho cíl byl a jak se pokoušel chránit.

A přece se Charity dosud domnívala, že střela do nepřátelské lodi prostě jen prorazí díru, načež se loď roztrhne, exploduje, nebo bezmocně padne do vývrtky. Avšak účinek, který právě pozorovala, byl nesrovnatelně spektakulárnější. Uranová střela musela většinu své kinetické energie okamžitě přenést na cíl.

Dvě nebo tři vteřiny zírala Charity nechápavě na rozmetané trosky.

Ty narážely do trupu a kabiny zmije jako krupobití. Tento zvuk Charity připomněl, že ještě není po všem.

Vytrhla se ze zamyšlení, přidala rychlost, provedla ostrý obrat kolem zbytků rejnoka a pátrala po Skudderovi a Hartmannovi. S překvapením si uvědomila, jak daleko se během krátké bitvy vzdálila od druhého bojiště. Neviděla ani obě zmije, ani jejich protivníka, registrovala jen vzdálené prudké blyškání: optické odrazy laserových paprsků, kterými Skudder a Hartmann stále ještě zasypávali nepřátelský letoun.

Charity srovnala kurz své zmije, znovu přidala rychlost a současně se pokusila navázat s Hartmannem nebo Skudderem spojení.

Žádný z nich se ale neozval. Pravděpodobně měli oba plné ruce práce, aby udrželi protivníka na uzdě. Avšak vysílačka zůstala úplně bez života. Charity neslyšela dokonce ani praskání statické elektřiny. Bylo jasné, že to musí něco znamenat, ale neměla čas o tom přemýšlet.

Bojiště bylo už zase na dohled. Obě zmije stále ještě pálily z bezprostřední blízkosti do rejnoka, který se mezitím už rozzářil zlověstně pronikavým světlem a z něhož do všech stran šlehaly ohnivé erupce. Přetížené štíty se pokoušely odrážet záplavu energie, avšak Skudder a Hartmann prali žár a vysokoenergetické, zničující světlo do štítu mnohem rychleji, než dokázal absorbovat nebo odrážet.

Charity se automaticky dotkla spouště záklužového děla, ale pak zase ruku odtáhla zpět, aniž pohyb dokončila. Všichni tři protivníci byli příliš blízko u sebe, a tak hrozilo nebezpečí, že by mohla zasáhnout Skuddera nebo Hartmanna. Kromě toho by to bylo jen plýtvání municí. Rejnokovy štíty se musí zhroutit každou chvíli, tím spíš, když i ona připojí své lasery ke zbraním obou stíhaček.

Charity opsala se zmiří širokou smyčkou, aby se dostala do příznivější palebné pozice, prudce snížila rychlost a namířila na rejnokovitou loď. Ve stejnou chvíli však objevila hrbatou, protáhlou siluetu, která se vynořila nad hřbetem EXCALIBURU a zamířil k bojujícím stíhačkám. Bylo to jeden z transportérů, které viděli už předtím.

Charity prudce posunula rychlostní páku dopředu, namířila laser na nového nepřítele a čekala, až se jí cíl objeví na počítači. Tak blízko od EXCALIBURU a obou stíhaček se neodvažovala střílet od boku. Jediná rána vedle mohla mít ničivé následky.

Jen zlomek vteřiny předtím, než se na Charitině pultu rozsvítila kontrolka zaměření, invazní loď se otřásla a prakticky současně Skudderova stíhačka odletěla, jakoby zasažena neviditelnou pěstí. Jedno křídlo se okamžitě zlomilo. Sklo kabiny se rozbilo a v okamžiku zhasly i plameny u trysek motorů.

Charity vykřikla a dlaní udeřila do tlačítka spouště. Nepřátelský transportér se rozpálil pod úderem laserových paprsků. Jen o zlomek vteřiny později udeřila do jeho štítů raketová salva, následovaná řadou oslnivých explozí, jež štít rozerval na kusy. Další salva z laserů zasáhla zčernalý trup transportéru a jeho kov proměnila v rozstříkující se, prskající magma. Nepřátelská loď se vzepjala, převrátila se stranou a rozlomila vedví, jakmile Charity vypálila další laserovou salvu do víceméně nechráněného trupu.

Rychlým pohybem znovu svou zmiří obrátila a řítila se k Hartmannovi a rejnokovité lodi. Současně se skoro zoufale pokoušela objevit Skuddera. Jeho zmiří se jako pouhý vrak neřízena potácela prostorem. Charity se v duchu modlila, aby byl ještě naživu. Neměla však čas jít mu na pomoc. Útok transportéru ji naplno zaměstnal. A zbývaly ještě další dva, které zřejmě ani zdaleka nejsou tak neškodné, jak se původně zdálo.

Bylo třeba boj ukončit. Teď hned.

Charity odhodila všechny ohledy, zamířila proti rejnokovi a vypálila. Zmiří se výstřelem z děla celá otřásla a jen o zlomek vteřiny později celá přední část nepřátelské lodi zmizela. Ta druhá se jako ve zpomaleném záběru rozevřela a rozletěla na půl tuctu větších a miliony droboučkových úlomků. Hartmanovy lasery ještě chvíli pálily a pak zhasly.

Charity neztrácela se zničeným rejnokem ani okamžik a přenechala Hartmannovi, aby se postaral o další možné protivníky a kryl jí záda. Prudkým obratem přinutila zmiří k obratu a současně zrychlila směrem ke Skudderově stíhačce.

Proti ní se vyřítit obrovský bok EXCALIBURU, přibližoval se stále blíž a blíž, a teprve na poslední chvíli, ve vzdálenosti sotva sta metrů uhnul stranou, když Charity provedla ostrý obrat. Skudderova loď se před ní bezvládně otáčela v prostoru. Dokonce i přes velkou vzdálenost Charity poznala, že je to jen vrak.

Charity zabrzdila zmiří stejně brutálně, jako předtím zrychlila, takže ji setrvačnost vrhla pro změnu proti přístrojové desce. Přesto však proletěla ještě příliš rychle kolem Skudderovy lodi. S nadáváním zápasila s řízením, dál se pokoušela zastavit stíhačku a současně ji otočit, až se na okamžik dostala do vývrtky.

Vtom se před ní rozsvítila obrazovka. Ustaraně z ní na Charity hleděl Hartmannův obličej.

"Jsi v pořádku?" zeptal se.

"Já ano," odpověděla Charity. Znovu se jí podařilo ovládnout zmiří, snížila rychlost na nulu a pátrala po Skudderově lodi. Objevila ji asi čtyři nebo pět set metrů od sebe.

"Postarej se o něj," řekl Hartmann stroze. "Kryju vás."

Hartmannova loď se zase poněkud vzdálila a Charity se znovu pokusila přiblížit se k otáčejícímu se vraku. Tentokrát si počínala mnohem opatrněji. Byla vynikající pilotka a zmiří se ukázala být maximálně přesně manévrující stíhačkou, reagující na sebemenší pohyb řízení. Přesto si nakonec musela vzít na pomoc počítač, aby svůj kurz dokázala přizpůsobit chaotickému převrácení vraku.

Srdce jí bušilo čím dál tím silněji. Trásla se po celém těle, dlaně a čelo měla vlhké potem. Skudderova zmiří se vznášela přesně nad ní. Charity se k lodi přiblížila zespodu, takže do pilotní kabiny neviděla, ale jen míra poničení, které viděla na první pohled, byla děsivá. Hlaveně děla, táhnoucí se podél celého trupu, byla ohnutá a z jedné třetiny vytržená ze zakotvení. Jedno křídlo chybělo úplně; druhé bylo stejně jako zbytek trupu celé rozpraskané, proděravělé i jinak poškozené.

Zpřetrhané kabely, roztrhané trubky a k nepoznání deformované díly motoru trčely z četných, různě velkých děr, v trupu letounu.

Skudderova zmiří vypadala, jako by byla po celé hodiny zpracovávána těžkými buchary. Něco takového nemůže nikdo přežít.

Ale ne, Skudder nesmí být mrtev! Ať už se stalo cokoli, Skudder nesmí být mrtev! Znají se už příliš dlouho. Prožili toho spolu příliš mnoho, než aby teď kvůli jedinému nesmyslnému úderu mohl takto přijít o život!

Skudder byl pro Charity mnohem víc než jen její nejlepší přítel a životní partner. Bez něho by možná nikdy boj proti Moronům nedokázala přežít, a snad by se dokonce do něj ani nepustila. Jeho podíl na osvobození Země byl přinejmenším stejně velký jako její, i kdyby jen proto, že jí ve chvílích zoufalství a beznaděje vždycky dodal nových sil. Osud prostě nemůže být tak nespravedlivý, aby ho teď jen tak mimochodem zahubil.

A co když přece?

Charity řídila stíhačku krátkými, opatrnými výbuchy z přidavných trysek, aby se dostala na druhou stranu vraku. V duchu si kladla otázku, co bude dělat, jestli bude Skudder opravdu mrtev. Jestlipak bude mít dost sil dál žít? Nevěděla.

Ale nepotřebovala si na tuto otázku odpovédět. Skudder nebyl mrtev.

Vrchní část zmiří nabízela ještě horší podívanou než spodek. Kov byl rozbitý a pokřivený a tam, kde kdysi

býval kokpit, zela jen černá díra s nepravidelně rozervanými okraji. Charity mělo zůstat věčně záhadou, jak se Skudder z vraku dostal. Nicméně dostal se. A zjevně měl perfektní náladu. Seděl na zbývajícím křídle stíhačky, široce se na Charity usmíval a kynul jí pravicí, přičemž držel palec v důvěrně známém gestu směrem vzhůru.

7

Zatímco se Hartmannova zmije nad nimi vznášela jako šedostříbrný obrovský pták s nehybně roztaženými křídly, pokoušela se Charity s nekonečnou trpělivostí přizpůsobit rychlost a kurz své lodi nevypočitatelné se motajícímu vraku; což byl záměr, který se i za pomoci nejvyvinutějšího navigačního počítače zdál být takřka neproveditelný. Skudder se už dvakrát pokusil postavit se a zachytit se Charitiny stíhačky, ale ani jednou se mu to nepodařilo, protože Charity zmiji pokaždé v poslední chvíli strhla vzhůru a vzdálenost mezi nimi se opět zvětšila.

Nemohla si dovolit sebemenší riziko. Obě lodi se zdánlivě nehnutě vznášely v prostoru, ale ve skutečnosti se stále ještě pohybovaly rychlostí několika set kilometrů za hodinu. Nejneopatrnější nepozornost mohla mít za následek, že si Skudder roztrhne skafandr nebo bude jako dělová koule vymrštěn do vesmíru.

"Charity, opatrně!" napomenul ji netrpělivě Hartmannův hlas ze sluchátek.

Charity přikývla, ale neodpověděla, plně se soustředila jen na to, aby dál stabilizovala pozici a relativní rychlost své zmije. Neodvažovala se ani podívat na hodinky, beztak věděla, že jí zbývá jen pár minut. Vzhledem k rychlosti, s jakou se vzdalovali od EXCALEBURU, nemohlo už dlouho trvat, než je obrovská kosmická loď přestane krýt. A jsou tu minimálně ještě dvě cizí lodě, ne-li dokonce víc.

Nemohla riskovat, aby byla napadena a nakonec přece jen ještě Skuddera ztratila. I s použitím vysoce citlivých zaměřovacích přístrojů na palubě zmije by bylo téměř neřešitelným úkolem najít jednotlivého člověka v nekonečnu vesmíru. Nebyli sice nijak zvlášť daleko od Země, ale i ta nepatrná vzdálenost mezi zemskou atmosférou a EXCALIBUREM byla nepředstavitelně velká.

Pokud měla existovat nějaká reálná šance na Skudderovu záchranu, muselo se to stát rychle.

Z vysílačky se znovu ozval Hartmann, ale jeho hlas zanikl ve stále hlasitějším rušícím šumu. Jeho obličej na obrazovce byl už pouze dvojrozměrný a stále častěji po něm přebíhaly barevné, zrnité pruhy. Přístroj už zase začínal zlobit. Ale Charity přesto věděla, co jí chce říct. Pořád víc a víc se vzdalují od EXCALIBURU. Má poslední šanci.

Ještě jednou se jí podařilo o trošičku víc stabilizovat zmiji, pak až s neskutečnou opatrností nechala stíhačku klesat a kývla na Skuddera. Napřimil se, zvedl paže a čekal, až se mu konec křídla dostane na dosah. Charity instinktivně zatajila dech, zatímco Skudder sáhl po jejím letounu a pevně se ho zachytil.

Krkolomný manévry se podařil. Skudder se jedním mocným pohybem vytáhl nahoru na nosnou plochu křídla, spustil se - naprosto zbytečně - na všechny čtyři a lezl směrem ke kokpitu. Charity nadzvedla kryt kabiny a hleděla mu vstříc. Skudderovy rty se pohybovaly. Asi něco říkal, avšak Charity neslyšela ani ň. Vysílačka už definitivně vypustila duši.

Ale měli ještě další problém. Zmije byla jen jednosedadlová stíhačka. V Charitině kabině nebylo pro druhého pasažéra místo. Počkala, až k ní Skudder dojde a chytí se okraje kokpitu, pak znovu obrátila pozornost k řízení a opatrně zaimovala zpět k EXCALIBURU.

Charity nebyla ani trochu překvapena, když po chvíli vysílačka znovu ožila.

"Už bylo načase," huboval Skudder, ale současně se na Charity šklebil ze své přilby od ucha k uchu. "Už jsem si myslel, že to nikdy nezvládneš."

"Aspoň že nemám stroj na mraky," odpověděla Charity. Pak ale bez přechodu zvažovala. "Jsi v pořádku?"

"Zraněný nejsem, pokud máš na mysli tohle," řekl. "Ale cítím se, jako by si na mně stádo slonů cvičilo stepování. Co to, k čertu, bylo za zbraň?"

"To zjistíme rychleji, než nám bude milé, pokud odtud rychle nezmizíme," ujal se slova Hartmann. Jeho zmije následovala Charitinu. Spojení teď fungovalo bezvadně. "Naši přátelé si určitě zavolali posily. Skudder je v pořádku?"

"Naprosto," odpověděl Skudder. "Ale potřebuji nový stroj. Musíme ještě jednou zpátky."

"Snad si nemyslíš, že nám na to skočí ještě jednou?" řekl Hartmann.

"Máš nějaký lepší nápad?"

"Ne," přiznal Hartmann. "Navrhuji, abyste vy dva zůstali tady a nějak se pokusili dovolat na Zemi. Na nějaké frekvenci musí přece ta zatracená vysílačka ještě fungovat. Nemohli zablokovat úplně všechny."

"A co ty?" zeptala se Charity, jata neblahou předtuchou.

"Já se postarám o Skytown."

"Sám?" Charity se nevesele zasmála. "Sám proti těm třem rejnokům? Rozstřílejí tě na kusy, než jim stačíš říct ahoj."

"Dám si pozor," namítl Hartmann. "Sakra, Charity, já musím zpátky! Net a děti jsou zřejmě ještě tam."

V tom má pravděpodobně pravdu, pomyslela si Charity zachmuřeně. Pokud útočníci na Skytownu postupovali stejně jako na EXCALIBURU a ochromili veškerou moronskou techniku, pak kromě jiného nefungoval ani letoun, kterým tam Charity přiletěla.

Net a ostatní tam zůstali uvězněni.

Přesto řekla Charity přesvědčeně: "To vůbec nepřichází v úvahu. Nikomu nepomůžeš, když se necháš zabít."

"Když zůstanu tady a budu se bít s těmi obludami, mohu jim pomoci ještě míň," odpověděl Hartmann.

"Ale snad přece jen," odpověděla Charity. "Chtěla bych něco vyzkoušet... Poodleť pár mil od nás a pokus se s námi navázat spojení."

Hartmann otevřel ústa, aby Charity odporoval, ale pak se omezil jen na pokrčení rameny a udělal, co po něm chtěla. Jeho zmije se obrátila a rychle se vzdalovala. Už po pár okamžicích se jeho obličej na monitoru počal křivit a

nakonec zmizel docela. Hartmann udělal smyčku a znovu se vrátil. Obrazovka se znovu probudila k životu, jakmile se jeho stíhačka objevila po boku netrpělivě čekající Charity.

"To jsem chtěla vědět," řekla. "To co nám pořád ruší spojení, se nachází na druhé straně lodi. Tady nám EXCALIBUR rušičku odstiňuje. Proto se spolu můžeme bavit, pokud jsme dostatečně blízko."

"No a?" zeptal se Hartmann.

"Rušička se pravděpodobně nachází v jedné z obou zbývajících lodí," řekl Skudder. Kdybychom ji zničili..."

"...můžeme přivolat pomoc," dokončila Charity větu. "Každopádně by to bylo rychlejší, než když poletíme zpět k Zemi."

Nehledě na to, dodala v duchu, že naši nepřátelé budou sotva nečinně přihlížet, jak odsud mizíme, abychom se vrátili s celou kavalerií.

"Na co tedy ještě čekáme?" zeptal se Skudder. "Pusťme se do těch chlapů."

"S tebou jako černým pasažérem?" Charity zavrtěla hlavou. "Nejprve si musíme vyřešit jeden malý problémek, nemyslíš?"

"Řekl bych, že je tady nejmíň dvacet problémů," řekl Hartmann. "Podívejte se doleva..."

V první chvíli Charity vůbec nechápala, co má Hartmann na mysli, ale pak to uviděla: na trupu EXCALIBURU se objevila spousta malých, temných postav. Některé z nich s sebou vlekly cosi, co nedokázala Charity přesně rozeznat. Ale nebylo těžké uhodnout, o co jde.

"Zbláznili se?" zasupěl Skudder.

A jako v odpověď se na trupu EXCALIBURU mezi postavami, velkými jak mravenci oslnivě zablýsklo. Modrý Eliášův oheň přešel po přidi Hartmannovy zmiže a opět zhasl. Byli příliš daleko, než aby jim zbraně těch mužů mohly nějak vážněji uškodit, ale jako varování to bylo výmluvné. Nepozorovaně se jim na palubu lodi dostat nepodaří.

Další paprsek energie se oťel o Hartmannovu loď a bez jakéhokoli následku zhasl. Hartmann zaklel, na místě strhl letoun stranou a palbu laserem opětoval. Charity uviděla, jak mezi cizinci vzplanuly čtyři oslnivě bílé body a pohltily dvě nebo tři černě oblečené postavy. Ostatní se rychle roztáhli, aby nenabízeli hromadný cíl, ale rozhodně se nezdálo, že by se chystali stáhnout úplně.

Hartmann na ně už podruhé nevystřelil. Předtím ztratil nervy, možná ze starosti o Net a o synky, ale podruhé se mu to už nestane. Bylo nesmyslné - a navíc nepříliš účinné - střílet z palubních zbraní na pěšáky.

"Ti se nezbáznili," zamumlala Charity zamyšlené. "Ze všech sil se pokoušejí nás udržet od EXCALIBURU. Ale proč?"

"Že by rušička?"

Charity pokrčila rameny. Čas jim utíkal. Snad myslí příliš komplikovaně. Třeba se vetřelci nepokoušejí o nic jiného než je zastavit.

Na zaměřovači obrazovce se objevil jeden blikající bod, vzápětí druhý, třetí, čtvrtý.

"Budeme mít návštěvu," řekl Hartmann. "To nejsou naši. Na to jsou příliš rychlí."

Charity beze slova přikývla. Jestli má počítač pravdu, pak budou ty čtyři lodi nejpозději do tří minut tady. A ona si nemůže dovolit dát se s nimi do bitvy. Rozhodně ne se Skudderem jako přívěskem.

Charity se bleskurychle rozhodla.

"Drž se pevně!"

Zmiže se s trhnutím dala do pohybu. Skudder polekaně sešel okraj kokpitu a Charity vypálila z děla. A zatímco se ještě loď následkem výstřelu otřásala, v boku EXCALIBURU se objevila díra o velikosti rodinného domku a vyšlehly z ní plameny, následované miliardami rozžhavených úlomků. Charity poněkud stočila Zmiji, aby kryla Skuddera před deštěm smrtících střepin, současně ale udržovala dál směr k díře, kterou udělala do EXCALIBURU.

Nad ní Hartmann zahájil palbu. Doširoka roztažená linie jedovatě zeleného světla klouzala po celé délce mezihvězdné lodi, což v řadě černě oblečených bojovníků vyvolalo paniku. Charity počkala, až ustane bušení úlomků a střepin do trupu zmiže, pak otočila stíhačku kolem podélné osy a současně stiskla přepínač, uzavírající kokpit. Skudder se pustil okraje kokpitu a vzápětí zmizel jak kámen, padající do propasti. Riziko toho, co podnikali, bylo obrovské. Skudder měl na výběr skoro ze sta různých způsobů smrti, jakými mohl během příštích pěti vteřin zahynout. Ale pokud se během dvou nebo tří minut neocitne na palubě kosmické lodi, bude mrtev s naprostou jistotou; a Charity s ním.

Charity strhla Zmiji do komplikované spirály, ve spěchu se podívala na zaměřovací obrazovku a zjistila, že nepřátelské lodě budou na dostřel do dvou minut. Jeden ze světelných bodů kousíček zaostával, tři ostatní mířily přesně k nim. Maličká identifikační obrazovka zůstávala stále temná; počítač neměl dostatek dat, aby dokázal přilétající stroje identifikovat.

"Hartmanne!" vykřikla. "Ta rušička! Třeba budeme mít dost času ji zničit!"

Hartmann neodpověděl, avšak jeho stíhačka okamžitě vystartovala směrem k druhé straně EXCALIBURU. Charity se hnala se svou Zmijí stejným směrem; rychle, ale zřejmě přece ne dost rychle, aby se k druhému boku kosmické lodě dostala dřív, než dorazí útočníci.

Pod ní se mihl bok EXCALIBURU. Tu a tam se rozpálil kov, kde jej zasáhly Hartmannovy laserové střely - a náhle stíhačku zasáhlo cosi jako tupý úder.

Charity se zaťatými zuby bojovala se vzpírajícím se řízením, ale nebyla dostatečně rychlá, aby se dokázala obrátit proti střelci. Zřejmě Hartmannova střelba nezahnala z vnějšího pláště kosmické lodi všechny pěšáky.

Počítač hlásil, že nepřítel bude na dostřel do třiceti vteřin. Ocelová plošina pod ní zmizela a místo ní se objevila bezedná, hvězdnatá propast. Jedna z těch hvězd chrlila plameny a zelené paprsky na nemotorný, válcovitý objekt, z jejíž horní části vyrůstal celý les antén a přijímacích disků bizarního tvaru. Hartmann zjevně objevil rušičku.

Tato komunikační loď ovšem nebyla bohužel sama. Hartmannova palba jí dosud nezpůsobila žádné škody. Ochranné štíty komunikačního satelitu hořely jasným žářem, ale jak se zdálo, byly schopny bez problémů absorbovat energii z laserových kanónů. Zbývající transportér se přibližoval.

Charity se neodvažovala použít záklužového děla; nezbývalo jí už moc střeliva a navíc její stíhačka letěla příliš rychle, než aby mohla pečlivě zamířit. A další zásah by mohl znamenat konec už tak dost poškozeného EXCALIBURU. Proto vyslala proti transportéru plnou raketovou salvu a skoro současně vypálila i ze všech laserů.

Loď se rozzářila bílým a zeleným žářem, zapotácěla se, ale neudělala Charity tu radost, aby explodovala nebo se alespoň rozlámala na kusy. Charity proletěla kolem, obrátila zmiji a současně se podívala na obrazovku lokátoru. Tři ze čtyř nepřátelských lodí byly už na dostřel - přesněji řečeno byly by, pokud by se mezi nimi a Charity nenacházel EXCALIBUR.

Charitina zmije dokončila obrat. Transportér se teď nacházel přímo proti ní. Charity vypálila bez rozmyšlení čtyři rakety krátkého doletu. Tři ze střel neškodně explodovaly na ještě planoucím ochranném štítu, čtvrtá však šla přímo do černého.

Charity viděla, jak raketa jasně rudě vzplanula, jakmile se dostala do žhavých plynů u trysek motorů, avšak exploze následovala až o půl vteřiny později. V další půlvteřině se pak zadek transportéru doširoka rozevřel jako bizarní květ ze železa a ohně. A než loď explodovala úplně, Charity už dávno opět proletěla kolem a hnala se zpět na pomoc Hartmannovi.

Ten byl stále ještě plně zaměstnán zápasem s ochrannými štíty komunikační lodi. Charity si nebyla jista, jestli jeho palubní zbraně vůbec vystačí, aby přetížily štíty lodi, ale už neměla čas jít mu na pomoc.

Nad ocelovým horizontem EXCALIBURU se objevily tři rejnokovité lodě...

Charity vypálila ze všech palubních zbraní zmije současně.

Kombinovaná salva raket, laserových paprsků a uranového náboje ze záklužového děla udeřila do štítu prostřední rejnokovité lodě, až stíhačka na vteřinu vzplála jak malé slunce a byla vyhozena z kurzu. Loď sice neexplodovala, ale oťřela se o sousední letoun. Mezi jejich štíty vyšlehly oslnivě bílé záblesky.

Obě stíhačky se počaly motat. Jedné z nich chyběl kus zádi. Štíty zjevně nedokázaly zadržet střelu ze záklužového děla.

Třetí loď se však zuřivě hnala dál do útoku. Charitin pohotovostní systém se mohl ukřižet. Veškeré zbraňové systémy rejnoka byly bezpochyby zaměřeny na její zmiji, a přece pilot nepřátelské lodi nevystřelil, nýbrž ještě víc zrychlil a zamířil přímo proti Hartmannovi. Oslnivě bílé světlo vyšlehlo z křídel ocelového rejnoka a Hartmannova zmije se zapotácěla.

Charity nebyla nijak zvlášť překvapena, že rejnok nepoužil svou nejsilnější zbraň. Pilot se zřejmě obával, že by mohl zasáhnout komunikační satelit. Díky tomu měl Hartmann nepatrnou šanci, že nebude sestřelen okamžitě.

Charity však každopádně neměla čas jít mu na pomoc.

Jeden z obou rejnoků hořel a vzdaloval se do vesmíru, ale pilot druhé lodi mezitím opět nad svou lodí získal vládu. A její zaměřovací systém ji dodatečně demotivoval zprávou, že se na dostřel už objevila i čtvrtá loď.

Chvála bohu neměla Charity ani čas pocítit strach.

Posunula rychlostní páku na doraz dopředu. Stíhačka udělala skok, který Charity zamáčkl hluboko do křesla a vyrazil ji dech, zrychlila až k nepředstavitelné hodnotě a překonala vzdálenost k nepřátelské lodi v necelé vteřině.

Pilot rejnoka reagoval v posledním okamžiku. Naklonil loď na stranu a Charity s motory, chrlicemi oheň, proletěla necelé dva metry pod rejnokovým levým křídlem. Modré plameny a spousta drobných jisker vyšlehly z ocelového trupu, když se Charity oťřela o rejnokův štít. Některé z nich hned zase zhasly, jiné hořely dál.

Charity stále ještě letěla na plný výkon motorů, přinutila zmiji k ostrému zákrutu doleva a prudce změnila kurz, když její pohotovostní systém ohlásil zásah. Jedna z jejích raketových lafet odletěla rozžhavená do běla s několika přetřhanými kabely. Z jedné proražené nádrže vystříklo palivo, vytvořilo jemnou mlhu, ale jako zázrakem se nevznítlo. Na pultu před Charity se rozblískaly další rudé kontrolky a zběsilý let zmije přešel v trhavé kolísání, které Charity sotva dokázala udržet pod kontrolou.

Přesto se jí však nějak podařilo ještě jednou namířit proti rejnokovi. Vypálila z děla, avšak namísto očekávaného, těžkého zuchnutí se ozvalo jen suché cvaknutí. Zbraň byla poškozena. Teď byla Charity v podstatě bezbranná.

Rejnok vypálil. Charitin kokpit rázem zneprůhledněl, jeho sklo se začalo tavit a vydouvat, celý ovládací pult už zářil souvislou červení.

Charity udělala dvě věci najednou - obojí bez přemýšlení: udeřila do nouzového vypínače pro katapultování pilota a současně opět posunula rychlostní páku na doraz dopředu. Tavicí se kokpit odletěl ze zbytku lodi a rozpadl se kolem Charity na mnoho kusů - právě včas, aby mohla vidět, jak se její umírající zmije téměř dvacetitisícovou rychlostí zavrtila do spodní části rejnokovité lodě.

Obě stíhačky explodovaly.

Charity oslněně zavřela oči, když jen pár set metrů od ní nečekaně vzplanulo druhé, neuvěřitelně jasné slunce. Zakryla si rukama obličej a čekala, až ji žár nebo některá z velkých trosek zabije. Nestalo se však ani to, ani ono, jen nárazová vlna ji uchopila a jako list v podzimním víchru ji odhodila pryč.

Země, EXCALIBUR a veškerý zbytek vesmíru se kolem ní roztočily v šíleném tanci, přesto však Charity viděla, že se za mezihvězdnou kosmickou lodí v nepravidelných intervalech stále ještě blýská. Alespoň že je Hartmann ještě naživu a zjevně i schopen obrany.

Jak dlouho bude totéž možno říct o Charity, to bylo ovšem přinejmenším sporné. Sáhla po ovladači své torny, ale přístroj jen nespokojeně zabzučel a umkl. Jeho baterie byla prázdná.

Charity se nepodařilo zastavit divoké přemety. Navíc se stále víc a víc vzdalovala od EXCALIBURU. Za pár hodin se loď zmenší natolik, že jí nakonec zmizí z očí docela. Ale to už stejně nebude žít. Zásoba kyslíku jí vystačí tak na hodinku, v nejlepším případě na dvě.

Zatraceně dlouhá doba na umírání.

Charity začala mávat pažemi, aby nějak zastavila ty neovladatelné kotrmelce, ale dosáhla spíš opačného účinku. Hvězdy dál kolem ní tančily jak opilé a chvíli se jí tak točila hlava, že musela zavřít oči.

Když pak znovu zvedla víčka, uviděla jakousi loď.

Byl to ten dosud chybějící nepřátelský transportér a mířil přímo k ní. Charity uviděla jakýsi neurčitý pohyb za zkosenými okny kokpitu, pak se pod přídi lodí pronikavě zablýsklo, ale namísto očekávaného smrtícího paprsku to byly jen brzdicí motory. Pilot chtěl zjevně proletět kolem ní.

Snad proto, aby mohl v klidu vychutnat její umírání.

Ale Charity mu nehodlala dopřát to potěšení. Přestala divoce šermovat rukama a bez pohnutí čekala, zatímco se loď srovnala s její rychlostí a letěla vedle ní; kupodivu se cizímu pilotovi mnohem rychleji podařilo totéž, o co se Charity předtím pokoušela se Skudderem.

Přesto trvalo dobře pět minut, než se loď srovnala s jejím kurzem natolik, že se vedle ní zdánlivě zastavila. Jedny z velkých bočních dveří se otevřely, ven vyskočila velká postava v černém ochranném obleku a letěla směrem k ní.

Vetřelci ji chtěli dostat živou.

Charity černého obra přivítala kopancem, avšak on tomu prakticky nevěnoval pozornost, chytil ji za nohu a otočil jí s tak prudkým trhnutím, že ji Charity div nevykloubil v kyčli. Charity záúpěla bolestí, opožděně sáhla po zbrani, ale vzápětí byla opět převrácena. Cizinec ji ze zadu chytil kolem ramen, čímž jí zablokoval paže, a stiskl ji tak silně, že se sotva mohla nadechnout. To už mířili zpět k otevřeným dveřím transportéru.

Charity přestala klást odpor a byla odměněna tím, že škrtící cizincův stisk polevil alespoň natolik, aby mohla dýchat. Rozhodně se ani nepokusila dopustit se znovu té chyby, že by ještě jednou sáhla po zbrani. Cítila nepředstavitelnou sílu neznámého. Pravděpodobně by jí zlámal každou jednotlivou kost v těle, aniž by mu to dalo moc práce.

Dostali se až k lodi, vklouzli do dveří a náhle se ocitli v dosahu umělé gravitace. Tu neznámý Charity pustil a ona padla k zemi jak pytel.

Dvě nebo tři vteřiny zůstala ležet bez pohnutí a bolestně lapala po vzduchu. Přesto si všimla, že tu není žádná přetlaková komora. Loď tvořila jediná velká místnost, kolem jejíchž stěn se táhly dvě řady kovových, na pohled nepohodlných lavic. Pilotní kabina nebyla oddělená. Charity zahlédla ovládací pult, před kterým se tyčila dvě křesla s vysokými opěradly. Jen jedno z nich bylo obsazené. Momentálně zřejmě tvořili posádku transportéru dva muži.

Jakási ruka ji chytila za rameno, hrubě ji zvedla ze země a současně otočila. Třebaže Charity věděla, že je to nesmyslné, znovu sáhla po pistoli. Neznámý udělal bleskurychlý pohyb, aby ji jí vyrazil z ruky.

A strnul ve chvíli kdy jeho pohled padl na Charitin obličej. Jako by ho pohled na ni doslova ochromil.

Charity ovšem podobné zábrany neměla. Tasila pistoli, po zkušenosti z minula namířila rovnou na cizincův obličej, skrytý za úzkým hledím, a stiskla spoušť. Laserový paprsek prorazil zrcadlové sklo a explodoval uvnitř přílby. A zatímco ještě jeho tělo padalo nazad, otočila se Charity a namířila na druhého cizince.

Pilot transportéru reagoval právě tak rychle, jak se obávala. Ještě zatímco se Charity otáčela, vyskočil ze svého sedadla a současně vytasil zbraň. Když Charity dokončila obrát, hleděla přímo do ústí těžkopádného, ale velice nebezpečné vyhlízejícího laseru.

Pilot ale nevystřelil. Všechno se odehrálo ve zlomku vteřiny, přesto bylo ale Charity jasné, že je příliš pomalá. Neznámý měl rozhodně příležitost vystřelit a zabít ji.

Ale neudělal to.

Ta neuvěřitelná situace se opakovala. Cizinec na ni jen zůstal zírat. Navzdory zrcadlovému hledí Charity doslova cítila pohled jeho očí.

Zastřílela ho dřív, než se zbavil zábran, ať už byly vyvolány čímkoli. Hledí jeho přílby vybuchlo jak sopka, jakmile bylo zasazeno paprskem z Charitiny pistole. Muž se bezvládně svalil nazad a ještě v pádu jeho zbraň vystřelila, ale paprsek neškodně Charity minul a jen roztavil kus obložení stropu.

Dvěma, třemi skoky se ocitla v přídi lodí, stáhla mrtvého pilota ze sedadla a sama zasedla na jeho místo. Pohledem zoufale bloudila po řídicí desce. Bylo to sice něco naprosto cizího, ale jednoznačně vytvořeného pro humanoida. Kdyby měla aspoň půl hodiny čas, snad by se s tím dokonce i naučila v hrubých rysech zacházet.

Bohužel půl hodiny neměla.

Rychle se podívala dopředu a zjistila, že blýskání za trupem EXCALIBURU stále ještě neustalo. Hartmann žije.

Ale jak dlouho ještě?

Charitin pohled utkvěl na páce, zdánlivě připomínající starodávný joystick. Sáhla po ní a s uspokojením zjistila, že se loď dala poslušně do pohybu - prudce se vzepjala a rozkymácela se. Na ovládacím pultu se rozblíkalo na deset oranžovočervených kontrol.

Charity trochu ubrala tempo a transportér se znovu uklidnil.

S úlevou si vydechla. Nemůže sice letět moc rychle, ale může letět. Ještě před dvěma minutami si byla jista, že příští dvě minuty nepřežije. A teď už má zase loď.

Opatrně loď otočila, zamířila k hornímu okraji EXCALIBURU a zrychlila těsně až k bodu, kde se loď opět počala kymáčet. Teď ještě potřebuje nějakou zbraň.

Bezradně hleděla na nesrozumitelné popisky přístrojů. Systém, podle kterého byly uspořádány, jí připadal

trochu povědomý, ne však dost nato, aby se odvážila nějakého experimentu.

A přece každá vteřina jejího váhání mohla zapříčinit Hartmannovu smrt.

EXCALIBUR se nesnesitelně pomalu přibližoval. Charity upravila kurz lodi, aby zamířila rovnou k divoké laserové blýskavici za obzorem mezihvězdné lodi, a se zaťatými zuby počítala vteřiny, než bude na druhé straně.

Když uviděla Hartmannovu stíhačku, zděsila se.

Z jeho zmije zbyl pouhý vrak. Jedno křídlo měla utržené, spodní třetinu trupu beznadějně zničenou a zbytek letounu se zdál sestávat ze samých žhnoucích skvrn a zčernalých stop po laseru.

Rejnok kroužil kolem zmije jako sup kolem kořisti a každou chvíli vysílal krátké, dobře cílené dávky, při kterých z trupu stíhačky vyletovaly oslnivě bílé výbuchy a roje jisker.

Hartmann byl ještě naživu, protože se držel se svou zmijí přímo před komunikačním satelitem, aby rejnok nemohl použít veškerou palebnou sílu. Přesto scházelo už jen pár okamžiků, než bude tento nerovný boj u konce.

Charity na chvíli ubrala rychlost, zamířila na rejnoka a znovu zrychlila. Cizí pilot zastavil palbu na bezbrannou zmijí a jeho letoun strnul na místě.

Opět se na ovládacím pultu před Charity rozblikalo jakési světýlko. Zřejmě se s ní někdo pokoušel navázat spojení. Nehodlala odpovídat, i když pro pilota rejnokovitě lodě zprávu měla.

Ovšem silně pochybovala, že se mu bude líbit.

Tři nebo čtyři sta metrů před rejnokem trhla Charity prudce "joystickem" dopředu. Transportér udělal šilený skok a okamžitě se zase rozkýval. V tu chvíli došlo i pilotovi rejnoka, že tady něco není v pořádku.

Ale jeho reakce přišla už pozdě. Transportér v plné rychlosti vrazil do boku jeho lodi.

Thorovo kladivo udeřilo do vesmíru a rozbilo ho na kusy.

Charity byla vymrštnuta ze sedadla a hozena dopředu, zatímco pult se před ní zkrabatil, jako by byl jen z tenkého staniolu. Před ní byly samé plameny, oslnující světlo a vířící trosky. Narazila do čelního skla, jež se však právě v tu chvíli rozpadlo ve vodopád ostrých, rozžhavených střepech. Odrazila se nazpět a ještě v pádu pocítila, jak ustala umělá gravitace transportéru. Strašnou silou narazila do něčeho měkkého, poddajného, co ztlumilo nejhorší náraz, a pak ztratila kontakt s podlahou.

V bezmocných kotrmelcích proplachtila celou kabinou, příšernou silou narazila do zadní stěny a skoro ztratila vědomí. Vlna strašné bolesti ji projela celým tělem a každý nádech provázelo hluboké, mučivé bodnutí. Pravděpodobně si zlomila žebro. Zoufale se ze všech sil snažila, aby zůstala při vědomí, mrkala, aby odehnala z očí rudé závoje, a ruce natáhla po něčem, čeho by se mohla zachytit.

Všude kolem ní se loď rozpadala na kusy. Sedadla pilotů a řídicí pult se proměnily v jedinou zmrštinu trosk a železného šrotu, za vyraženými okny stále šlehalo zelené plameny. Celá loď se změnila v jedinou beztvářou hromadu. Vyrvané lavice a jiné trosky volně pluly kabinou. Ze zlámaných trubek stříkaly jakési tekutiny a jiskry. Jen kousek od Charity vyšlehl z podlahy modrý plamen a celá loď se dál otrásala rychlým sledem tvrdých úderů.

Teď se rozpadne, došlo Charity. Snad i exploduje.

Konečně našla něco, čeho by se mohla přidržet, a pomalu ručkovala k východu. Pilot už nestačil dveře zavřít, než ho Charity zastřelila. Jestli se teď dostane ke dveřím, má snad šanci.

Charity se plížila se zaťatými zuby podle stěny. Bolesti v hrudníku byly čím dál tím horší. Každý nádech jí působil nesnesitelné utrpení, svaly se jí pokoušely odepřít poslušnost. Zoufale balancovala na samé hranici bezvědomí, přesto však postupovala dál ke dveřím, dostala se k nim na samém pokraji sil a vlastními silami se katapultovala ven.

Transportér a rejnokovitá loď se propadly hluboko pod ni. Obě lodě se do sebe doslova zaklínily. Transportér se srazil na dvě třetiny své původní délky a k nepoznání se zdeformoval. Nepřetržitý sled drobných, oslnivých explozí mu trhal zád na kusy, současně však motory téměř neuvěřitelnou náhodou dosud pracovaly, takže se rozpadající se vrak hroužil stále hlouběji do trupu mnohem menšího rejnoka.

Také rejnok byl odsouzen k záhubě, i kdyby se snad jeho pilotovi nějak podařilo vrak transportéru setřást. Skoro celý pravý bok měl roztržený, stříkala mu z něj nějaká tekutina - zřejmě palivo - a hořela rudým, stále narůstajícím plamenem. Skutečně to vypadalo, jako by ocelový rejnok krvácel.

Charity fascinovaně pozorovala, jak se navzájem zaklíněné lodi dál vzdalují, přičemž se ustavičně otáčejí, jako by prováděly tajuplný umrlčí tanec. Přitom se opět zase pomalu přibližovaly k EXCALIBURU, až se nakonec dostaly do přitažlivosti obrovské lodi. Narazily do ní a explodovaly, takže v boku EXCALIBURU vznikla další příšerná díra.

Teprve nyní zapnula Charity svou osobní vysílačku a stiskla vysílací tlačítko.

"Hartmanne?"

Čtyři nebo pět nekonečných vteřin nedostávala žádnou odpověď, pak ale zaslechla ze sluchátek Hartmannův hlas, тихý, jakoby velice vzdálený, překrytý spoustou rušivých signálů a taky maximálně udivený.

"Charity? Jsi to... jsi to ty?"

"Kdo jiný by dokázal roztráskat na šrot za pět minut hned tři lodě?" odpověděla Charity.

Vlastně ji ani moc nebylo do žertování. Samotná řeč jí činila potíže. Bolest v prsou byla stále horší, v ústech cítila chuť krve.

"Bože!" zaúpěl Hartmann. "Co se stalo? Jsi zraněná?"

"Ne," zalhala Charity. "Jsou to jenom šrámy."

"Vidím tě," řekl Hartmann. "Pokud se ta bedna nerozpadne, budu za minutu u tebe!"

"Počkej," řekla Charity rychle. Všechno se kolem ní točilo. Byla téměř na pokraji bezvědomí. Přesto pokračovala: "Co je s tou lodí?"

"Co by s ní mělo být?" zeptal se Hartmann a suše dodal: "Rozpadá se."

"To nemyslím," odpověděla Charity. "Zbylo ti ještě pár raket?"

"Ano."

"Tak přestaň žvanit a odstřel už konečně ten zatracený satelitní nočník!"

"A co myslíš, že jsem celou tu dobu zkoušel," řekl Hartmann. "Ta zatracená věc má štít jako bitevní křižník. Potřeboval bych atomovou bombu, abych ji dokázal rozlousknout."

"Střílejte na motory," řekla Charity. "Jednu z těch lodí jsem taky tak vyřídila. Zřejmě je na tom místě ve štítu nějaká skulina."

A jestli ne, je tak jako tak po všem, pomyslela si. Posádka komunikační lodi musela boj sledovat. I kdyby vetřelci nyní jejich hovor neodposlouchávali, křičí pravděpodobně ze všech sil o pomoc.

Ta myšlenka přivedla Charity k další otázce, která se jí už dobře minutu drala na mysl z hlubší úrovně jejího vědomí. Zatímco Hartmann namáhavě manévroval se svou poškozenou zmijí směrem k mnohem větší lodi, zeptala se: "Hartmanne?"

"Ano?"

"Jak to, že spolu můžeme mluvit? Jak to, že funguje spojení?"

"To jen tvá osobní vysílačka," odpověděl Hartmann. "A moje. Museli jsme někde ušetřit, tak jsme skafandry vybavili starými dobrými velmi krátkými vlnami. V jakémsi skladišti se ještě povalovaly miliony těchto věcíček. Vysílačka mě zmije je už mrtvá stejně dokonale, jako bude co nevidět celý tento zatracený krám."

Moronská technologie, pomyslela si Charity.

Zmije se skoro stoprocentně skládaly ze samých pozemských výrobků, ale v případě vysílaček udělali Hartmannovi muži výjimku; prostě jen proto, že neměli nic, co by se mohlo vyrovnat nadsvětelně rychlým komunikačním přístrojům vetřelců. To mohlo znamenat, že...

Hartmann se se svou lodí dostal do palebné pozice a okamžitě páčil; na Charitin vkus snad až z příliš krátké vzdálenosti. Ale předpokládala, že Hartmannova zmije je skutečně na rozpadnutí, a on proto nechce ztratit ani vteřinu. Jedna z jeho raket minula cíl a s efektním ohňostrojem explodovala na štítu cizí lodě, ale obě zbývající zmizely v začernalém ústí trysek motorů.

Vzápětí následovala exploze. Celá zád' komunikační lodě zmizela v obrovské ohnivé kouli a krátce nato následovaly další, třebaže menší exploze v přední části lodí. Obě rakety nestačily na zničení celé lodě, přece se ale současně rozkymácela. Veškerá její světla zhasla, pak další, o něco silnější exploze protrhla obrovskou díru do horní části lodě, přímo uprostřed lesa antén a vysílacích zařízení.

"Plný zásah," řekl Hartmann suše. "Dobrý tip, kapitáne Lairdová. Navrhnu vás oficiálně na pochvalu."

Charity se bolestně usmála. "Raději zkus navázat spojení se Zemí," řekla.

Hartmann neodpověděl, nicméně svou osobní vysílačku nechal zapnutou, takže Charity mohla slyšet, jak se aktivuje hypervysílačka zmije.

"Generál Hartmann volá základnu Euro jedna! Toto je nouzové volání! Přijďte na pomoc!"

A nic. Hartmann opakoval svá slova o něco hlasitěji a zřetelně naléhavějším tónem, ale celkem musel své volání opakovat čtyřikrát, než se dočkal odpovědi.

Ta ale nevypadala tak, jak Charity doufala, nýbrž právě tak, jak se obávala.

Několik vteřin slyšela ve sluchátkách hluk. Výkřiky, exploze. Pak uslyšela neznámý, zpanikařený hlas: "Základna Euro jedna! Jsme napadeni! Mayday! Mayday! Opakují. Jsme napadeni!"

Hartmann však odpověděl s naprostým klidem. Snad něco podobného čekal stejně jako Charity.

"S kým mluvím?"

"Tady major Willemsen! Komodor Mayers je mrtev, stejně jako většina ostatních, pane! Převzal jsem velení, ale nemohu mnoho dělat! Útočníci mají beznadějnou přesilu! Skoro všechny naše zbraně selhaly! Nic z moronské techniky nefunguje! Jsme bezbranní!"

"Zachovejte klid, majore," řekl Hartmann. "Narazili jsme na stejného nepřítele. Jak přesně vypadá situace?"

"Katastrofálně," odpověděl Willemsen. Jeho hlas se stále chvěl v panické hrůze a skoro přeskakoval. V pozadí bylo slyšet sérii těžkých explozí. "Bombardují základnu. Většina konvenčních obranných zařízení je zničena a všechny ty mimozemské šmejdy před hodinou do jednoho zkolabovaly. Nic už nefunguje!"

Charity se mírně pousmála tomu výrazu a pak zavolala Hartmannovi.

"Řekni, ať to ještě jednou zkusí," řekla.

"Co?"

"Nastartovat ty mimozemské šmejdy," odpověděla. "Rychle!"

Přímou mohla slyšet Hartmannovo pokrčení rameny, přesto ale udělal, co chtěla. "Zkuste to, Willemsene," řekl. "Pokuste se ještě jednou uvést moronskou techniku do provozu."

"Ale pane, my..."

"Hned!" vyštěkl Hartmann ostře. "To je rozkaz!"

Jeho ostrý tón zaučinkoval. Mladý major byl zřejmě nejen na pokraji paniky, ale úkol byl zřejmě nad jeho síly, takže se mu teď v podstatě ulevilo, že mu někdo udílí rozkazy. Charity slyšela, jak se na své podřízené rozeřval; potom na několik vteřin zavládlo překvapené mlčení, přerušované jen hlukem pokračujícího útoku.

Když se Willemsen znovu ohlásil, skoro viděla před sebou jeho vyjevený obličej.

"Ono to... funguje, pane," vykřikl. "Ale jak..."

"Neptejte se," skočil mu Hartmann do řeči, "a použijte to! A pak pošlete letku bojových stíhačů nahoru k EXCALIBURU. Nebo raději hned dvě."

O půldruhé hodiny později - tedy skoro dvě a půl hodiny poté, co opustili Skytown - se Charity, Skudder a Hartmann vraceli zpět ke kosmickému městu. Boj o základnu Euro jedna netrval příliš dlouho a skončil tak, jak se po zničení rušičky dalo očekávat: zničením skoro všech nepřátelských lodí a smrtí většiny nasazených pěšáků. Pár zbývajících útočníků se v panice dalo na útěk, jakmile jim bylo jasné, že jejich dosud bezbranný protivník je opět s to se bránit.

Přesto se Charity, když se přibližovali k obrovskému nafouklému kolu, jemuž se Skytown podobal, cítila všelijak, jen ne vítězně. Nebyli se Skudderem a Hartmannem sami. K těžkému bojovému kluzáku, na který se po příchodu posil nalodili, se připojilo skoro dvacet stejných letounů.

Před dvěma a půl hodinou vyrazili sami na neozbrojeném transportéru, nyní se vraceli s celou armádou.

"Zřejmě už žádné posily nedostali." Hartmann ani nezvedl oči od kontrolek stíhačky, jeho hlas ale zněl velice ustaraně. Nevypadal jako generál po vítězně vybojované bitvě, ani jeho hlas tak nezněl.

"Proč by taky měli dostávat posily?" pokrčil Skudder rameny. Byl by pro nás jen další kanonenfutr. A přesto..." Nervózně si sám pro sebe začal bubnovat prstem na okraj ovládacího pultu. Znělo to jako déšť dopadající na plechovou střechu. "Rád bych jich ještě tak jeden nebo dva tucty sejmul."

"Pořád ještě nemáš dost?" zeptala se Charity.

Ona sama by si teď právě nic nepřála víc než postel, do které by se natáhla a prostě zavřela oči. Pořád ještě se cítila jako přejetá parním válcem. Každá kost v těle ji bolela a bezpochyby měla zlomené minimálně jedno žebro. Každé nadechnutí jí působilo bolest a vzduch, který vdechovala, jí chutnal po krvi.

Poté, co si sundala skafandr, to nebylo o nic lepší, spíš naopak.

"Dost? Vždyť jsi mi skoro žádné nenechala - to je pro tebe typické. Vždycky chceš mít všechnu zábavu jen pro sebe." Skudder se ušklíbl, avšak v očích měl výraz, který jeho veselost usvědčoval ze lži.

Skudder přímo hořel bojechtivostí. Ne že by tak miloval zabíjení - ty časy byly už dávno pryč; dávno už nebyl tím bývalým Žralokem, který potřeboval k životu násilí, smrt a ničení, nýbrž prostě jen nemohl zapomenout na strašné výjevy, které viděl na palubě EXCALIBURU. Chtěl se pomstít.

Charity ho docela chápala. Dřív myslívala jinak. Narodila se a vyrostla ve světě, kde luxus a jistota byly normální věci, také tolerance a odpuštění byla běžná hesla. Její rodiče jí její jméno nevybrali náhodou. Avšak s moronským útokem na Zemi se spousta věcí změnila. Dnes byla přesvědčenou zastánkyní starozákonní spravedlnosti.

Oko za oko. Krev za krev.

"Tak jsme tady." Hartmann ukázal na jeden z asymetrických monitorů, které tvořily na řídicím pultu lidské logice nepochopitelný systém. Trojrozměrný obraz ukazoval část kosmického města: velkou centrální propust, jejíž brána byla doširoka otevřená. Invazní loď útočníků ležela v obrovské místnosti jako velryba vyhozená vlnami na pláž. Charity zahlédla, že velký vstupní otvor je otevřený. Postavy v černých skafandrech spěchaly k lodi a mizely uvnitř.

"Pokoušejí se uprchnout," řekla Charity. "Mohl bys tu loď zneškodnit, aniž bys ji rovnou vyhodil do vzduchu?"

Její otázka byla určena Skudderovi, jenž na ni taky zcela po svém odpověděl. Aktivoval zbraňové systémy stíhačky, na okamžik podržel jemný, stříbřitě zbarvený nitkový kříž nad obrysem nepřátelské lodě a vypálil. Z laserového děla vyletěl jedovatě zelený záblesk, se zničující silou zasáhl zád transportéru a proměnil motory v hromadu rozžhaveného železného šrotu.

"Měla jsi na mysli něco takového?"

Charity neodpověděla, ale všimla si, jak Hartmann na okamžik zvedl oči a vrhl směrem ke Skudderovi pohled, ve kterém se mísil vztek se zděšením. Avšak Charity, místo aby cokoli řekla, okamžitě navázala spojení s ostatními loděmi jejich malé flotily.

"Tady kapitán Lairdová," řekla. "Zakazuji střílet. Opakuji: zakazuji střílet. Chci ty muže živé."

"Pokud to vůbec jsou muži," dodal Skudder podrážděně. "Doufám jen, že oni budou k našim lidem stejně ohleduplní."

"Nemají žádnou šanci," řekl Hartmann. "Ať je to kdokoli - musí poznat, že nemohou zvítězit."

Cosí v jeho hlase vzbudilo Charitinu pozornost. Avšak vyhýbala se přímému pohledu směrem k Hartmannovi. Zato na Skuddera vrhla zapřísahající pohled a po chvíli z jeho očí vyčetla, že jí porozuměl. Hartmann v tuto chvíli nebyl jen voják a generál. Myslel na svou rodinu, která stále ještě byla na Skytownu.

Na monitoru před nimi se náhle jasně zablýsklo. Charity oslepeně přimhouřila oči, přesto ale viděla, jak jedna ze stíhaček zazářila prudkým světlem a rychle se stáhla zpět. Její štíty chvíli ještě jasně zářily, než se zhroutily, avšak pilot, než mohl být podruhé zasažen, mezitím odletěl s letounem mimo dostřel.

Vzápětí se Hartmann obrátil na celou flotilu s jednoznačným rozkazem: "Neopětovat střelbu! Opakuji: Neopětovat střelbu!"

"To byla naše vlastní děla," řekl Skudder zachmuřeně. "Mají v rukou naše lasery."

A zřejmě nejen ty, dodala Charity v duchu. Byla si téměř jistá, že útočníci mezitím ovládli celé vesmírné město.

Co ale nemohla vědět, bylo, kolik obětí si tady boj vyžádal. Mohla jen doufat, že Barnes poznal dostatečně rychle převahu protivníka a přestal klást odpor. Stále ještě měla příliš čerstvé v paměti strašlivé výjevy na palubě EXCALIBURU.

"Oukej," řekla. "Zkusíme to!"

Hartmann lehce přikývl. Stíhačka se pomalu oddělila od zbytku formace a klouzala směrem k otevřené propusti kosmického města, přičemž se Hartmann stále usilovně snažil zůstat mimo dosah stále ještě funkčních laserových děl. Ochranné štíty těchto stíhaček byly nesrovnatelně silnější než štíty Zmijí, avšak Skytown byl vybaven zbraněmi, které

pro ně mohly být značně nebezpečné.

Když se přiblížili k vratům hangáru, zahájilo na půl tuctu postav v černých kombinézách palbu z ručních zbraní. Laserové paprsky se však neškodně rozprskávaly o štít.

Skudder zavrtěl hlavou. "Ti chlapi jsou buď totální blázni, nebo -"

Náhle byla stíhačka zasažena nečekaně prudkým úderem. Celý trup se zachvěl, jako by do něj udeřil buchar, a loď se divoce zakymácela.

"Sakra!" zařval Skudder. Hartmann divoce zápasil s řízením, aby znovu získal nad letounem vládu, a Charity současně objevila útočníka, který na ně vystřelil: jeden z černých obrů měl na rameni neohrabanou zbraň připomínající pancéřovou pěst a právě pečlivě mířil, aby znovu vystřelil.

Charity byla rychlejší. Vypálila jedním z palubních laserů. Oslnivý paprsek roztavil ocel vedle cizince ve žhavou kaši a vzápětí ještě jeden udeřil do podlahy z druhé strany.

Každý lidský protivník by takovou výstrahu pochopil: ovšem cizincova reakce spočívala jen v tom, že znovu vystřelil. Stíhačka zaduněla, jako když se udeří do zvonu.

Hartmann zaklel ještě hlasitěji a Charity vypálila potřetí. Střelec se rozplynul v oslňující záři, nicméně Charity nechápavě sledovala, jak okamžitě vyskočil z hořící lodi další z vetřelců a opět na ně zamířil. Než mohla odstřelit i jeho, obrátil Hartmann stíhačku rychle opět pryč od propusti.

"Zdá se, že ve svém slovníku nemají slovo kapitulovat," zavrtěl Skudder hlavou. "To tedy bude zábavné."

Charity se podívala nejprve varovně na Skuddera, pak chlácholivě na Hartmanna, natáhla ruku a navázala spojení s kosmickým městem.

Malá obrazovka zůstala temná, ale blikající indikátor Charity prozradil, že volání je přijímáno.

"Tady kapitán Lairdová," řekla důrazně. "Jsem velitelkou flotily, kterou vidíte na monitorech. Pokud je kapitán Barnes nebo nějaký jiný velící důstojník Skytownu ještě naživu, ráda bych s ním mluvila."

Žádná reakce.

Obrazovka zůstala temná a taky malý reproduktor pod ní zůstal mrtvý.

Po pár vteřinách Charity pokračovala: "Tak dobrá. Obracím se tedy přímo na velitele cizího vojska, které se zmocnilo Skytownu. Dobře víte, že vaše situace je beznadějná. Proto vás vyzýváme, abyste kapitulovali. Pokud během patnácti minut pozemského času složíte zbraň a vzdáte se, bude s vámi zacházeno jako s válečnými zajatci. Ani vám, ani vašim lidem se nic nestane."

Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala s pohledem upřeným přímo Hartmannovi do tváře: "Je nám jasné, že přímý útok na Skytown by si vyžádal velké ztráty mezi civilním obyvatelstvem, ale přesto nezaváháme na Skytown zaútočit. Máte patnáct minut čas. Vaše lhůta začíná právě teď."

Přerušila spojení a Skudder řekl: "Je ti jasné, že jsi je právě prakticky vyzvala, aby použili posádku Skytownu jako rukojmí?"

"Blbost," řekl Hartmann, než stačila Charity odpovědět. "Dávno už je tak drží."

"Taky nemám v úmyslu na Skytown zaútočit," řekla Charity. "Potřebovali bychom celý týden, abychom ty lidi odsud vystřnadili, a zřejmě bychom přitom sami ztratili pár set mužů."

"A co tedy máš v plánu?" zeptal se Skudder.

Charity pokrčila rameny. "Jak to budu vědět, hned ti to povím."

Skudder zakoulel očima, ale neřekl nic, a taky Hartmann mlčel. Charity cítila svou bezmocnost. Skutečně neměla ani sebemenší tušení, co by měla podniknout. Předtím viděla jeden z jejich transportérů zevnitř na vlastní oči, takže věděla, že je uvnitř místa pro padesát mužů - což znamenalo, že může mít co do činění skoro se stovkou těchto strašných, takřka nepřemožitelných bojovníků.

Přímý útok nepřicházel v úvahu. Dokonce ani celý pluk těžce ozbrojených výsadkářů by zřejmě neměl proti vetřelcům minimální šance. Nehledě už vůbec na to, že Charity nebyla ochotna riskovat zmasakrování posádky stanice, což by bylo více než pravděpodobným důsledkem jejího útoku.

Mohla jen doufat a modlit se, aby velitel vetřelců nevěděl, to co ona a skočil na její blufování.

"Mohli bychom nasadit velkoprojektory a pokusit se stanici zalít ochromujících zářením," navrhl Hartmann.

"Celý Skytown?" Skudder prudce zavrtěl hlavou. "To je naprosto nemožné. Na to bychom potřebovali celý den, abychom sem dopravili dostatek projektorů."

"I kdyby to mělo trvat týden!" zařval Hartmann.

Na vteřinu probodával Skuddera pohledem, ale pak se uklidnil stejně náhle, jako předtím ztratil sebeovládání.

"Promiň," řekl. "Já -"

Skudder jen mávl rukou. "To nic. Všichni jsme nervózní. Prostě počkejme. Třeba se vzdají."

Počítač ohlásil, že někdo volá.

Charity zapnula přístroj a na obrazovce se objevila tvář důstojníka, který vedl útok na EXCALIBUR.

"Tak co, veliteli," kývla na něho. "Jak to vypadá?"

"Dosud jsme nenarazili na žádný odpor," odpověděl velitel. Po krátkém, ale zjevně stísněném zaváhání dodal:

"Zdá se, že... tady už nejsou."

"Jak to, že tam už nejsou?" vyštěkl Skudder.

"Vypadá to, že měli ještě někde ukryté jednu nebo dvě lodi," odpověděl důstojník. "Jsou pryč. Zřejmě s sebou vzali taky veškeré své mrtvé a raněné. Každopádně jsme dosud nenašli ani jednoho."

"Skvělý výkon, veliteli," řekl Skudder jízlivě. "Musím říci, že -"

"V pořádku," řekla Charity rychle. "Snad bychom měli být rádi, že jsou pryč. Na jeden den máme i tak víc než dost mrtvých. Co je s posádkou EXCALIBURU?"

"Obávám se, že měli opravdu vysoké ztráty, odpověděl důstojník. "Chvála bohu byl velitel dostatečně rozumný, aby dost rychle kapituloval."

"V pořádku, veliteli," řekla Charity. "Pokračujte ve svém pátrání. Ale buďte opatrní."

Přerušila spojení, podívala se na hodinky a pak se obrátila k Hartmannovi. "Ať už jsou ti vetřelci kdokoli - alespoň akceptují kapitulaci. Pravděpodobně ušetřili i civilní obyvatelstvo Skytownu."

Hartmann nereagoval.

Jeho tvář byla jako vytesaná z kamene. Charitina slova byla myšlena jako útěcha a on se zřejmě ještě zoufale držel nepatrné naděje, kterou její slova obsahovala. Přesto v něm muselo zuřit peklo.

Charity se znovu podívala na hodinky. Ještě deset minut, než uplyne ultimátum.

A pak? Co budou, pro všechno na světě, dělat, jestli se vetřelci nevzdají?

Čas se vlekl mučivě pomalu. Charity se přistihla, že se dívá na hodinky stále častěji. A vteřinová ručička jako by se vlekla stále pomaleji. Z deseti minut zbývalo pět, čtyři, tři...

"Něco se tam děje," řekl náhle Hartmann. Upřeně hleděl na své přístroje. "Něco provedli s energetickým zásobováním stanice. Nedokážu přesně určit, co to je, ale... hodnoty prudce vyletěly nahoru."

"Pak zvyšují výkon generátorů," zavrčel Skudder. "Pravděpodobně se připravují k útoku. Nevzdají se."

Charity mlčela. S bušícím srdcem sledovala střídavě obraz stanice na monitorech, pak zase ciferník hodinek.

Ještě minutu. Musejí se ohlásit. Velitel vetřelců přece musí vědět, že v tomto boji nemůže zvítězit!

Ještě deset vteřin.

Pět.

Nula.

Lhůta, kterou Charity cizincům dala, vypršela. Vysílačka dál mlčela.

"Říkal jsem vám to," řekl Skudder. "Nevzdají se."

Charity se znovu podívala na hodinky. Ultimátum bylo překročeno o dvanáct vteřin.

Když vteřinová ručička dosáhla patnáctého dílku, explodoval Skytown v příšernou, modrobílou ohnivou kouli.

9

Třebaže se nad velkou místností shromáždilo víc než dvacet lidí, vládlo tu skoro zlověstné ticho. Venku, pětadvacet pater pod konferenčním sálem, který se nacházel v nejvyšším patře centrální věže, byly stále ještě v plném proudu hasiči a odklízecí práce. Tu a tam prorhl šedé šero záblesk menší exploze.

Třebaže od přepadu uplynulo mezitím už dobře šestnáct hodin, mužům se stále ještě nepodařilo hořící sklad pohonných hmot uhasit úplně.

A zřejmě tam dole ještě i v tomto okamžiku umírají další lidé, pomyslela si Charity unaveně. Útok si vyžádal mnohem víc obětí na životech, než si všichni v první euforii vítězství mysleli. Cizinci udeřili tvrdě a s téměř chirurgickou přesností. Přesně jako nahoře ve Skytownu, nevypadaly škody na první pohled ani zdaleka tak zle, o to strašnější pak byly při bližším ohledání.

Rejnkovitě lodě už při prvním útoku zničily víc než padesát procent veškerého obranného potenciálu základny.

Následující tři vlny útoků zničily zbytek obrany; pak dorazily invazní transportéry a v nich ti podivní, hrůzu nahánějící černí obři, kteří se jevíli tady dole právě tak neporazitelnými a skoro nezranitelnými jako na EXCALIBURU.

Boj trval méně než půl hodiny. Přesto byla vojenská zařízení základny po srážce v podstatě zničena a přes polovinu obránců bylo mrtvých nebo neschopných boje.

Kdyby Charity zničila rušičku jen o deset minut později, pak by z Euro jedna nezbylo víc než doutnající hromada trosek. Charity to odhadovala, že bude trvat přinejmenším rok, než budou způsobené škody odstraněny alespoň zpoloviny.

A byla si téměř jistá, že tento rok jim nebude dopřán.

Obzvlášť oslnivý záblesk na chvíli narušil tmou za okny, takže sebou všichni přítomní trhli, ustali v hovoru a polekaně vzhledli. Charity to vytrhlo ze zamyšlení. Zatímco si téměř bezděčným gestem přejížděla prsty po stále ještě bolavých žebrech, pohledem vyhledala Hartmanna. Pokoušela se rozpomenout, co během posledních pěti nebo deseti minut říkal, ale nebyla toho schopna.

Stejně to bylo jedno.

Tahleta nejzbytečnější ze všech zbytečných krizových porad, kterou rada narychlo svolala, trvala už dvě hodiny, a přesně dvě hodiny se hovor točil v kruhu, stejně jako tomu bude dalších dvě stě hodin. Copak jsou ona a Skudder skutečně v této místnosti jediná, kdo to už pochopili?

"Nemohu tomu prostě uvěřit," řekl právě Drasko, "že vaši lidé nedokázali zjistit naprosto nic ohledně totožnosti těch agresorů."

Hartmann ho doslova probodl pohledem, ale jeho hlas zněl úžasně klidně, zatímco odpovídal. Charity beztak nechápala, odkud čerpá Hartmann své sebeovládání.

"Je to ale bohužel tak," řekl. "Alespoň v tuto chvíli. Nevíme ani, kdo to je, ani odkud přišli, ani proč."

"Ale o tom proč nemůžeme mít žádné pochybnosti," namítl Harris jízlivě. "Pokud tohle měla být přátelská návštěva, pak bych je nechtěl zažít špatně naložené."

"Útok byl výtečně připravený," přisvědčil Hartmann. "Věděli naprosto přesně, jak nás kde musí zasáhnout, aby způsobili největší škody."

"Jste si jist?" zeptal se Drasko. "Chci říci... vy jste voják, generále Hartmanne. Je to váš úkol, vidět nepřítele jako co nejnebezpečnějšího. Ale neměli bychom teď propadat hysterii. Já ty cizince nepovažuji za tak nebezpečné, jak se domníváte."

"Proč se tedy prostě nepodíváte oknem ven?" navrhl Skudder.

"Neřekl jsem, že je nepovažuji za vůbec nebezpečné," odpověděl Drasko klidně. "Ale přeceňovat protivníka může být právě tak nebezpečné jako podceňovat ho. Nakonec jste je přemohli jen s tuctem lodí a asi stovkou vojáků."

"Kteří jen tak tak stačili," skočil mu Skudder do řeči.

"Ale zvítězili jste, ne?"

Skudder chtěl vyjet, ale Hartmann ho rychlým gestem umlčel a důrazně se obrátil na Draska. "Ne, guvernere, nezvítězili," řekl klidně. "Měli jsme štěstí, to je vše. Ztraceně velké štěstí. Čistě jen náhodou jsme tam nahoře měli ty nejlepší stroje, jaké momentálně na Zemi máme. A za jejich pulty seděli - opět čistě náhodou - vůbec ti nejlepší piloti, které máme. Kapitán Lairdová vyřídila prakticky celou bitvu sama. A kdybychom - a to taky jen díky obrovskému štěstí - v poslední chvíli nezničili nepřátelskou rušičku, stejně by nám to všechno bylo k ničemu. Věřte mi, guvernere: pravděpodobnost, že bychom ještě jednou měli tak velké štěstí, je pranepatrná."

"O důvod víc, proč zjistit, kdo ti vetřelci jsou!" řekl Drasko.

"To zjistíme," řekl Hartmann. "Ale potřebujeme čas. Bohužel se nám nepodařilo získat zajatce. Samozřejmě prohledáme vraky lodí, které nám padly do rukou, ale i na to je potřeba času. Vše, co můžeme dosud říci, je, že naši nepřátelé jsou zřejmě podobní lidem. Jejich technika se podobá naší, ale je vyvinutější. Za pár dní snad budeme schopni povědět víc, nyní je to ale bohužel všechno."

"A co ti piloti?" naléhal Drasko. "Já vím, na Skytownu útočníci spáchali sebevraždu, ale taky tady dole přece byla sestřelena spousta jejich lodí."

Charity koutkem oka postřehla, jak sebou Hartmann trhl, když se Drasko zmínil o vesmírném městě, a ucítila krátký, ale prudký nával vzteku.

Drasko stejně dobře jako všichni ostatní v této místnosti věděl, že tam nahoře zemřela i Net a její a Hartmannovy děti. Zřejmě mu to ale bylo jedno.

"Žádní piloti nejsou," řekl Hanás rychle. "Alespoň ne žádní, jejichž zbytky bychom ještě mohli identifikovat. Součástí politiky těch cizinců je zřejmě raději zemřít, než se nechat zajmout. Jejich skafandry jsou vybaveny jakýmsi moderním ekvivalentem staré dobré kapsle s cyankáli."

"Co to má znamenat?" zalapal po dechu Drasko.

Hanis pokrčil rameny. "Všechno, co jsme našli, byly jen skoro neidentifikovatelné zbytky organické hmoty. A to jak v sestřelených lodích, tak i v bojových oblecích pěšáků, které nestačili vzít s sebou. Nemohli jsme je sice ještě prohlédnout všechny, ale zřejmě jde o jakýsi druh samodestrukčního mechanismu, který se automaticky aktivuje, když uživatel skafandru zemře."

"Nebo se dostane do bezvýchodné situace," dodal Skudder.

Harris přikývl. "Možná najdeme nějaký oblek, kde tato automatika nefungovala, ale dosud jsme odkázáni jen na domněnky."

"To mi nestačí," trval na svém Drasko. "Nevynecháte ani jednu příležitost, abyste nám mohli v co možná nejčernějších barvách vyličít, jakou převahu nad námi ti cizinci mají, ale současně ani nevíte, s kým máme co do činění!"

"Tak proč si nevezmete loď a nezaletíte si to zjistit sám?" navrhl Skudder. "Rád vám pomohu uvázat na anténu bílou vlajku. Třeba vám to pomůže."

"Pane Skuddere, já - "

"Ale pánové! Prosim!" Hartmann učinil gesto, jež vypadalo současně rozhodně i nekonečně unaveně. Pak se demonstrativně podíval na hodinky. "Už je pozdě. Všichni za sebou máme perný den, podle toho jsme i unavení a zřejmě i trochu podráždění. Navrhují, abychom poradu přerušili do zítřejšího rána. Možná se mezitím objeví nějaká nová fakta."

Nikdo nic nenamítal. Ba právě naopak, většina přítomných s Hartmannovým návrhem ráda souhlasila.

Jen Skudder a Drasko dál na sebe zírali takřka nenávidně. Charity Skuddera docela chápala. Nesnášel, ba nenáviděl politiku skoro právě tak jako ona sama, navíc se nikdy neskrýval se svými pocity.

Co Charity naproti tomu zcela nechápala, byla Draskova nevraživost. Pouhých šestnáct hodin po přepadení byli všichni zde přítomní ještě v šoku z událostí, ale dokonce i ten nejtvrdohlavější z nich musel už vlastně pochopit, že mají co do činění s protivníkem, kterého je třeba brát vážně. Draskovo chování bylo naprosto nelogické.

Ale snad se ho prostě jen zmocnila panika - Draskův způsob, jak dát průchod hysterii.

Hartmann dvě nebo tři vteřiny marně čekal na odpověď, potom bez dalšího slova vstal a vyšel z místnosti. Krátce nato ho následovala i většina ostatních.

Charity, Skudder a Harris ještě zůstali a okamžik to vypadalo, jako by chtěl zůstat i Drasko, aby pokračoval ve své nesmyslné hádce se Skudderem. Ale k Charitině úlevě se nakonec i on zvedl a vyšel z místnosti.

Skudder za ním hleděl se zachmuřeným obličejem, ale ušetřil si jakýkoli další komentář. Namísto toho se obrátil k Harrisovi. "Kolik nepřátelských lodí jste dostali?"

"Čtyři rejnoky a jeden transportér," odpověděl Harris. "Když poznali, co se děje, bleskurychle zmizeli."

"Rejnoky?"

"Myslím, že je to pro ně příléhavé jméno." Harris pokrčil rameny a mírně se usmál, ale hned zase zvážněl.

"Reagovali okamžitě. A ani v nejmenším se nepokusili zachránit své lidi."

Sevřel ruku v pěst, jako by chtěl udeřit do stolu, ale nakonec to neudělal, jen si zamyšleně prohlížel klouby

prstů. "Zažil jsem už hodně, ale ještě nikdy jsem nenarazil na vojáky, kteří by bojovali takto. Proti nim byli mravenci v podstatě neškodní."

"Já vím," řekl Skudder. "Taky jsme s nimi měli tu čest."

"Ale porazili jste je."

Harrisova tvář se zachmuřila. "Viděl jsem, jak jeden z nich roztrhal osm výsadkářů. Holýma rukama. Nejsem si ani jist, jestli to skutečně jsou lidé."

"Předtím jsi říkal něco jiného," řekl Skudder.

Harris znovu pokrčil rameny. "Myslím, že by bylo lepší, kdybychom hned nevyzvonili víc, než je nutné."

"Co máš přesně na mysli?" zeptala se Charity.

Přitom odpověď už dopředu znala. Ji samotnou to už taky napadlo, ale bylo to tak absurdní - a děsivé - že se touto myšlenkou zdráhala zabývat déle než vteřinu.

"Má to snad znamenat, že máme mezi sebou zrádce?" Skudder zavrtěl hlavou. "Tohleto je rada, Harris. Vláda. Opravdu si myslíš, že by někdo odsud mohl s cizinci spolupracovat?"

"To jsem říct nechtěl," bránil se Harris. "Ale snad bychom neměli o všem mluvit příliš nahlas. Alespoň ne do té doby, než budeme vědět, s kým máme co do činění."

"Činž jsme u samého jádra věci," řekla Charity. "Je to něco, o čem jsem ještě dosud nemluvila. Když jsem se dostala do toho jejich transportéru, zastřelila jsem tam hned dva ty cizince."

Skudder se na ni překvapeně podíval. I pro něho byla tato zpráva nová. Charity dosud nenašla příležitost, aby ji někomu sdělila.

"Kanónem?" zeptal se Harris.

"Sama přesně nevím, jak," přiznala Charity. "Mohli mě hravě vyřídít, ale neudělali to."

"Jak si to vysvětluješ?" zeptal se Skudder.

Charity mu zůstala odpověď dlužná. Nejméně desetkrát si tu krátkou scénu už v duchu znovu přehrála, přesto však slovy nedokázala vyjádřit pocit, který přitom zažila. Cítila šok, který způsobil pohled na ni oběma cizincům, ale bylo v tom ještě něco víc.

Navzdory všemu cítila v bezprostřední blízkosti cizinců něco tak nějak divně... důvěrně známého.

Schválně změnila téma. "Hartmann měl pravdu. Je už pozdě. Alespoň na mě je už příliš pozdě, abych ještě pokračovala v nějakých hovorech, které by nás mohly k něčemu dovést. Klidně si dál ještě pokračujte, ale já odcházím."

Vstala. Skudder ji chtěl následovat, ale Charity rychle vrhla jeho směrem pohled, který si zaplaťpánbůh vyložil správně. Neměla v úmyslu jít spát.

"Přijdu za tebou později," řekl Skudder. Když Charity vycházela z místnosti, byli už zase s Harrisem pohroužení plně do hovoru.

Došla k výtahu, stiskla knoflík přízemí, ale pak si to rozmyslila a vystoupila už o poschodí dřív.

Když pak vyšla z kabiny, udeřil proti ní chladný vítr a slabý zápach spáleniny.

Také tato budova utrpěla několik zásahů. Okno na konci dlouhé chodby bylo rozbité, koberec na podlaze a část umělohmotného obložení stěn seškvařené.

Nikdo se nenamáhal rozbité okno zakrýt nebo třeba uklidit střepy.

Tento pohled naplnil Charity pocitem bezmoci a vztekem. Osm nekonečných let potřebovali, aby z trosk zničeného světa vybudovali toto město, osm let práce, zklamání, porážek a další práce. A stačila necelá jedna hodina, aby většina této práce a námahy byla znovu zničena.

Proč? Země byla zpustošená planeta, zničený svět, který padesát let okupace připravilo nejen o devadesát procent obyvatelstva, nýbrž i o většinu přírodního bohatství. Nebylo tu nic, o co by ještě mohli mít mimozemští invazori velký zájem.

Nic než samotná Země.

Lidstvo sice nikdy nedostalo příležitost překročit hranice svého domovského slunečního systému, ale z toho, co tu zbylo po porážce Moronů, mohlo poznat, že obyvatelné světy patří v celém vesmíru k nejcenějšemu zboží. Mnohá slunce mají planety, ale jen velmi málo z nich se pohybuje v onom úzkém prostoru mezi pekelným žářem a smrtícím mrazem, kde je možný život v lidském měřítku.

Přišli i tito cizinci proto, že potřebovali životní prostor stejně jako tenkrát moronští hmyzí bojovníci?

Charity zahнала tu myšlenku. Jednou na to lidé přijdou, určitě. A pravděpodobně dokonce dřív, než si teď myslí.

Rychlým pohybem se obrátila a vydala se směrem k Hartmannově kanceláři na opačném konci chodby. Dveře byly zavřené, ale pod nimi probleskovalo slabé, nerovnoměrně blikající světlo. Charity taky zaslechla jakési tlumené harašení a přehrabování. Vstoupila bez zaklepání.

Velká, normálně pečlivě uklizená kancelář byla doslova vzhůru nohama. Dvě ze čtyř oken byla rozbitá. Charity sice nikde neviděla stopy po ohni, nicméně tlaková vlna způsobila přinejmenším právě tolik škod, jako by způsobil požár. Veškerý nábytek byl povalený a z části rozbitý, obrazy byly smeteny ze stěn, část stropního obložení byla stržena, takže zpod něj vyhřezla znět trubek a kabelů, normálně skrytá pod ním.

Lampa v pravidelných intervalech blikala; tu a tam vyprskly z objímky kaskády drobných jisker. Dokonce i Hartmannův těžký psací stůl byl převrácen na bok. Papíry, které na něm obvykle ležely srovnány do úhledných stůžků, byly rozházeny po celé místnosti. Uprostřed všeho chaosu klečel na podlaze Hartmann, mechanickými pohyby sbíral ze země pomuchlané papíry a pokoušel se uklízet. Ruce se mu silně třáslly a neklidné světlo trhlo jejich pohyb ve stroboskopickou pantomimu.

Charity došla pomalým krokem až k němu a natáhla ruku. Váhala, jestli se má Hartmanna dotknout, a když to pak přece jen udělala, ucítila, že se mu netřesou jen ruce. Chvěl se po celém těle.

"Vzhůru nohama," zamumlal. "Všechno je vzhůru nohama. Podívej se na ten zmatek! Budu potřebovat celý týden, než to dám zase trochu do pořádku!"

Jeho pohyby byly stále trhavější a bezděčnější. Charity si v duchu kladla otázku, zda se teď její přítel zhroutí, jak se ostatně obávala celý den. Hartmann dosud ani jediným slovem, ba ani jediným gestem nebo hnutím v obličeji nezareagoval na smrt Net a dětí. A přece jednou mu jeho síly musely dojít.

Nyní pravděpodobně přišla ta chvíle.

"Hartmanne...", začala Charity, hned se však zarazila, když Hartmann s trhnutím zvedl hlavu a upřeně se na ni zadíval. Jeho pohled jako by procházel skrz. Přestal přerovnávat papíry z jedné strany na druhou.

"Proč to udělali?" zamumlal. "Bylo to tak... zbytečné."

Charity nedokázala odpovědět. V hrdle se jí vytvořil hořký, tvrdý knedlík, který jí ztěžoval dýchání a dusil každé slovo. Nikdo by neznal odpověď na Hartmannovu otázku. Dokonce i kdyby šlo cizincům o to, nedostat se živí do zajetí, neměli zapotřebí strhnout s sebou do záhuby celý Skytown, jak dokazoval osud jejich druhů ze sestřelených lodí. Skudder, Harris a většina ostatních se domnívali, že šlo o akt ryziho terorismu, avšak Charity tento názor nesdílela. Snad chtěli cizinci prostě jen ukázat, jak daleko jsou připraveni zajít.

"Je to tak nesmyslné," pokračoval Hartmann, a to tak tiše, že Charity sotva jeho slovům rozuměla. "Vždyť nikomu neublížila."

"To nikdo z nás," odpověděla Charity. Jí samé ta slova zněla lacině a hloupě. Neposkytovala žádnou útěchu - a jak by také mohla? Hartmann je pravděpodobně vůbec neslyšel.

"Všechno přežila, rozumíš?" říkal Hartmann. "Poušť. Morony a ... Shaity. Půl Galaxie po ní šlo, a přece ji nikdo nedostal. Tenkrát, když... když se narodili Jack a Christopher, málem zemřela. Nikomu jsme to neřekli, ani tobě ne. Ona to nechtěla, víš? Ale její těhotenství bylo nanejvýš riskantní. Nikdo nemohl říct, jestli porod přežije, nebo ne. Ale i to přežila. Všechno zvládla, a teď... teď jsou mrtví. Všichni. Proč?"

"To nevím," odpověděla Charity tiše. "Ale ti cizinci za to zaplatí, to ti slibuji."

Najednou se cosi v Hartmannově obličeji změnilo. Poprvé měla Charity pocit, že vůbec vnímá její přítomnost.

"Ale to jim už život nevrátí," řekl.

"Ne, ale snad alespoň budeme schopni zabránit tomu, aby umírali další nevinní lidé," odpověděla Charity.

"Něčemu takovému nikdo nezabrání, Charity," řekl Hartmann hořce. "Mají převahu. Příště už takové štěstí mít nebudeme. A snad by bylo dokonce lepší, kdybychom nevyhráli."

Najednou měla o Hartmanna strach. Ještě nikdy ho takhle neslyšela mluvit. Tohle nebyl ten Hartmann, jakého znala. Jehož slovník vůbec neznal pojem rezignace. Jistěže měl plné právo být zatrpklý a zoufalý, přesto ji však hloubka jeho reakce děsila.

Hartmann byl jeden z nejsilnějších lidí, jaké kdy potkala. Snad proto bylo jeho zhroucení ještě horší.

"Teď to nesmíš vzdávat!" řekla klidně. "Rozuměl jsi? Nám všem je Net líto. Byla to moje nejlepší přítelkyně, taky oba chlapce jsem měla ráda, jako by to byly moje vlastní děti. Ale nevzdám se, a ty taky ne, jasné? Ty mi ještě sakra pomůžeš zahnat ty bestie zpátky, kam patří. Potřebuji tě k tomu, Hartmanne. Bez tebe to nedokážu! Je nás příliš málo. Nemohu si dovolit ztratit ještě i tebe!"

Hartmann na ni upřeně zíral. V očích měl výraz tak prázdný, až se Charity zděsila.

Ale než mohl Hartmann cokoli říct, rozječely se celou budovou poplašené sirény.

Hartmann se vzpamatoval ve zlomku vteřiny. Ještě než oba vyskočili na nohy, zmizel z jeho tváře zatrpklý výraz a namísto něj se objevilo staré známé odhodlání a tvrdost.

Vyřítili se z kanceláře a rozběhli se k výtahu. Sirény ječely dál a venku se k nim přidaly ještě další, kvílivé tóny. Charitina náramková vysílačka se ohlásila právě v okamžiku, kdy se kabina rozjela.

"Charity, kde jsi?" ozval se Skudderův hlas.

"Ve výtahu. Na cestě dolů. Hartmann je se mnou. Co se děje?"

"Nevím," odpověděl Skudder. "Radar zachytil loď. Přibližuje se. Velmi rychle."

Charity a Hartmann si vyměnili ustarané pohledy. "Loď těch cizinců?"

"Ano, rejnok," přisvědčil Skudder. "Štíty má vypnuté, ale na volání nereaguje."

Charity se nervózně zadívala na blikající světýlka výtahu. Kabina byla sice rychlá, ale přesto jí připadalo, jako by se vlekla přímo hlemýždím tempem.

"Kdy to bude tu?" zeptala se.

"Za minutu," tipnul si Skudder. "Možná za dvě. Pospěšte si. Sejdeme se před budovou."

Skončil. Charity spustila ruku podél těla a jako hypnotizovaná sledovala blikající světélka výtahu.

Minuta, o které Skudder mluvil, byla dávno pryč, když se kabina konečně zastavila a dveře se otevřely.

Hartmann a Charity se tvrdě srazili, když se oba současně pokusili vyřítit ven. Charity se jen tak tak udržela na nohou, nakonec ale znovu získala rovnováhu a rozběhla se vstupní halou, jejíž podlaha byla posetá troskami a skleněnými střepy.

Výtí poplašených sirén bylo tak hlasité, že se zdálo, jako by v něm zanikal každý jiný zvuk. Všude pobíhali nějací lidé, světla blikala, stejně tak i zbytky plamenů. Charity se vyřítila z budovy a současně zvedla pohled k obloze. Rozsvítily se celé desítky obrovských světlometů a zalily spodní stranu nízko visících kouřových mraků prudkým světlem. Cizí loď ještě nebylo vidět, ale na druhé straně areálu právě startovalo deset moronských stíhaček, těsně následovaných třemi šípovitými zmijemi.

Skudder a Hartmann dlouhými kroky doběhli k ní. Skudder něco křičel, ale Charity jen viděla, jak otvírá ústa.

Řev sirén a leteckých motorů úplně pohltil jeho slova. Charity ho viděla, jak zvedá zápěstí až ústům a cosi řve do své náramkové vysílačky. Chvilí nato jedna ze sirén zmlkla, pak i druhá. Ticho sice nenastalo, ale aspoň se teď mohli řvaním domluvit.

"Kde je?" křičela Charity.

Skudder se zuřivou gestikulací ukazoval nahoru k nebi. "Přistane přesně tady!" křičel v odpověď. "Zpomaluje, ale přibližuje se!"

Charity dál zírala vzhůru jako očarovaná. Zmije za sebou na obloze nechávaly svítící pruh horkých výparů z motorů, zatímco diskovité stíhačky vytvořily nepravidelný kruh. Ve středu jejich formace se objevilo další, blikající světýlko, které však rychle získávalo na jasnosti i velikosti.

"Vysíláme na všech frekvencích," řekl Skudder, "ale dosud neodpověděli."

"Aspoň se brzy dozvíme, co jsou zač," řekl Harris. "Jsem jenom napjatý, co chtějí: jestli vyjednávat, nebo nám jen předat ultimátum."

Charity k tomu mlčela. Spekulace jim nic nepomohou. V jednom bodu měl Harris pravdu: přinejmenším se za chvíli dozví, s kým mají co do činění.

Zářivý bod rychle narůstal a nabýval rejnokovitého tvaru. Stíhačky kolem něj kroužily jako supi kolem zraněného orla, snášejícího se k zemi jako v posledním tažení. Odevšad se na nádvoří sbíhali lidé. Většinou byli ozbrojení. Stovky pušek mířily na přistávajícího rejnoka a Charity koutkem oka zahlédla, jak se vrata jedné budovy na druhé straně rozevřely a s rachotem vyjely dva tanky typu Mark IV. Těžké laserové kanóny ve věžích těchto oblud sledovaly každý pohyb cizí lodi s počítačovou precizností.

Charity přímo fyzicky cítila napětí, šířící se po celém nádvoří. Rejnokovitá loď dále ztrácela na rychlosti i na výšce, až se nakonec počala snášet lehce jako padající list. Poslední sirény umlkly a náhle zavládlo skoro zlověstné ticho.

Vzduch jako by praskal elektrickým napětím. Charity se v duchu modlila, aby nikdo neztratil nervy nebo aby se pilot rejnoka nedopustil nějaké chyby. Stačí jediná jiskra a všechno vybuchne jako pověstný soudek s prachem.

Skudderovy myšlenky se zřejmě ubíraly stejným směrem, neboť nervózním pohybem zvedl vysílačku k ústům, přepnul na běžnou frekvenci a řekl: "Zachovejte klid. Nikdo ať nestřílí, dokud nezačnou oni."

"Myslíš, že to udělají?" zeptala se Charity, aniž by byl jen na zlomek vteřiny spustila rejnoka z očí.

"Že budou střílet?" Skudder zavrtěl hlavou. "Ne. Ale možná mají pro nás nějaké jiné překvapení. Něco o velikosti řádově pěti až deseti megaton."

Charity si nervózně přejela hranou ruky po bradě. Skudderova slova nebyla zase tak nepravděpodobná, jak by si přála. Cizinci přece už demonstrovali, že jim sebevražedné mise nečiní žádné potíže.

Ale na podobné úvahy bylo teď už jednoznačně příliš pozdě.

Rejnok se vznášel asi metr nad zemí. Ze spodní strany křidel se vyklopil komplikovaný přistávací mechanismus; motory zhasly, sotva se letoun dotkl země, a v příští vteřině se otevřely na straně přivrácené k Charity a Skudderovi jedny asymetrické dveře. Za nimi se nesvítilo, avšak Charity přesto měla pocit, jako by ve tmě zaznamenala nějaký neurčitý pohyb.

Ozvalo se tiché zabzučení a z trupu lodi se vysunula šikmá, členitá rampa, která se po pár okamžicích dotkla země.

Nejasný pohyb za dveřmi získal trochu na zřetelnosti.

Charity se rozbušilo srdce.

Dokonce se i přistihla, jak její ruka klesla k boku, kde obvykle nosívala pistoli.

A jako by chtěla zvýšit napínavost okamžiku, nezřetelná postava ještě na několik vteřin zaváhala, než vyšla z lodi a vystoupila na rampu.

Charity to vyrazilo dech. Slyšela, jak Hartmann vedle ní zalapal po vzduchu, a taky Skudder překvapeně vykřikl.

Nebyl to žádný černý obr.

Místo dvouapůlmetrového habána v černé bojové kombinéze měla Charity před sebou asi třicetiletou, štíhlou ženu s nakrátko ostříhanými vlasy.

"Net!" zašeptal Hartmann ohromeně.

Za Net se objevily dvě dětské siluety, a ještě než stačil Hartmann hlasitě vykřiknout jméno své ženy a rozběhnout se k ní, vystoupila za dvojčaty na rampu taky Melissa a její matka. Všichni vypadali velice vystrašeně a nanejvýš zmateně, ale zranění nebyli.

Poslední vyšla šestá postava, jen o málo větší než Melissa.

A právě pohled na ni znamenal pro Charity ten pravý šok.

Byl to muž.

Byl ovšem sotva větší než desetileté dítě a měl na sobě směšnou, strakatou tógu, zahalující jeho postavu od hlavy až dolů k bosým nohám. Hlavu měl příliš velkou, holou a bez ustání se mu kymácela na příliš krátkém krku sem a tam. A jeho obličej byl vysloveně groteskní, takže by za jiných okolností při pohledu na něj Charity bezpochyby propukla v hlasitý smích.

Teď ale ne. Prostě jen zírala na trpaslíka a pochybovala o svém zdravém rozumu. Skřet její pohled vteřinku opětoval, potom zkrivil nezřetelné, bledé rty v úsměv, který mu obličej doslova rozpoltil od ucha k uchu.

"Ahoj, zlatíčko! Cherrinko, jak se máš?" zaskřehotal Gurk.